

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

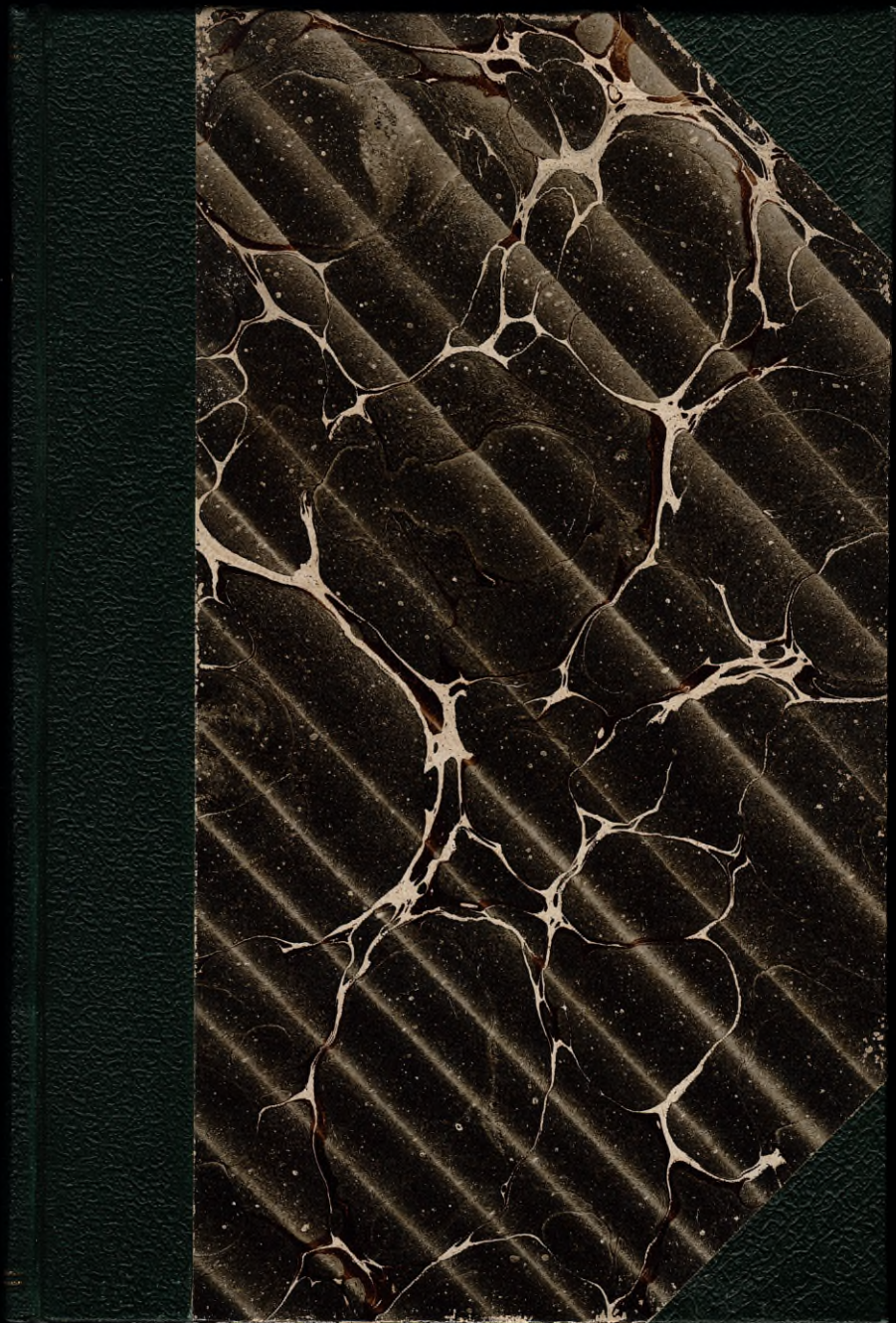
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

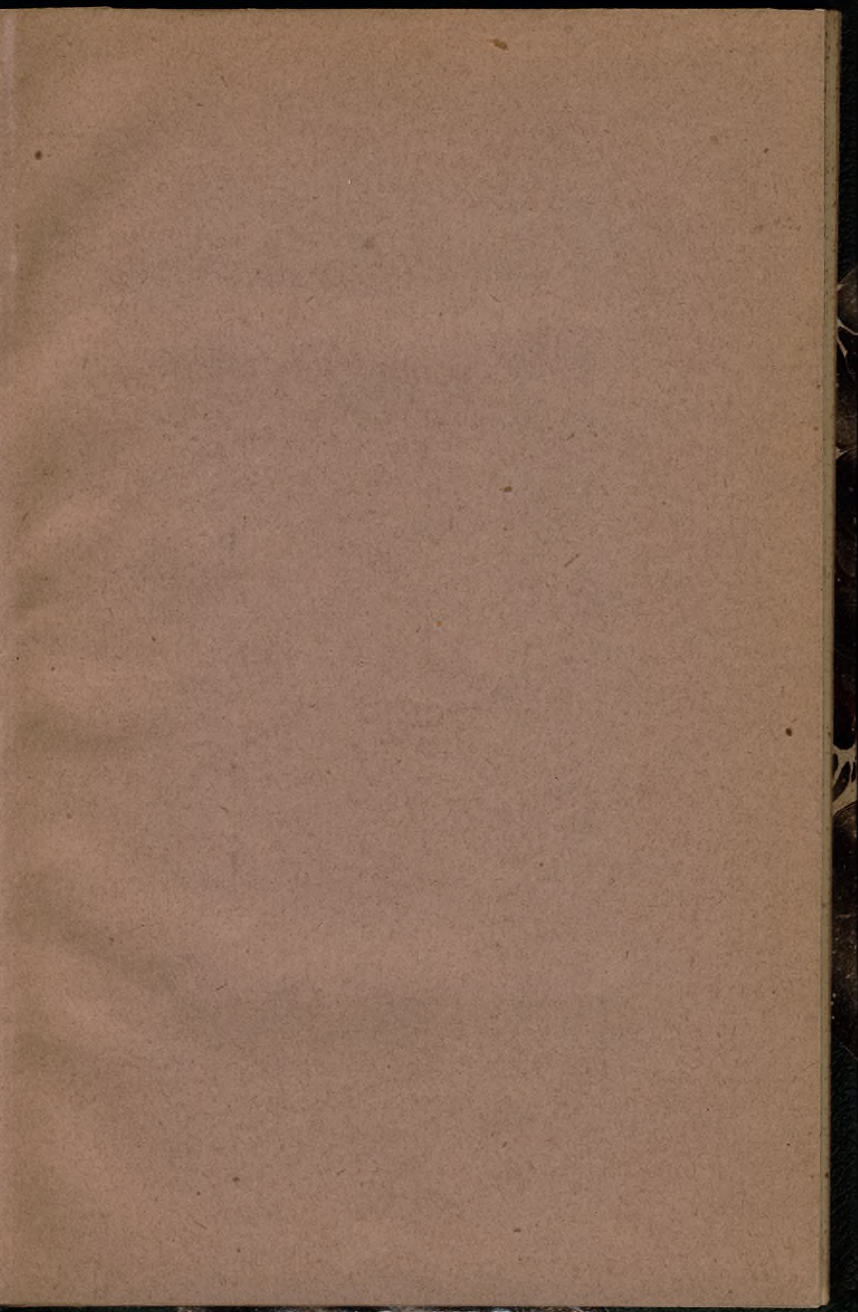
Litt.
Sv.

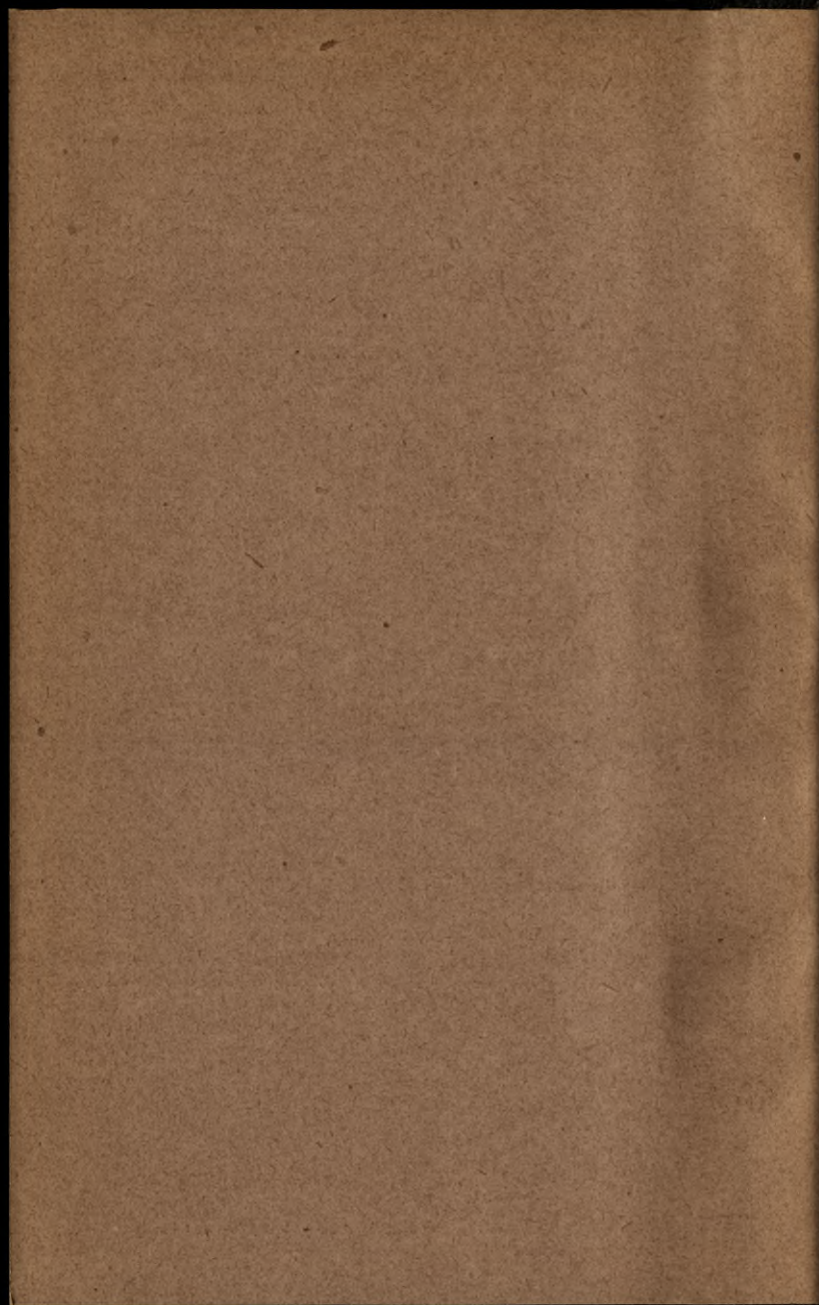
TRANEMÅLA
SAMLINGEN

SKÄNKT TILL
GÖTEBORGS
STADSBIBLIOTEK
AF
AUGUST RÖHSS

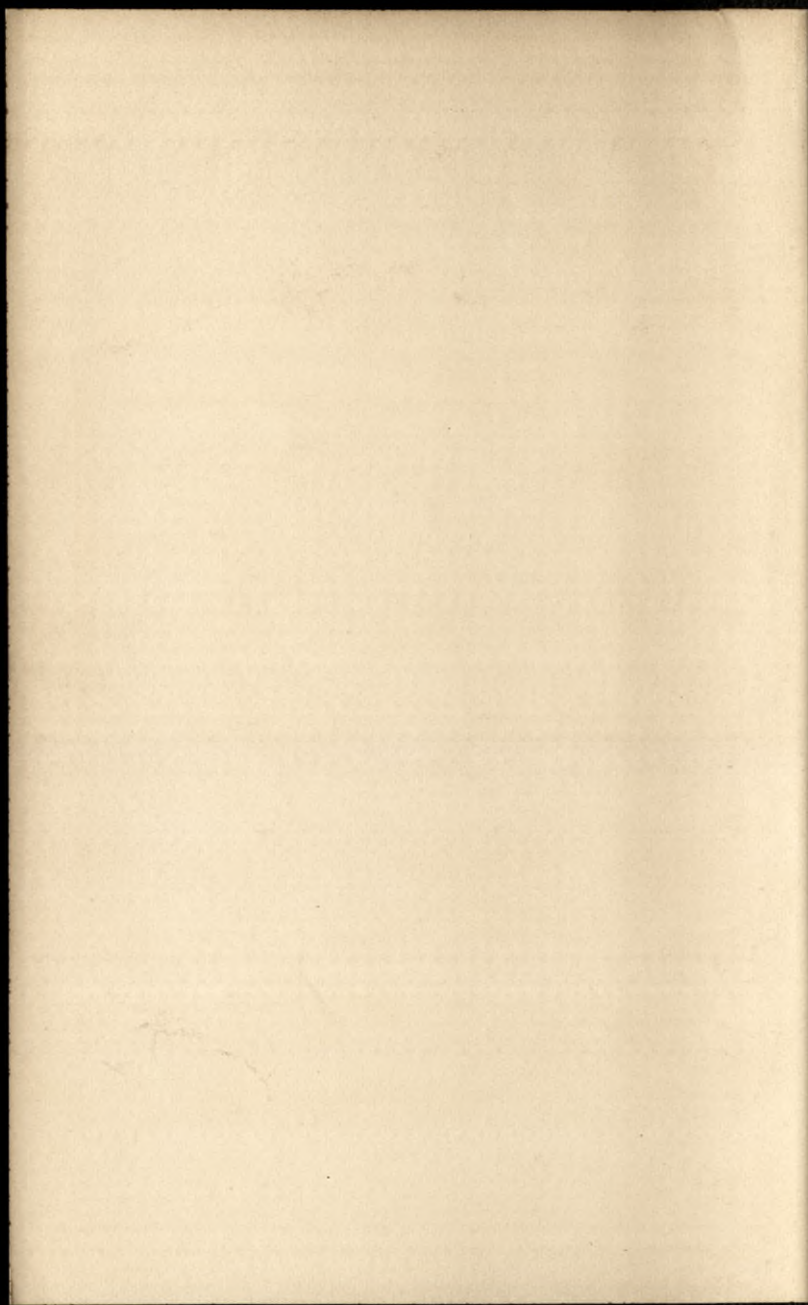

Josephine Lööf

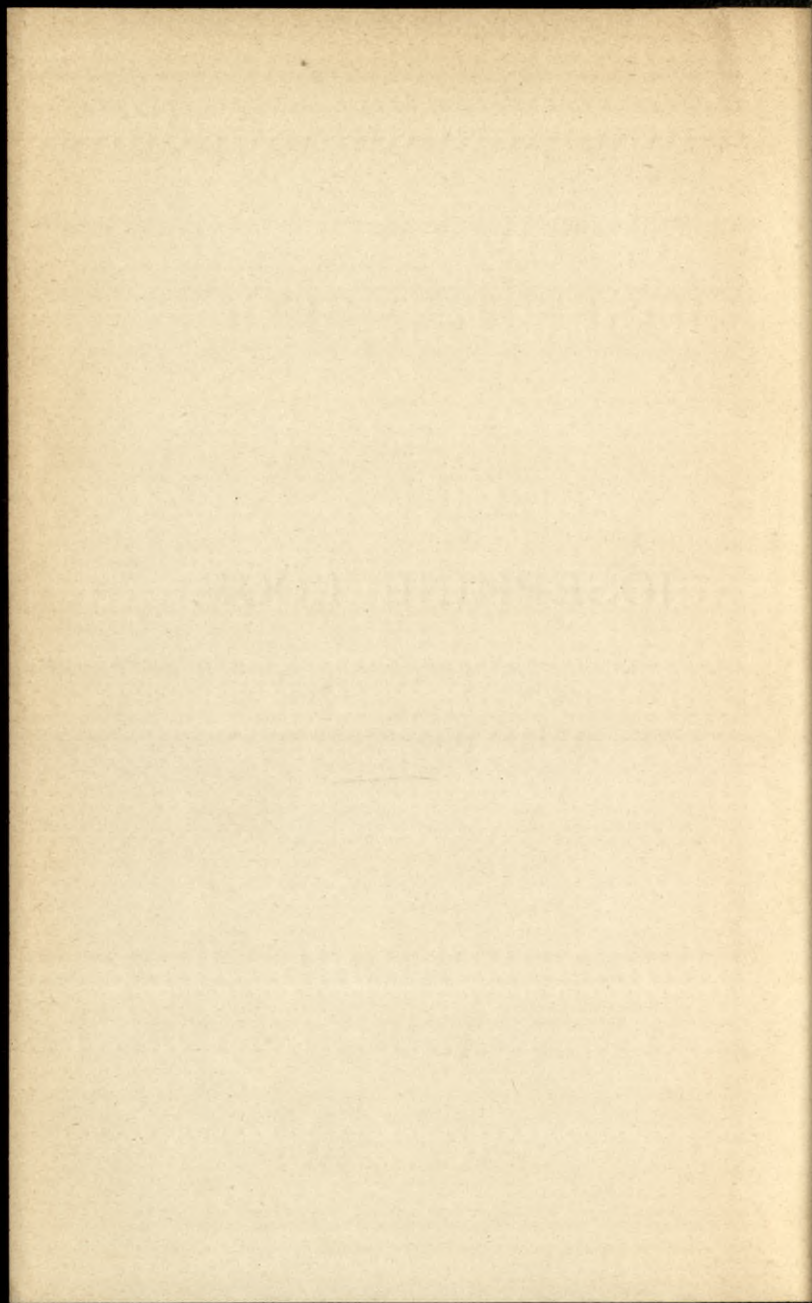
AF

JOHAN GRÖNSTEDT

JOSEPHINE LÖÖF.

JOSEPHINE LÖÖF.

STOCKHOLMSBILDER VID SEKLET'S SLUT

AF

JOHAN GRÖNSTEDT.

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

STOCKHOLM.
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1891.

I.

Josephine Lööf.

Då grefve Stolpe blifvit statsråd, erhöill han bland andra gratulationer äfven följande bref:

»Högvälborne herr statsrådet grefve

Nils Stolpe

Här.

Goa grefve Nils!

I morse, då jag läste i Dagens Nyheter, att *Fiffis gosse* hade blifvit statsråd, blef jag så rysligt glad, att jag kysste Dagens Nyheter och mamma tappade sin känga, som hon höll på att borsta, och frågade, hur det var fatt med mig. Ack, ingen i hela världen kan mera önska *min söta, rara lilla gris* allt möjligt godt än hans *lilla pys*, det vet Gud!!!

Allt är visserligen slut oss emellan *allt!* men jag hoppas att min älskling inte glömt sin Fiffi.

Grönstedt.

Parfymhandeln som grefve Nils med sin vanliga genrositet var så god att sätta upp åt mig håller jag ännu på med. Det skulle ha varit vådligt stiligt om den affären hade gifvit stor förtjänst, men det gör den inte, då man är en ärlig flicka och skall betala varor man köpt af agenter, som hängt i bon, för att få sälja. Det är bra retfullt. Emellertid än en gång tack. Ack den som . . . men nej, nej, bort med dessa tankar som göra mig galen och aldrig, *aldrig* mera ju kunna förverkligas!!! Tänker Fiffis gosse någon gång än på henne som i tankarna alltid är hennes rara gris, hans, *endast* hans, *lilla pys*? Ack, om så vore!!!

Jag är, goa grefve Nils,

med estim

Josephine Lööf.

Post Skriptum. Min kusin — icke den äldste, som jag Gud vare lof har heder af och som i höst skall gifta sig med en rik skånska, fröken Charlotte Jubell på Tjörup, och som då öfvertar stadskällaren i Hessleholm — utan min yngste kusin Emil Sjöberg, han som kom så där olägligt den där gången, då mamma hade glömt stänga tamburdörren och bar sig så rysligt dumt och ohöfligt åt både mot mig och »min gris», har kommit tillbaka från Amerika, där han har varit kapten vid ett Faraokompani. Jag är riktigt rädd för honom. Han talar bara om republik och kommunism och dynamit och jämnlighet, och så bär han en revolver bak.

Han har sagt mig att eftersom det nu så är att vi två känna hvarandra så skulle han önska att jag skaffade honom en plats som bränvinskontrollör. Kunde goa greve Nils skaffa honom en sådan plats, helst så långt borta från mig som möjligt så vore jag rysligt tacksam. För en sådan plats tror jag han passar bra. Han är mycket stilig, och ser riktigt ståtlig ut, då han inte har druckit något. Men då blir han så oregerlig och bråkig. Det är rysligt för en staccars flicka att behöfva skämmas för sin egen köttliga kusin, men så är det!

Mamma har också på sista tiden blifvit allt mera slarfvig, och det skulle vara rysligt bra, om hon kunde få sin önskan uppfylld att bli städerska på något af de kungliga lustslotten, där hon har ingenting att göra mera än att representera. Förlåt, förlåt, att jag besvärar. Men hvem skulle jag vända mig till i mina bekymmer om inte till den som alltid varit så snäll mot mig och skämt bort Fiffi?

Densamma.

P. S. För all del låt inte Emil få någon plats som är förenad med uppbörd af pengar eller att mamma får hand om silfret, så att de komma i tidningarne och jag behöfver skämmas ögon ur mig.

D. S.»

Greve Stolpe smålog, då han läste detta bref och lade det åt sidan för att besvara det,

när han fick bättre tid. De där kråkfötterna påminde honom om en vacker och yr blond fjolla, som han flera månader tyckt rätt mycket om. Josephine var ovanligt känslig, nervös och mottaglig för intryck, både goda och dåliga. Grefve Stolpe hade som amatör försökt forska i magnetismens och hypnotismens mysterier. Han trodde sig ha mycken magnetisk kraft i sina ögon och händer, och mer än en gång hade han roat sig med att söfva Josephine, hvilket gick mycket lätt, och då befalla henne utföra någon viss handling sedan hon vaknat, hvilket hon mycket riktigt gjorde. Men det fanns så litet sammanhang och logik i hennes idéer och tankegång, och hon uppförde sig ibland så besynnerligt, att han tviflade på, om hon vore riktigt klok. Hon var icke kvick, och hennes uppfostran hade blifvit mycket vårdslösad, men som hon hade vackra, små hvita tänder, så pratade och skrattade hon ideligen, mången gång utan att själf veta hvarför.

En fint bildad karl tröttnar snart på en kvinna, som han icke kan konversera med, och grefve Stolpe hade knappt varit bekant ett halft år med sin hysteriska väninna, förrän han började känna sig utledsen på henne och se sig om efter ombyte. Han blef då kär i sin kusin, enkefriherrinnan Märtha Lindencrantz. Han hoppades, att hon skulle bli hans maka, och bröt definitivt sin bekantskap med Josephine. Hon tog i början mycket illa vid sig, men tröstade sig snart med den runda summa pengar, grefven gifvit vid

skilsmässan, parfymboden han satte upp åt henne och kusin Emil, som samtidigt kommit tillbaka från Amerika och energiskt kurtiserade henne.

Josephine hade talat sanning, då hon skref i brevet till grefven, att hon var rädd för sin kusin. Men hon hade försummat göra det tillägget, att trots sin rädsla hade hon förälskat sig i honom. Hon hade blickat för djupt in i hans stora, mörkbruna, blixtrande ögon. Hon hade blifvit hans slafvinna, hans sak, som han kunde göra hvad han ville med. Ibland försökte hon afskudda sig oket, han lagt på henne, men då behandlade han henne så hänsynslöst och brutalt, att hon blef rädd och åter fogade sig i sitt slafveri.

Han plockade snart af henne hvad hon ägde. De lefde i sus och dus, bodde tillsammans. Emil spelade och hade otur. Efter några månaders förlopp hade Josephine inga mer pengar att ge honom. Då begagnade han sig af det välde, han hade öfver henne, för att hypnotisera henne, och befallde henne i sömnen än att pantsätta de saker af värde hon hade och än att skrifva bref till några af hennes forna vänner för att få pengar och ge honom dem. Äfven dessa pengar spelade han bort, och han satt nu på förmiddagen den 2 april vid kakelugnsbrasan i deras hem vid Norra Smedjegatan och såg dyster ut. Han hade spelat på natten och kommit hem mycket sent utan ett öre. Det hade blifvit en våldsam scen dem emellan. Så kom försoning och fred.

Men humöret blef ej gladare för det. Josephine, som alltid annars visade sina tänder och skratade, satt nu bredvid Emil på soffan med sammanknipta läppar och såg bekymrad ut.

»Hur skall det gå med hyran?» mumlade hon försagd. »Så retfullt att du skulle spela bort den i natt!«

»Tala inte om snön, som föll i fjol,» svarade Emil kort och hällde konjak i ett vinglas ur en halffull butelj, som stod framför honom på divansbordet.

»Du kan vara säker på, att Lönngren, värden, kommer hit på förmiddagen, eftersom han inte redan fått hyran. Det gjorde han sista kvartalet, half ett var han här.»

»Tala inte om den skurken. Jag blir arg bara jag tänker på den där procentarepatron. Af mig har han stulit åtta tusen fem hundra. Jag vill våga mitt hufvud på, att min far lämnade efter sig fyrtioåtta tusen kronor och att bror min och han lågo i maskopi, då de sade, att han bara lämnat efter sig tretioett tusen. Och ändå måste jag, på de lumpna femton tusen, jag fick på min lott, ge den uslingen, som sterbhusutredare fem hundra kronor. Tänk så han kuggade min far, då han lefde, och skulle gudbevars skaffa honom höga procent på hans pengar. Och tänk så han kuggat mig!«

»Ja, söta Emil, jag medger, att han burit sig rysligt nedrigt åt mot dig. Men hur skall jag kunna betala honom hyran?»

»Betala honom inte!»

»Men då tar han af mig mitt bo. Det hotade han med sista kvartalet. Och om jag inte låtit honom smeka och kyssa mig litet, så hade jag inte fått ens åtta dagars anstånd att hinna skaffa pengar.»

»Jaså, den gamle syndarn vill kurtisera dig också. Det skall han låta bli, annars så...»

»Hur skall jag få pengar? Om jag skulle skrifva till grefve Stolpe?...»

»Nej, låt bli det än så länge. Det är ju bara några dagar sedan du skref, — sa' du — till honom och gratulerade. Vänta litet att få se, om han inte svarar. Jag skulle gärna vilja ha' kontrollörsplatsen, du bedt honom om, innan du taschar honom på pengar. Men då behöfver du inte genera dig. Han har godt om schaber, och pungslå honom du! Så'na där gökar har kommit till världen för att vackra fattiga flickor skola få det riktigt stäldt för sig.»

»Jag skulle önska, att jag hade alla pengar som Lönngren, värden, har.»

»Ja, det är inte litet det,» mumlade Emil tankfull.

»Då skulle jag betala hyran och... resten skulle du få, odjur! Men det är inte så väl. Hvad skall han med så mycket pengar han, som inte förstår sig på att lefva? Men vi, tänk så vi skulle festa!»

»Ja då? I ett kör! Och vi skulle resa till Monaco och spränga banken. Och så skulle vi

gifta oss, och jag köpte mig en grefvetitel i Italien.»

»Så'na vyer du har, lilla Putte!»

»Grefven och grefvinnan Sjöberg, hvad tycks!»

»Ah, det låter inte italienskt.»

»Nå, grefve Montedafiore?»

»Åh, det är ju han i *Frihetsbröderna*.»

»Nå, är inte jag en frihetsbror?»

»Jo, visst, men här sitta vi och prata och tänka inte på hyran och Lönngren, som kan komma hvilken stund som helst. Herre Gud, om jag bara hade hvad han har i plånboken, så skulle jag vara nöjd. Vet du, sista gången han var här, så öppnade han plånboken för att ta fram kontraktet, och då såg jag, att han hade så stora sedlar i den . . . flera tusen kronor.»

Det blixtrade i Emils ögon.

Då han icke svarade, fortfor Josephine att pladdra:

»Och hemma i sin chiffonier har han flera hundra tusen kronor sa' han för att imponera på mig, förstår du. Men han är så snål, att han näns inte köpa sig ett kassaskåp.»

»Tänk, sådant kap man kunde göra där hos honom!»

»Ja, men så får du inte säga, Emil. Kors, så underlig du ser ut. Nej, titta inte på mig så där. Du ser riktigt hemsk ut, Emil! Jag blir rädd för dig!»

»Seså, din lilla toka,» mumlade Emil och fixerade henne. Hon ville tala, men fick ej fram

orden. Hennes hållning blef styf och stel. Hon satt orörlig och bara såg på honom. Raskt sträckte han då ut händerna framför pannan på henne. Hon drog ett djupt andetag och tillslöt ögonen.

»Jossan!» hviskade han.

»Hvad vill du?» svarade hon sakta.

Emil tvekade ett ögonblick.

»Vill du hjälpa mig?» sade han.

»Ja.»

»Vi skola ta' Lönngrens pengar och lefva lyckliga i främmande land. Vill du det?»

Josephine svarade icke. Emil fortfor feberaktigt.

»Om han kommer hit, skall du be honom ta plats där i den där länstolen framför garderobsdörren. Han skall sitta med ryggen mot dörren. Du ställer dig framför honom och koketterar, och om han då vill, att du skall sitta i knä på honom, så sätter du dig och håller på lek i hans armar. Och släpper honom inte, förrän jag ger dig lof. Hör du...»

Josephine drog ett djupt andetag och hviskade knappt hörbart:

»Ja.»

»Jag vill, hör du, jag *vill*, att du gör detta. Du lyder?»

Josephine svarade icke.

»Du lyder?» upprepade Emil häftigt.

Josephine tog hans båda händer och förde dem mot sitt hjärta.

»Tala inte så häftigt till mig. Du gör mig ondt!»

»Förlåt! Men du måste lyda mig.»

Hon släppte hans händer.

»Ja. Jag lyder dig alltid. Han kommer!»

»Han! Hvilken han?»

»Lönngren! Han vek nu om Hamngatshörnet. Han kommer hit.»

Emil skyndade ut i tamburen och tog ett rep ur sin stora koffert, som stod där. Därpå tog han af sig stöflarna och lade dem och repet i garderoben. Länstolen sköt han ett stycke från garderobsdörren.

Därpå hällde han åter konjak i vinglasen, tömde det i botten och ställde buteljen och glaset i salsskänken. Så fattade han Josephines båda händer och blåste häftigt på hennes panna. Hon drog en lätt suck, öppnade ögonen och såg frånvarande omkring sig. I samma ögonblick ringde det i tamburklockan.

»Det är Lönngren,» utbrast hon och reste sig. »Jag känner igen hans ringning!»

»Gå och öppna för honom. Och glöm inte, att du skall laga så, att han sätter sig i den där fåtöljen med ryggen vänd åt garderobsdörren. Stäng tamburdörren med nyckeln.»

Josephine gaf honom en nick och skyndade ut i tamburen.

Sjöberg flyttade fåtöljen närmare garderobsdörren och lät den stå på glänt, då han gömde sig i garderoben.

Då Josephine kom ut i tamburen, gick hon först till spegeln och ordnade sitt hår och såg på sina tänder. Hon var mycket blek och nervös, men hon tyckte, att denna blekhet klädde henne så väl, att hon icke kunde motstå frestelsen att kyssa sig i spegeln. Därpå öppnade hon tamburdörren.

»Nej, se herr Lönngren,» smålog hon och visade sina hvita tänder.

»Ja, jag väntade fröken i går hemma hos mig. Men då fröken inte har hörts af, så ville jag höra efter, hur det är fatt.»

»Jo, jag tackar, jag mår mycket bra. Var så god och stig in!»

Lönngren steg in i tamburen.

»En sådan präktig koffert fröken har här. Den är så stor, att jag skulle kunna få rum i den hel och hållen,» skämtade han.

»Den är gjord i Amerika och tillhör en släkting. Var så god och stig in.»

Lönngren gick in i salen. Josephine stängde tamburdörren med nyckel och följde honom.

»Ett så'nt väder vi fått,» pustade Lönngren och slog sig varm och andfådd ned på en stol. »Det är ju så varmt, att man riktigt kan storkna.»

»Får jag lof att bjuda grosshandlarn på någon förfriskning? Ett glas champagne?»

»Åh, gudbevars, ett sådant öfverdåd! Champagne midt på hvardagsförmiddagen! Nej, jag tackar. Ett glas öl vore alldeles nog.»

»Ölet har, uppriktigt sagdt, tagit slut i dag, men konjak och sodavatten har jag hemma.»

»Ja, det skall vara för frökens skull då. Men för all del låt mig inte göra något besvär.»

»Det är inte något besvär alls. De stå där ute i farstuskåpet för att hålla sig kallare.»

Josephine gick ut i förstugan och tog in konjak och sodavatten. I brådskan glömde hon att stänga tamburdörren med nyckel, då hon gick in.

»Skål, herr Lönngren!»

»Skål, lilla fröken Lööf! Fröken blir då vackrare och vackrare för hvar gång jag ser fröken. Men fröken är så blek i dag? Är fröken inte riktigt kurant?»

»Jag är litet nervös.»

»Jojo, det är ju en mycket vanlig fruntimmerssjukdom nu för tiden. Ämnar fröken resa till någon badort?»

»Jag? ... Nej.»

»Jag trodde så ... för koffertens skull i tamburen.»

»Nej, jag skall resa till Paris med snaraste.»

»Åh katten! Då träffas vi där kanske. Det vore ju riktigt treffligt, det! Jag gör min vanliga Aachenresa i öfvermorgon, och sedan jag slutat sejouren där, så är det mycket troligt, att jag gör en afstickare till Paris, om jag i Aachen får tag i något passande ressällskap, som kan språket.»

»Ja, hela världen tycks stämma möte i Paris i sommar. Expositionen lär ju vara så charmant.»

»Ja. Men expositionen är inte allt. Det hundraåriga minnet af den franska revolutionen är en världshistorisk tilldragelse, fröken Lööf. Själf har jag blifvit uppfödd i hofvets salar — min mor var städerska på slottet, och jag har varit hoflakej i yngre dagar — men likafullt bugar jag mig, fröken Lööf, bugar mig djupt för revolutionens storverk: frihet, jämnlighet, broderskap! Vårt samhälle här i Sverige är sjukt, fröken Lööf. Reaktionens svallvågor hota att undergräfvat samhällsbyggnadens bergfasta grund, och socialismen fräter som en kräfte på samhällsprincipernas inälfvor, samhället är mycket sjukt, ja, det riktigt stinker. Det vet jag bäst, som haft och har så mycket att göra med den så kallade öfverklassen och skaffar dem pengar att lefva i svalg och dryckenskap, spel och skörlefnad. Jag erkänner inte, att någon af denna öfverklass står öfver mig. Nej, ta' mig sjutton, jag det gör! Förlåt, att jag blef het och slog i bordet. Men så är det. Jag känner och har affärer med både grefvar och baroner och unga rika borgaresöner också, som inte ens äro värda att borsta mina stöflar, fröken Lööf, fastän de tycka sig vara något och inte låtsas se mig, då vi mötas på gatan. Jo, det är en skön jämnlighet! Och underklassen sedan! Allt detta slödder af vaktmästare och kypare och betjänter, som ligga öfver mig, för att jag skall hjälpa dem att få låna ut deras pengar mot hög ränta! Är sådant pack jämnligt med mig? Jo, det vore en

skön jämnlighet! Nej, som sagdt, samhället är sjukt, mycket illa sjukt, fröken Lööf.»

»Skål herr Lönngren. Litet mera konjak!»

»Nej, gudbevare mig. Men några mera droppar vatten, om jag får be. Det är riktigt läskande. Tackar! Men nu vill jag inte upptaga frökens tid längre. För öfrigt har jag själf mycket brådtom och skall till staden och banken och...»

»Åh, sitt kvar nu och hvila sig litet, innan herr Lönngren ger sig af. Några droppar konjak till. Så där!»

»Tackar förbindligast. Har den äran.

»Nej, som sagdt, jämnligheten är skral i Sverige. Det finns ingenting, som retar mig så mycket, som när de där fina herrarne inte låtsas känna mig på gatan eller då en oborstad betjäntlymmel vill traska med mig och göra sällskap öfver Norrbro. Men de få igen det! Fröken kan inte tänka sig, hur jag pinar och suger ut dem och tussar med dem, då de uppvakta mig hemma och behöfva mig. Och hvarför behandlar man mig så där? Det är ju mot allt sundt förnuft. Om en grosshandlare förtjänar sju för tu på sitt schacker, så bugar litet hvar sig för honom, och hans döttrar få gifta sig inom Ridderskapet och Adeln, men jag, jag som inte handlar med järn eller trä eller fläsk utan med pengar, rena, rama Riksbankens pengar, jag kallas procentarepatron och blir sedd öfver axeln. Är detta jämnlighet, fröken Lööf?»

»Hvad är penningen annat än en vara? Den finaste vara man kan tänka sig. Men vet, fröken, hvad de äro här i Stockholm? Jo, de äro dumma! Det ä' hvad de ä! Nej, nu får jag lof att gå. Vill fröken vara god och ge mig hyran nu? ...»

»Nej, se så vacker plånbok herr Lönngren har, med broderadt namnchiffer.»

»Jag fick den som present på min födelsedag här om dagen af min städerskas dotter. Den är ju vacker och har nog kostat henne mycket arbete. Hon har gjort den själf. För öfrigt är den af ryssläder och nog en dyr pjes. Jag gaf henne också tjugufem öre i drickspengar.»

»Tjugufem öre! Det var då inte mycket, herr Lönngren.»

»Det tycker fröken, som har så lätt att förtjäna pengar. Men för en fattig flickslinka på tolf, tretton år är tjugufem öre att köpa sig snask eller något nyttigt för inte att förakta. För resten är hon ihågkommen i mitt testamente. Resten få några aflägsna släktingar och Stockholms stad förstås ... men inte förrän jag dör. Jag ämnar ge en donation stor 200,000 kronor åt Stockholms stad. Fonden kommer att heta *Gustaf Johan Lönngrens minne*, och årliga räkntan skall utgå att bekosta fattiga fader och moderlösa stockholmsbarns uppfostran till att taga studentexamen. Ty att ha fått uppfostran, ser fröken, det är något att sätta värde på. Det vet den bäst, som själf inte har fått någon upp-

fostran. Jag började att förtjäna mitt bröd, då jag var tolf år.»

»Kors, jag var också tolf år, då jag kom in vid balletten. Så eget sammanträffande!»

»Det är hvar mans plikt att göra något för sin födelsestad, fröken Lööf, och när ödet nu fogat så, att jag inte kan uppträda som mecenat medan jag lefver, så vill jag åtminstone göra det, då jag är död. Nej, nu får jag lof att gå. Har fröken hyran? Apropos hyran, så har jag en liten öfverraskning att göra fröken.»

»Hvilken då?»

»Jo, jag höjer hyran. Fröken betalar nu femhundra kronor om året. Från och med det här kvartalet får fröken betala efter sex hundra om året. Vi skola ändra om frökens kontrakt.»

»Är herrn tokig? Skall herrn höja mig? Men jag har ju för inte länge sedan satt nya tapeter i både salen och förmaket och nu senast också i sängkammarn och allt på min bekostnad! Och ändå vill herrn höja mig? Det var då det oförsyntaste . . .»

»Seså, nu ska vi inte förhetsa oss, utan vara logiska. Genom att fröken har nytapetserat rummen ha de blifvit mycket mera treffliga och beboeliga än de voro förut. Jag kan nu mycket lätt få dem uthyrda för sex hundra kronor om året. Men fröken har naturligtvis optionsrätt. Tänk efter, hur tråkigt det är att gå och se efter rum och ha flyttning och få sina saker förstörda, och hvad allt det där kostar. Det går till mycket

mer än hundra kronor. Fröken gör alltså en god affär att betala mig sex hundra kronor för rummen i stället för fem hundra. Går det an att få se på de nya tapeterna, fröken satt upp i sängkammarn?»

»Ja, gå in i sängkammarn,» svarade Josephine kort.

»Jaha! Nej, men det var ju riktigt vackra och ståtliga tapeter,» utbrast Lönngren, då han kom in i sängkammarn. »Vet fröken, uppriktigt sagdt, de här tapeterna är jag riktigt nöjd med!»

»Och ändå höjer herrn hyran?... Odjur!»

»Åh se så, var inte ond nu, lilla fröken. Nog komma vi sams om hyran. Så treflig dager de här röda rullgardinerna ge åt rummet, då de äro nedfällda så till hälften. Fröken står ju och darrar. Och är så blek. Hvad i all världen är det åt fröken? Kom och sätt sig här hos mig, så skola vi språka om... hur vi skola sätta ned hyran.»

Lönngren satte sig i fåtöljen och drog Josephine att sitta i knä på honom.

Josephine spratt häftigt till, då i detsamma garderobsdörren rörde sig. Den öppnades ljudlöst. Sjöberg smög sig fram bakom fåtöljen.

»Inte är jag farlig,» menade Lönngren. »Alltid bli vi sams om hyran. Seså, sitt inte och darra så där. Var inte rädd för mig, lilla sötunge.»

I samma ögonblick kastade Sjöberg ett rep om Lönngrens hals och drog så hårdt till han

kunde med högra handen. Den vänstra höll han för Lönngrens mun och näsborrar.

Öfverfallet skedde så hastigt, att Lönngren ej hann få fram ett ljud. Josephine höll i hans hand, som han lagt om hennes lif, men med den andra slog han förtvifladt omkring sig utan att träffa någon. Plötsligen gick ena benet på fåtöljen sönder, och både han och Josephine föllo ned på golvet. Josephine reste sig hastigt och gick till fönstret. Sjöberg kastade sig öfver Lönngren, lade sina båda knän på hans bröst och drog till med båda händerna så hårdt han kunde om Lönngrens strupe.

Lönngren, som känt igen honom, stönade:

»Du! Usling...»

Men det var allt. Hans ansikte blef allt rödare och rödare. Det blef gredelint till slut, och ögonen spärrades ut som om de ville komma ut ur sina hålor. Snart upphörde sprattlingarna. Han låg stilla. Lönngren var död.

»Nu rör han sig inte mera,» hviskade Josephine.

»Nej!»

Sjöberg reste sig upp och gick ut i salen för att dricka. Men han hann ej längre än till sängkammarröskeln förrän han vacklade. Hade han ej fått tag i dörrposten, hade han fallit omkull.

Josephine brast ut i gråt, slog sina armar om hans hals och snyftade:

»Hvad har du gjort, Putte?»

Första timmen efter brottet.

Sjöberg återfick snart sin kallblodighet. Han tog och öppnade sitt offers plånbok. Den innehöll några papper och 4,875 kronor. I portmonnän låg 10 kronor 77 öre. Sjöberg stoppade pengarna på sig och Lönngrens nycklar.

»Se här har du ditt hyreskontrakt. Du har blifvit påökt ser jag. Hyran är kvitterad för det här kvartalet. Håll till godo.»

Josephine tog kontraktet och gömde det i sin byrålåda.

»Hvar skola vi göra af . . . honom?» frågade ho med en viss tvekan.

»Ja, det tål att fundera på. Ge mig en konjak!»

Josephine gick ut i salen och kom snart in igen med det begärda. Sjöberg hade då börjat kläda af den mördade.

»Hvad gör du?»

»Som du ser. Jag klär af honom. Hjälp mig.»

»Usch då?»

»Seså, hjälp mig, skynda dig.»

»Hvarför skola vi klä' af honom?»

»För att lägga honom i min koffert.»

»Ja... tänk! Då han kom in i tamburen och fick se kofferten, så sa' han, att kofferten var så stor, att han kunde få rum i den hel och hållen. Så eget sammanträffande.»

»Seså, prata inte nu, utan raska på. Det är en vacker klocka han har och en dyrbar kedja. Göm dem så länge i din byrålåda. Nej... nej, låt bli det. Lägg dem tillbaka i hans väst igen.»

»Hvart ska kofferten? Skicka honom långt bort!»

»Så enfaldigt du pratar. Begriper du inte, att vi då bli upptäckta. Den här kofferten är ju gjord i Amerika och olik dem som göras här. Det skulle därför vara den lättaste sak i världen för polisen att få reda på att kofferten är min.»

»Ja, det har du rätt i. Så retfullt! Ah, nu vet jag hvad vi ska göra. Du skall göra en lår, och vi lägga honom i den, som om det vore böcker i låren. Och så skicka vi bort den med järnväg så långt upp i Norrland som möjligt. En lår kan ingen spana ut hvem som rår om. Lårar äro ju alla lika.»

»Hur skulle vi få bort en så stor lår härifrån? Skulle du och jag knoga med den till bangården? Begriper du inte, att polisen kan ta reda på, hvarifrån låren kommit genom att anställa efterforskningar på centralstationen och hålla förhör med alla stadsbud . . . alla bärare . . . alla åkare . . .»

»Ja, det har du rätt i. Men, Herre Gud, hur skola vi bära oss åt då?»

»Vi måste få bort honom härifrån på sådant sätt, att ingen misstanke kan falla på oss.»

»Det vore nog knepigt, söta du, men jag begriper inte, hur det skall gå till. Vet du, jag börjar bli rädd för allt det här. Du gjorde rysligt orätt.»

»Seså, sjåpa dig inte. Gå efter vedsäcken. Tag in den gamla också.» Josephine gjorde som han befallt. De vände ut och in på säckarna och synade mycket noga, om de voro på något sätt märkta. Liket insveptes i dem.

»Lyckas vi bara få ut honom härifrån och dölja honom oförmärkt, så kunna vi sedan skratta åt polisen. Hå!»

»Hörde du?»

»Det ringde i tamburklockan.»

»Ja du. Gud hvad jag är rädd.»

»Tst! Hvad är det? Någon går i tamburen. Människa, glömde du stänga tamburdörren?!»

»Kors i Jesu namn!»

»Någon är i salen! Skynda dig dit ut och hindra . . .»

»Jag kan inte. Jag är så rysligt rädd.»

»Du måste. Skynda dig . . . skynda dig. Vill du störta oss båda?»

»Fröken! Fröken lilla!» hördes en gnällig stämma från salen. »Är fröken där? Det är bara jag.»

»Hjälpkaringen,» hviskade Sjöberg,

»Jag kommer!» ropade Josephine. »Vänta därute.»

»Jaa, lilla fröken.»

»Skynda dig ut och focka af henne.»

Josephine gick ut i salen.

»Snälla fröken! Jag ville bara säga som så att det är så, att min man arbetar som fröken vet för närvarande på beting på Sundbyberg, och eftersom det nu är så vackert väder i dag, så tänkte jag som så, att jag skall ta flickungen med mig och fara ut dit på ettermiddagen och hälsa på honom, om det är så att fröken inte behöfver mig mera i dag?»

»Nej, det gör jag inte.»

»Jag kommer igen i afton och skall ringa på hos fröken som vanligt i morgon bittida.»

»Kom inte så tidigt utan först fram på förmiddagen. Jag mår just inte bra och kommer därför kanhända att ligga längre än vanligt.»

»Ja, fröken ser verkligen riktigt blek ut. Men vi ska hoppas, att det snart går öfver. Adjö då, snälla fröken, eftersom det är så, att fröken inte behöfver mig.»

»Se här till litet namnam åt flickan.»

»En hel krona! Jo, jag tackar jag! Så glad hon skall bli. Gud välsigne fröken? Är Lönngren därinne?»

»Lönngren!» stammade Josephine. »Neej!»

»Jag tyckte, fröken talade med någon. Var det länge sedan han gick?»

»Hvilken han?»

»Värden! Herr Lönngren?»

»Inte har . . .»

»Det är som så, ser lilla fröken, att jag kom ned från vinden just som han höll på att ringa på hos fröken. Han ville tala med mig, sa' han. Och att jag skulle möta honom nere i porten, sa' han. Han skulle bara vara ett ögonblick hos fröken, sa' han.»

»Herr Lönngren var bara här ett ögonblick för att få sin hyra, och så gick han igen.»

»Ja, men då skulle ju jag, som stod nere i porten, ha sett honom, snälla fröken. Jag väntade och väntade jag.»

»Ja, ja . . . han — drack litet konjak och vatten här också.»

»Det var då för märkvärdigt, att jag inte såg honom, då han gick. Jag har stått i porten hela tiden. Det var bara ett enda litet ögonblick, som jag sprang in i bagarestugan för att se efter flickstackarn, som var ensam där. Det var väl ingenting viktigt han ville mig då, efter som han inte gick ut på gården för att söka mig. Jag var riktigt haj, jag, att han var ond öfver, att Olsson gifvit sig af till Sundbyberg på några

dagar. Men Herre Gud, det gör ju honom det-
 samma, hvem som håller gård och gata ren och
 proper bara det blir gjordt. Och huset ser jag
 ju efter. Var det inte underligt, att jag inte såg
 honom, då han gick. Adjö nu, lilla fröken!»

Josephine följde madam Olsson ut till tam-
 burdörren och stängde den mycket omsorgsfullt
 med nyckel. Då hon kom in igen i sängkam-
 marn, höll Sjöberg just på att dra en ring från
 sitt offers finger.

»Käringen såg, att han gick in hit.»

»Det var tusan!»

»Ja, är det inte retfullt? Vet du, jag tror,
 att det är bäst, att vi gå till polisen och säga,
 att han har fått slag.»

»Och det tror du går i dem! Nej, hör du,
 Jossan!... Ha vi tagit hin i båten, så får vi nu
 hjälpas åt att dra honom i land. Hjälp mig att
 bära in kofferten.»

»Usch då, den där tunga kofferten.»

»Seså...»

De hjälptes åt att bära in kofferten i säng-
 kammarn. I botten lade de Lönngrens under-
 kläder. Efter mycket arbete lyckades de slut-
 ligen få ned liket i kofferten i sittande ställning
 med kroppen framåtlutad. Ofvanpå lade de
 hans andra kläder. Sjöberg slog igen locket och
 stängde omsorgsfullt de båda patentlåsen.

»Så där ja! Nu kilar jag af hem till honom.»

»Och lämnar mig ensam här? Usch då!»

»Är du rädd?»

»Neej . . . men . . . i alla fall så . . .»

»Gå till din bod och försök öfvertala din mamsell att köpa hela subberten af dig. Hon måtte väl kunna narra den där gubben, som slår för henne, att hjälpa henne med det?»

»Ja, det är inte så säkert det. Hon förstår sig just inte på att ha några vyer och att ta karlarne riktigt.»

»Sälj hela subberten för hvad du kan få. Och helst kontant. Nu behöfver du inte mer ha någon bod. Nu ha vi pengar att resa för, och i Monaco skall jag göra en förmögenhet. Apropos, ge mig ditt prästbetyg, så skall jag ta ut pass, och så skall jag sätta in en annons om uthyrning af våningen. För resten uppdrar du åt din mamsell att sälja möblemanget så snart som möjligt under hand. Kan man ha förtroende för hennes redbarhet?»

»Ja, ärlig är hon . . . men dum. Och så ser hon just ingenting ut.»

»Tänk, Jossan, en sådan tur det var, att jag körde af både mor din och jungfrun, då de stormrälade i förgår.»

»Mamma for till landet och sa att hon aldrig ville se mig mera.»

»Ja, det är mycket troligt, att hon slipper. Hvad skola vi i Sverige att göra. Vi lefva på vårt gods i Italien. I morgon afton ge vi oss at till Paris . . . Monaco . . . Italien . . . litet hvarstädes, där man lefver glada dagar!»

»Ja, det skulle nog bli treffligt. Men jag har ingenting att sätta på mig.»

»Prat. Du har mycket mer än du behöfver för resan. Och i Paris får du nya toaletter. Inte något knussel! I afton måste vi ha ut kofferten, medan käringen är borta.»

»Hur skall det gå till?»

»Ja, det får jag tänka på. Det vet jag inte själf än. Har du inte fått på dig hatten än? Hur många timmar behöfver du för att sätta på dig en hatt?»

»Timmar! Usch, så elak du är. Ser den inte skälmsk ut den här lilla luggen, som tittar fram?»

»Seså, skynda på nu . . .»

»Jag vill att du skall säga mig . . .»

»Ja. Ah, se så, skynda dig.»

»Jaha, jag kan väl inte gå barhufvad heller.»

»Glöm inte din dörrnyckel.»

»Kors, den höll jag verkligen på att glömma: Ge mig en kyss, innan vi gå.»

»Åh, se så, skynda dig . . .»

»Inte förrän du . . .»

»Nå, här har du då, stolla!»

Sjöberg kysste henne och satte på sig hatten, som låg på salsbordet. Josephine gick förut. Han stängde tamburdörren och ryckte på handtaget för att öfvertyga sig, att den var riktigt stängd.

»Nu vet jag åtminstone, att dörren är ordentligt stängd,» mumlade han.

»Hur dags vill du, att jag skall komma hem?»

»Vid fyratiden. Då blir det lagom att gå ut och äta middag. Och sedan få vi skaffa bort kofferten.»

Josephine gaf honom en vänlig nick och gick till sin butik. Sjöberg skyndade till sitt offers hem.

I den dödes hem.

Sjöberg var snart där. Lönngren bodde en trappa upp i ett litet tvåvåningshus vid Grefuregatan nära Nybrogatan. Huset hade icke någon portvakt. I bottenvåningen var ingen butik.

Sjöberg hade varit där flera gånger, under det Lönngren utredde Sjöbergs fars sterbhusbo.

Sjöberg mötte ingen i trappan, och ingen hade sett honom gå in i huset. Allt var tyst och stilla. Han öppnade så ljudlöst som möjligt dörren, tog ur nyckeln, stängde dörren med nyckel innanför och stoppade den i fickan. Han hade ingen käpp. Sin revolver bar han som vanligt efter amerikanskt mode i en byxficka till höger under rocken.

Sjöberg uppehöll sig icke i ytterrummet. Med hatten på hufvudet gick han direkt in i

sängkammaren, där han visste, att chiffonniern stod, i hvilken Lönngren brukade ha de pengar och värdepapper, som han icke lämnat i bankens förvar.

I yttre rummet, som var Lönngrens både skrifrum, mottagningsrum och salong, stod hans skrifbord vid fönstret. Lägenheten bestod blott af dessa två rum samt en liten garderob, som hörde till sängkammaren. Allt i rummet var enkelt, nästan tarfligt, men städadt och renligt. På nattduksbordsbrickan stod ett dricksglas, men ingen karaffin. Sjöberg gaf ej akt på det. Feberaktigt provvade han några nycklar af Lönngrens nyckelknippa i klafflåset. Klaffen gick upp. Han visste, i hvilka lådor Lönngren brukade förvara sina pengar. Med darrande händer ryckte han ut andra lådan till vänster. I lådan låg ett pappkonvolut och i det sedlar. Dessa stoppade han på sig och lade konvolutet tillbaka i lådan. Han synade alla de andra lådorna. Ingenstädes fann han mera pengar. Men der lågo för flera hundra tusen kronor reverser och inteckningar. Han rörde dem ej. Icke heller bankdepositionsbevisen.

»Jag trodde, att han skulle ha mera kontanter inne,» mumlade Sjöberg, och svettdropparna pärlade på hans panna.

Under några papper i en låda lågo två etuier. Det ena innehöll en kråsnål med en äkta pärla, omgifven af rosenstenar, det andra tre briljantbröstknappar.

Han stoppade dem i västfickan och lade tillbaka etuien på deras plats. Några andra värdesaker fann han ej. Misslynt stängde han chiffonniern och öppnade garderobsdörren. Garderoben var mörk, och i början kunde han ej urskilja föremålen i den. Men så stoppade han nyckelknippan i högra fickan på ett par byxor, som hängde midt framför honom.

I samma ögonblick sattes en nyckel i låset till dörren i yttre rummet utåt förstugan, och dörren öppnades. Sjöberg steg in i garderoben och sköt till dörren efter sig. Någon hade kommit in i sängkammaren.

Sjöberg hörde på de lätta stegen, att det var ett fruntimmer. Det var Lönngrens städerska. Hon satte en vattenkaraffin på nattduksbordet och drog ned rullgardinerna för fönstren, genom hvilka solen sken in. Därpå lämnade hon åter rummet och gick sin väg efter att ha stängt ytterdörren med nyckeln.

Sjöberg tog åter fram Lönngrens nyckelknippa och gick ut i yttre rummet. Han lyssnade vid dörren. Allt var tyst och stilla. Då gick han till skrifbordet, som stod vid fönstret, och öppnade dess lådor. I den ena lågo Lönngrens räkenskapsböcker. I den andra en bunt kuvert och några oskrifna pappersblad, som Lönngren rifvit af bref, han fått och på hvilka han brukade skriva sina epistlar. Några penngar funnos ej i lådorna. Sjöberg stängde dem med nyckel.

»Det är bäst, att jag väntar litet till,» mumlade han, »i fall städerskan skulle stå där nere i porten.»

Tankspridd tog han ett halföppet bref, som låg på bordet, och läste:

»Hedersknyffell

Det är i dag min födelsedag. Fanjunkarn, Pettersson och jag ha kommit öfverens att fira den på Stallmästaregården klockan fyra. Vill du vara med, så komma vi och hämta dig med droska half fyra. Annars får du själf frakta dig dit. Hvar och en betalar för sig, men jag bjuder på kaffe med »avec». Det vore roligt, om du kom.

I hast

den 2 d:s.

C. P. Nilsson.

Jag har telefonerat, att kägelbanan skall vara reserverad för oss hela aftonen.»

»Stallmästaregården» utbrast Sjöberg mekaniskt och slängde brefvet på bordet. Därpå gick han till garderoben och lade åter nyckelknippan i Lönngrens byxficka.

Då han kom ut i yttre rummet igen, lyssnade han vid dörren, om något ljud hördes. Allt var tyst och stilla. Han öppnade sakta dörren och tog ur nyckeln. Ljudlöst klef han öfver tröskeln, satte åter nyckeln i låset utifrån och hade just stängt dörren, då en dörr en trappa högre upp öppnades:

»Är det herr Lönngren?» frågade en kvinlig stämman, som närmade sig trappan.

Sjöberg drog hastigt ur nyckeln och skyndade ned utför trappan.

»Herr Lönngren! Herr Lönngren!» hörde han kvinnorösten efter sig i öfre trappan. Nästa ögonblick var han ute ur huset och hade snart vikit om hörnet vid Nybrogatan. Ingen hade sett honom.

Hatten.

På Nybron mötte Sjöberg en åkardroska. Han gaf kusken en vink att stanna, satte sig upp i droskan och befallde honom att köra till hörnet af Myntgatan och Rådhusgränd.

Då han kom dit, gick han in i Passbyrån och begärde pass för sig och sin fästmö, fröken Lööf.

»Har herr Sjöberg med sig några prästbetyg?» frågade den tjänstgörande.

»Ja.»

»Får jag be om dem!»

Sjöberg lade från sig sin hatt, som han höll i hand, för att taga upp ur bröstfickan prästbetygen. Men han lade hatten så på kanten af bordet, att den föll ned och rullade ett stycke utåt golvet.

Han lämnade prästbetygen och vände sig om för att taga upp hatten, då han plötsligen kände som en iskyla i kroppen. Och han stod orörlig och stirrade på den runda filthatten, som låg på ena bården och visade fodret, i hvilket voro fästa de två förgyllda bokstäfverna J. L.

Han hade tagit Lönnngrens hatt i stället för sin egen, då han gick hemifrån.

Hans förvirring varade blott ett ögonblick. Han tog hastigt upp hatten och vände sig åter mot tjänstemannen, som sade:

»Om herr Sjöberg kommer hit i morgon vid tutiden, så skola passen vara i ordning.»

»Kan jag inte få dem nu?»

»Nej, jag har för tillfället inga med öfverståthållarens underskrift. Alltså i morgon vid tutiden.»

Sjöberg bugade sig och lämnade passbyrån. Därpå gick han till tidningskontoren i närheten och svor ve och förbannelse öfver hatten under vägen. Josephines annons om våningens uthyrning skulle komma in i morgondagens nummer.

Då Sjöberg kom till Josephines butik, var hon ensam där. Hennes biträde hade gått att äta middag. Hon väntade henne tillbaka hvart ögonblick.

»Telefonera till din hyrkusk efter en stor täckvagn,» sade Sjöberg, »och far med den till Norrtull. Ser du inte till mig, så far af och an på Norrtullsgatan, till dess vi träffas.»

»Hvarför det?»

»Det har jag inte tid att förklara nu. Du skall sedan få veta alltsammans. Adjö.»

Sjöberg gick med raska steg hemåt. Just som han skulle stiga in i porten, mötte han madam Olsson och hennes lilla flicka.

»Herre Gud, har ingenjören varit ute. Jag trodde ingenjören var däruppe.»

»Nej, jag gick ut tidigt i morse för affärer och har icke varit hemma på hela dagen.»

»Jaså. Vi ska till Sundbyberg, vi, och hälsa på pappa. Adjö.»

Då Sjöberg kom in i våningen, slängde han från sig hatten och sökte rätt på sin egen. Lönnngrens hatt lade han in i en tidning. Han skulle just gå ut igen, då han fick syn på Lönnngrens käpp, som stod stödd mot en stol i salen.

»Hans käpp!» utbrast Sjöberg och kände, att han bleknade. »Jag undrar, om käringen gaf akt på den, då hon var här! . . .»

Han tog hattpaketet och käppen, stängde dörren noga och gick ut. På gatan mötte han en tom åkaredroska och befallde kusken köra till n:r 27 Norrtullsgatan. Där steg han ur, betalade kusken och fortsatte sin väg, då kusken vänt och körde tillbaka till staden.

Då han kom till Norrtull, vek han af in i Bellevueparken och stannade vid den väg, som därifrån leder till Stallmästaregården.

Han kastade en spejande blick omkring sig. Vid Stallmästaregårdens stora brygga låg ång-

slupen, som går till Jerfva. Ett par herrar stodo på bryggan och pratade.

Ångslupen blåste, och de stego ned i den. Ångslupen lade ut från bryggan, och några ögonblick därefter passerade den udden och syntes ej mera.

Sjöberg såg sig noga omkring. Han var ensam. Han öppnade då paketet, slätade ut tidningen och höll den öfver hatten, som om han gick och läste. Käppen höll han tätt vid sin högra sida, så att ingen från byggnaderna kunde se den.

Då han kom till bryggan, gick han långsamt ända fram till kanten, som om han vore fördjupad i läsningen af tidningen. Då släppte han hatten och käppen i sjön. Han stod ett ögonblick och såg utåt sjön, om någon skulle ha märkt hvad han gjort. Han såg icke till någon.

Men två kökspigor hade i ena köksfönstret sett honom gå ned på bryggan.

»Ser du,» utbrast den ena, »så nära kanten den där herrn med tidningen går!»

»Han drullar väl i sjön, han, om han inte ser upp.»

I samma ögonblick kom hushållerskan in i köket från skafferiet.

»Ha ni inte annat att göra än att stå och gapa i fönstret!» utropade hon barskt.

Pigorna skyndade förskräckta tillbaka till spiseln.

»Vi sågo på en herre, som . . .»

»Ni äro här för att koka mat och inte för att se på herrar!»

Hushållerskan lade från sig sitt fång på köksbordet och gick därpå själf fram till köksfönstret. Men hon såg ingen herre. Sjöberg hade redan lämnat bryggan och gått tillbaka samma väg han gick dit. Vid Norrtull mötte han en droska med tre herrar i låga, runda hattar. I förbifarten hörde han den ene nämna Lönn-grens namn.

Likets döljande.

På Norrtullsgatan mötte Sjöberg täckvagnen med Josephine. Han steg upp i den, och de foro tillbaka till staden. Han lät kusken hålla utanför ett bosättningsmagasin och köpte där en mindre kappsäck, som han lade på baksätet i vagnen, och så foro de hem.

Då vagnen stannade utanför deras port stodo två sjäare och språkade på gatan några steg därifrån. Sjöberg gick fram till dem och frågade, om de ville hjälpa honom att bära ned från första våningen en stor koffert, som var full med böcker. De följde honom upp i våningen. Josephine gick också med och packade in sina toalettsaker för natten i den nyköpta kappsäcken. — Under det Josephine följde med karlarne, som stånkade under den tunga kofferten, gick Sjöberg ut i pigkammarn och köket och stängde

fönstren. Därpå satte han ett nytt stort ljus i taklampan i sängkammaren och tände det. Han drog äfven ned rullgardinerna för fönstret där.

Då han kom ned, satt Josephine redan i vagnen med kappsäcken placerad på baksätet, och kusken hjälpte karlarne att lyfta kofferten upp på kuskbocken.

Sjöberg betalade dem, och de gingo sin väg belåtna. Därpå vände han sig till kusken och sade:

»Kör fort till Liljeholmens järnvägsstation. Man väntar oss på Liljeholmens värdshus att äta middag, och vi ha blifvit försenade. Vi skola resa söder ut.»

Kusken gjorde honnör, och så bar det af i raskt traf till Liljeholmens station, där kofferten och kappsäcken polletterades till Södertelje nedra station. Kusken fick drickspengar och for tillbaka till staden. Sjöberg och Josephine gingo att äta middag på värdshuset, och den middagen blef så treflig, att de höllo på att komma för sent med tåget. Men de hunno med, och en och half timme därefter gjorde de sitt inträde på Södertelje Centralhotell med den stora kofferten och den lilla kappsäcken.

»Finns det rum? Vi stanna bara öfver natten.»

Det finnes rum i bottenvåningen. Drängen och stadsbudet ville bära in den stora kofferten, men Sjöberg hejdade dem med en åtbörd.

»Skall jag inte hjälpa grosshandlarn att packa upp profverna?» frågade drängen med en viss förvåning.

»Profver! Tar du mig för profryttare? Nej, jag är brukspatron Sellholm från Värmland och skall med min hustru fara med den här kofferten till en bekant, som lär bo vid Igelsta. Vi ha fått den till låns. Jag vill ha en trilla nu genast. Låt kofferten stå här på verandan.»

Sjöberg och Josephine gingo in i sitt rum med kappsäcken. Efter en stunds förlopp sågo de trillan komma öfver torget och köra in på gården. De gingo då ut.

I samma ögonblick kom en hund på verandan. Han började ifrigt nosa på kofferten, gå rundt omkring den och så skälde han. Sjöberg hade ingen käpp och hytte med benet åt hunden. Men det hjälpte icke, och hunden hoppade och skällde ursinnigt, då drängen och kusken samt Sjöberg hjälptes åt att få upp kofferten på trillans baksäte. Kofferten ställdes nästan rakt på tvären och tog sådant rum, att Sjöberg och Josephine måste sitta framåtlutade.

»Vore det inte bättre att ställa om kofferten på ett annat sätt?» menade kusken.

»Nej, det är bra som det är. Låt det vara. Håll i den fördömda hunden. Håll honom, säger jag. Han måtte vara tokig. Låt kofferten vara och kör sen!»

»Men hvar skall jag sitta?» funderade kusken.

»Du skall sitta här och dricka en toddy, till dess vi komma igen.»

»Det vet jag inte, om jag törs. Jag känner inte herrn, och inte vågar jag då lämna från mig häst och vagn.»

Sjöberg tog upp sin plånbok och räckte med en magnifik åtbörd några rullar åt den förblufvade kusken.

»Se här har du som säkerhet fem hundra kronor. Drick några toddar här, medan du väntar. Vi komma snart tillbaka. Du kan bjuda honom där också på min bekostnad. Håll i hunden, säger jag!»

Därpå gaf han hästen en klatsch, och det bar af ut från gården och ned öfver svängbron.

Kusken och drängen hjälptes åt att hålla hunden, som ville följa efter och som skällde ursinnigt. Då de icke längre sågo till trillan, togo de hunden med sig in på krogen.

»Det var en underlig kurre!» menade kusken.

»De kallas för original!» upplyste drängen. Och så pokulerade de.

* * *

Mörkret hade fallit på, och ingen syntes till på vägen, där Sjöberg och Josephine foro fram. Då de voro ungefär halfvägs till Igelsta, kommo de till ett ställe, där marken sluttar starkt på högra sidan af vägen. Sjöberg stannade hästen.

»Håll i tömmarna.»

»Hvad tänker du göra?»

»Bli af med honom.»

»Men tänk om någon kommer.»

»Vi ha ju inte sett till någon på hela vägen. Och det börjar bli bra mörkt här i skogen.»

Sjöberg öppnade locket på kofferten. Med förenade krafter ställde de sig mot kofferten, som därvid kom att stå nästan alldeles rak. Sjöberg hoppade då af och drog ned liket på vägen. Största delen af kläderna följde med.

Hästen vädrade liket och började bli så ostyrig, att Josephine hade svårt att hålla honom. Sjöberg kastade in kläderna i kofferten och skulle just slå igen locket, då Josephine förskräckt utbrast:

»Någon kommer! Tst!»

»Tst! Jag hör ingenting!»

»Nej, det var ingenting. Jag tyckte, jag hörde bullret af ett åkdon på afstånd.»

Sjöberg lyssnade.

»Nej, det var vinden, som prasslade i löfven! Kör långsamt framåt ett stycke och vänd.»

Josephine gjorde som han befallde. Sjöberg rullade liket in i skogen ut för den branta slutningen. Ungefär tjugu meter från vägen såg han en rishög. Bredvid den lade han liket och flyttade riset öfver det, så att det blef alldeles höljdt. Därpå gick han att hinna fatt Josephine.

»Allting är klart!» utbrast han feberaktigt, i det han stängde med nyckeln låsen till kofferten.

»Gud vare lof! Jag var så rysligt rädd. Skola vi hem tillbaka nu?»

»Nej, vi måste fara fram till Igelsta och fråga efter någon. Annars komma vi för tidigt tillbaka.»

En half timme därefter voro de åter i Centralhotellet. Kusken och drängen sutto då på ett säte på gården och voro tämligen berusade.

»Vi lyckades inte träffa på den vi sökte,» förklarade Sjöberg. »Bär nu in kofferten i rummet.»

»Det var eget! Nu är kofferten mycket lättare än nyss,» menade drängen.

»Ja, djäkeln i det!» instämde kusken.

»Prat! Det är toddarna, som göra att ni tycka att ni ha blifvit så starka. Kofferten är som den var, den.»

Karlen skrattade. Sjöberg fick igen sina pengar och betalade kusken. Därpå superade han och Josephine.

Följande morgon packade de in alla Lönnrens saker i kappsäcken och Josephines i den stora kofferten.

Vid järnvägsstationen köpte Sjöberg en andra klass biljett till Katrineholm, dit han poletterade kappsäcken, och kofferten poletterades till Stockholm, dit Josephine och han foro i första klass.

Då de kommo fram till Centralstationen, sade Sjöberg:

»Nu tar du en droska och åker fort hem. Stig af vid Hamngatshörnet. Skicka genast bort käringen att köpa mat på Hötorget och hos

slaktaren och lägg dig i fönstret som ett tecken för mig, att hon är utgången. Jag tar två stadsbud och kommer efter med kofferten.»

Josephine kom osedd in i sin våning. Hon stängde dörren emellan köket och tamburen med nyckeln och stoppade den i sin ficka. Därpå tog hon hastigt af sig hatt och kappa samt klädningen, rufsade till sig i håret och ostädade sängkammaren. Och så öppnade hon sängkammarfönstret och ropade:

»Madam Olsson, madam Olsson!»

Madam Olsson hörde henne och kom snart in genom köksdörren, som vette ut åt förstugan och till hvilken hon hade nyckel. Hon fann Josephine i sängkammar dörren.

»Snälla madam, jag är så rysligt hungrig. Jag mådde inte bra i natt.»

»Så beklagligt. Ja, jag såg, att det lyste i sängkammaren, både då jag kom eller senare, då jag steg upp ett tag för att pyssla om flickungen, som låg och hostade.»

»Spring till Hötorget och köp några flundror och ett skålpund fint färskt smör.»

»Jaha, lilla fröken. Jag skall flyga.»

»Ja, gör det genast. Här äro pengar. Korgen står i köket. Jag skall stänga köksdörren. Raska på, så är madam snäll.»

»Jag ger mig af genast på eviga minuten.»

Josephine lade sig i fönstret och såg madam Olsson med raska steg försvinna i Hamngats hörnet. Så tittade hon åt andra sidan och fick

se Sjöberg och de två stadsbuden komma med kofferten från Herkulesbacken.

Fem minuter därefter stod kofferten på sin vanliga plats i tamburen.

Då stadsbuden gått och Sjöberg stängt dörren efter dem, fick han fatt i Josephine och snurrade, vild af glädje, omkring med henne på golvet. Andtruten föll Josephine slutligen ned på soffan, och Sjöberg tog sig en konjak.

»Nu kan inte fan själf få reda på hvad vi ha gjort! Skål på dig!»

»Ja, tänk så knepigt du har burit dig åt. Du är allt min lilla putte i alla fall, du!»

Anmälan hos polisen.

I detektiva polisens mottagningsrum vid Myntgatan suto vakthafvande öfverkonstapeln Erik Bergqvist, en skicklig och bepröfvad polisman, och hans elev, vice häradshöfdingen Gunnar Hallgren, som nyligen hade ingått i polisens tjänst. Öfverkonstapeln skref och häradshöfdingen ögnade flyktigt igenom morgontidningarnas annonser.

»Det finns ingenting i tidningarna, som för oss är så intressant att läsa som annonser,» hade herr Bergqvist upplyst, då han började inviga den nykomne i yrkets hemligheter.

Plötsligen gjorde häradshöfdingen ett lätt utrop af förvåning.

»Hvad står på?»

»Det var en annons, som förvånade mig.»

»Låt höra den...?»

»På förekommen anledning kan en elegant möblerad våning få hyras per månad eller längre tid att tillträdas genast. Närmare upplysningar meddelas af fröken Lööf, n:r 23 Norra Smedjegatan, en trappa upp».

»Hvad är det för märkvärdigt med den annonsen?»

»Känner häradshöfdingen fröken Lööf?»

»Något! Det förvånar mig, att hon hyr ut sin våning. Jag trodde, att hon hade det mycket bra stäldt för sig.»

I samma ögonblick öppnades dörren, och ett medelålders fruntimmer kom in i rummet.

»Är det här detektivpolisen är?» frågade hon med en viss förlägenhet och neg.

»Ja,» svarade öfverkonstapeln. »Hvad är det fråga om? Hvad är namnet?»

»Åh Herre Gud, är häradshöfdingen här! Nå, det vill jag säga! Har häradshöfdingen gått in i polisen? Hvem kunde ha anat det. Häradshöfdingen som har studerat!»

»Hvad är det frågan om?» upprepade öfverkonstapeln kort.

»Jo, saken är den . . . tillåt, att jag sätter mig . . . saken är den, som sagdt va', att jag kommer hit för att fråga herrarne i polisen, som ju skola ha reda på allting, hvar herr Lönngren är.»

»Lönngren!»

»Hvilken Lönngren?»

»Kommissionärn . . . husägaren, vet jag. Häradshöfdingen känner då Lönngren, det vet jag ju, Lönngren som har hjälpt häradshöfdingen så mycket, innan häradshöfdingen blef polis.' Ah, nog känner väl goa herr kommissarien också herr Lönngren, procentarpatron, som han kallas.»

»Jaså han! Ja, honom känner jag åtminstone *par renommé*. Hvad är det med honom?»

»Han har försvunnit, spårlöst försvunnit, rika karlen! Det är ju riktigt hemskt, då man tänker på det. Kan häradshöfdingen tänka sig, att jag har inte sett en skymt af honom sedan i går förmiddag vid tolf tiden, och då sa' han, att han snart skulle komma tillbaka. Jo, pytt ock! Och ingen vet hvar han är.»

Öfverkonstapeln gaf häradshöfdingen en vink att göra anteckningar.

»Frun säger, att herr Lönngren sa', då han gick ut i går vid tolf tiden, att han snart skulle komma hem igen?»

»Ja, det gjorde han visst det. Hör på nu! Han sa' se så här åt mig, då han gick ut: 'Har inte fröken Lööf varit här eller skickat bud hit med hyran?' 'Nej sa' jag som sanningen var.' 'Då får jag lof att gå till henne nu och se'n skall jag till stan' till Enskilda banken och så kommer jag hem. Då lägger jag mig att luta mig litet på soffan för att fundera. Och då skall Mina komma in vid tretiden och väcka mig. Jag väntar tre herrar vid half fyratiden, som komma hit för att hämta mig. Vi ska äta mid-

dag på Stallmästaregården. Som det förmodligen blir nattsöl, så vill jag ta mig en liten lur på förmiddagen. Har Mina förstått? Jaa, sa' jag. Och så gick han.»

»Brukar han göra reda för frun så där, hvad han skall göra?»

»Ja, det händer ibland då han är i det humöret. Han har förresten just ingen att tala med, undantagandes dem han gör affärer med, förstås. Och för resten så skall jag säga, att min dotter får ärfva honom, det har han själf sagt mig flera gånger då jag har velat ha påökt för städningen . . . jaa, hon får ärfva honom, för si vi ha varit bekanta förr mera än vi nu äro. Nu bara städar jag åt honom, förstår goa kommissarien. Häradshöfdingen kan då inte göra sig ett begrepp nu hur det klack till i mig i morse då jag kommer in i Lönngrens sängkammare. Hvad ser jag? Hör på nu! Jo, jag ser sängen som den var bäddad . . . orörd . . . och ingen Lönngren! Och han ligger aldrig borta, aldrig! Den förtjänsten har han. Det vore synd att säga annat. Först visste jag inte alls till mig, och så gick jag till fröken Sandberg för att höra hvad i all världen det är med honom.»

»Fröken Sandberg? . . .»

»Kors, känna inte herrarne i polisen Sandbergskan. Det var då riktigt eget, det. Hon som är känd öfver hela Lagårlandet. Hon är då så känd så. Ja då!»

»Hvad är hon?»

»Åh, Herre Gud, veta inte herrarne det heller? Nå, det må jag säga var riktigt *surprisant*. Hon är *somnambul*. Och hon kan säga allt hvad som händt, händer och skall hända.»

»Det tror fru Lindvall på?» inföll härads-höfdingen leende.

»Skall jag inte tro på henne, då allt hvad hon säger är renaste sanningen! Har hon inte sagt mig, att jag skulle bli gift samma år som min flicka fyllde tio år. Joo då. Nå, har det inte händt? Har hon inte sagt mig att jag skulle tycka om min man men få mycket stryk af honom? Nå, har inte det också slagit in? Joo då, hvart eviga grand. Och därför tror jag på henne, som om hon vore själfva . . . ack förlåt, det där fula ordet undföll mina läppar. Men hvad jag ville säga är det att om jag, fattig stackare, vore så allvetande som Sandbergskan är, då skulle jag vara riktigt rädd för att jag generar Gud!»

»Om vi skulle hålla oss till saken?» erinrade öfverkonstapeln.

»Ja visst ja! Som sagdt jag gick till fröken Sandberg, och jag tog med mig Lönngrenska kalotten. När jag kom dit voro redan flera personer församlade där i hennes mottagningsrum. Själf såg jag inte till henne. Klockan var då bara nio. Men jag satte mig ned att vänta, jag. Och så fick jag tala med henne. Och då gaf jag henne . . . Hör på nu! . . . Lönngrens kalott och frågade henne om hon kunde säga mig hvar

den person är som kalotten tillhör. Då tog hon kalotten ur min högra hand och så lade hon den utan att säga ett ord på sin panna. Men hon tog strax bort den igen och sa'. »Usch, en så elak kvinna.» Nej, hvad säger fröken, sa' jag, är en kvinna med i spelet? Men hvar är hon? Hon lade kalotten igen på sin panna och så blundade hon. Och då sa' hon: Han är död! Herre Jesus! sa' jag. Han har blifvit mördad, sa' hon. Af den där otäcka kvinnan, sa' jag. Nej, hon hade hjälp af en karl, sa' hon. En så gemen kvinna, sa' jag. Men jag ser inte något blod, sa' hon. Det ligger något öfver liket, sa' hon. Nej, hvad säger fröken, sa' jag. Jag ser en lår, sa' hon. Ha de lagt liket i lår'n? sa' jag. Han dog inte långt från höga trån, sa' hon. Nej, hvad säger fröken, sa' jag. Och man skall finna hans lik i närheten af höga trån, sa' hon. Och nu är jag här för att tala om alltsammans. Si, min dotter ska ärfva och . . .»

»Frun tror alltså, att herr Lönngren har blifvit mördad?»

»Ja då, när Sandbergskan har sagt det, så tar ingen från mig den tron, förrän jag ser Lönngren lifs lefvande framför mig igen. Det är då så visst så. Hör på nu! När de tre herarne som Lönngren väntade, kommo hem till honom var han ännu inte hemkommen. Jag talade själf med kamrer Pettersson, som steg upp för att säga Lönngren att de voro där. De andra två, tjocka Boman, fanjunkaren och

vaktmästar Nilsson sutto kvar i droskan, som höll utanför porten. Och då sa' kamrer Pettersson så här: 'Då får Lönngren själf frakta sig ut till Stallmästaregården och komma efter.' Och så gick han. Och så foro de. Det var som sagdt i går det. Men i dag, hör på nu! då jag är på väg till polisen, hvem tror herrarne jag mötte på lilla Norrbro? Jo, Nilsson, vaktmästaren!

»Har herr Nilsson sett till patron? sa' jag och stannade honom.

»Den . . . har ingen sett till! sa' han och såg fnurrig ut. Det var min födelsedag i går, sa' han. Och Lönngren var bjuden med. Men han kom inte. Det hade jag inte väntat af honom, sa' han. Men det skall han få igen vid tillfälle, sa' han. Och så gick han. Nilsson var fnurrig, riktigt fnurrig, vet herrarne.»

»Jaså, de där herrarne, som enligt fruns ut-sago herr Lönngren ämnade göra sällskap med i går eftermiddag, ha heller inte sett till honom?»

»Nej, som sagdt va. Det är ju högst kuriöst. De som annars hänga ihop som ler och långhalm. Är det inte så, goa häradshöfdingen? Ack, det var sant, så när hade jag glömt det. Jo, det hade varit vackert. Hör på nu! Vid tretiden går jag från mitt rum i öfre våningen ned till Lönngren för att väcka honom. Ingen Lönngren på soffan! Ingen Lönngren på sängen! Då gick jag igen och läste väl till dörren, som jag alltid brukar göra, för si jag är mycket or-

dentligt, om jag får lof att säga det själf. Nå, hvad händer? Jo, hör på nu! Bäst jag sitter och stoppar på en strumpa och tänker på just ingenting, ja det var inte fem minuter sedan jag var nere, så hör jag, som Gudvarelöf har mycket god hörsel... ögonen är det däremot gunås litet klent med... så hör jag, som sagdt att det går i Lönngrens dörr. Jag öppnar min dörr och ropar: Herr Lönngren! Intet svar. Är det inte herr Lönngren? ropar jag. Intet svar, men jag hör hur nyckeln dras ur låset och att någon går utför trapporna. Jag hade inga skor på mig och doktorn har strängeligen förbjudit mig för mitt bröstskull att gå utan skor i trapporna, så jag in som pil efter hasorna på fötterna. Och så ned som en pil efter Lönngren. Och jag ropade, men han svarade inte. Då jag kom i hans förstuga, så slog mig som en blixten tanken: Tänk om det var en tjuv! Jag fort till dörren att känna, om den var läst. Det var den! Jag upp som en pil i mitt rum, efter nyckeln och ned som en pil igen och in i hans rum. Allt där var som då jag nyss förut hade varit inne där. Då öppnade jag fönstret och tittade ut. Ingen människa syntes till på hela gatan.»

»Hörde frun bestämdt att någon gick i dörren?»

»Ja, åtminstone att det var någon som vred på låset. Det tar jag på min ed, goa kommissarien, när kommissarien vill.»

»Och allt var som vanligt?»

»Allt! Jag tittade till och med i garderoben. Och jag räknade hans garderob. Ingenting felades. I ett par af hans byxor låg hans nycklar. Han hade förmodligen glömt dem, då han bytte om byxor när han gick ut. Men jag tyckte att han hade samma byxor då han gick ut som i går morse. Men det kan ju hända att jag såg vilse. Nog af, här är nyckelknippan, som jag anser det vara min skyldighet att lämna polisen. Min dotter ska ärfva och . . .»

»Är det här nu allt hvad frun har att säga?»

»Allt! Åh, Herre Gud, jag skulle kunna säga mycket mera, jag! Men angående Lönngrens försvinnande, så är det allt som jag för tillfället erinrar mig. Har jag glömt något, så ska herrarne bli påminta om det. Det kunna herrarne lita på.»

»För att vi skola ta hand om denna sak måste frun underteckna denna här skriftliga anmälan.»

»Ja, det gör jag så gärna. Hvar får jag lof sätta mitt namn?»

»Jo här. Men tänk noga först. Vore det inte skäl att vänta ännu något med inlämnandet af denna anmälan? Det kan ju mycket lätt hända, att herr Lönngren varit ute och svirat litet och kommer igen i dag, och då blir han nog mycket förargad på frun, att frun har anmält i polisen, att han inte låg hemma en natt.»

»Den risken tar jag på mig, goa kommissarien. Lönngren får jag aldrig se mer här i lifvet. Det är ju för resten bevisadt, att han är död.»

»Hur så bevisadt...?»

»Fröken Sandberg har ju sagt det!»

»Nå, eftersom frun prompt önskar det, så skola vi börja våra efterspaningar i dag, så vida icke frun innan klockan tre har underrättat oss, att herr Lönngren har kommit hem.»

»Tackar. Det vore så bra att så fort som möjligt få veta, hur det gått med Lönngren. Min dotter skall ärfva och...»

»Ja, det är bra. Låt höra af sig innan klockan tre, om han har kommit hem.»

»Det är öfverenskommet, goa kommissarien. Adjö, adjö, goa häradshöfdingen. Har den äran! Ödmjuka tjenarinna.»

Då hon hade stängt dörren, sade öfverkonstapeln:

»Tror häradshöfdingen att det har hänt Lönngren något?»

»Ja, det gör jag. Jag känner honom ganska väl och hans vanor. Han bär ofta mycket pengar på sig. Jag anser det vara troligt att han har blifvit lockad i någon fälla, plundrad och mördad.»

»Kunde det inte äfven ske af hämnd. En karl som han har nog många fiender.»

»Det tror jag mindre. Lönngren är egoistisk, girig och rå, men saknar inte hjärta. Vid

flera tillfällen har han visat prof på det. Jag vet bestämdt, att han på sin bekostnad uppfostrat några fattiga ynglingar ända till dess de tagit studentexamen. Då släppte han dem. Nu ha ni fått uppfostran, sa' han, red er nu själfva! Jag var en af dessa fattiga ynglingar.»

»Verkligen...?»

»Men sedan jag blifvit student, var det alldeles omöjligt att få någon vidare hjälp af honom. 'Jag lägger inte hyende under lättjan och bristande företagsamhet', sade han. Jag måste förtjäna mitt bröd som informator och däraf förse- nades mina studier. Men då jag skulle taga hofrätten, lyckades jag ändtligen sista terminen få ett lån af honom på fem hundra kronor. Men jag måste betala fyratio procent och skaffa borgen.»

»Det var baddarn...!»

»Sådan är han. I sina låneoperationer tog han i början för sig så mycket som möjligt, men längre fram blef han mänskligare mot kunden. Han talade själf om för mig att flera af hans kunder, som utmärkt sig för ordentlighet, icke betalade högre ränta än sju procent pr år utan annan säkerhet än borgen.»

»Seså, nu är rapporten färdig,» sade öfverkonstapeln, som skrifvit, under det härads- höf- dingen pratade.

Polisens spaningar efter den försvunne.

Öfverkonstapeln herr Bergqvist beordrades att leda spaningarna efter herr Lönngren. Till sitt biträde erhöll han häradshöfding Hallgren. De finge befallning att genast börja efterforskningarna.

Först gingo de till passbyrån. Där fingo de veta, att dagen förut en herr Sjöberg begärt pass för sig och sin fästmö, fröken Lööf, för resa till utrikes ort och att passet skulle lämnas vid tutiden. Öfverkonstapeln utverkade ett dygns dröjsmål med passets lämnande.

»Det var till den där fröken Lööf Lönngren skulle gå,» anmärkte öfverkonstapeln då de kommo ut på gatan. »Vi skola också göra den där damen vår visit. Men först gå vi ned till banken. Lönngren sa' ju åt städerskan att han ämnade sig dit. Vi måste få veta om han varit synlig där.»

Då de kommo till Stockholms Enskilda Bank, gick öfverkonstapeln fram till kamrerns pulpet och frågade om han visste om husägaren Lönngren hade besökt banken dagen förut eller i dag.

»Nej,» svarade kamrern, som kände öfverkonstapeln, »han har inte varit här. Och det förvånar mig, ty han hade sagt upp ett depositionsbevis på 32,000 kronor som förföll i går. Och han är inte mannen som låter en dags ränta gå förlorad, i synnerhet på en sådan summa.»

Öfverkonstapeln tackade för upplysningen och lämnade banken. I samma ögonblick kom spårvagnen.

»Nu åka vi till Lööf!» sade öfverkonstapeln.

De satte sig i vagnen som för tillfället var tom. Häradshöfdingen såg generad ut och frågade tveksamt:

»Är det nödvändigt att jag följer med upp till fröken Lööf?»

»Ja visst. Hvarför vill inte häradshöfdingen besöka henne?»

»Åh, för en viss otreflig händelses skull. Ja, jag kan gärna tala om den. Josephine Lööf och jag ha varit läskamrater. Då vi konfirmerades lågo vi sida vid sida vid altarerunden. Hon var då mycket vacker och figurantska vid Operan. Vi talade aldrig med hvarandra men hälsade som bruket är med läsborna efter de gemensamma förhören.

Då vi gått fram, kom jag till Upsala och ut på konditioner. Hon blef uppmärksammas af en diplomat som tog henne från baletten och höll henne på stor fot.

Jag såg henne helt flyktigt någon gång på gatan, då jag tidtals var i Stockholm. Vi fortforo att hälsa men talade aldrig med hvarandra.

Hennes diplomat reste sin väg, och en gammal baron intresserade sig nu för henne. Och så kom grefve Stolpe och tog henne från baron. En afton vid sjutiden under den period då hon förljufvade grefvens tillvaro, mötte jag henne i Kungsträdgården. Hon var ensam. Hon hade alltid hälsat mycket vänligt och uppmuntrande. Hon gjorde det äfven nu och det gaf mig mod att stanna framför henne då jag tog af mig hatten, och fråga, om hon tillät att jag följde henne ett stycke, så att hon slapp gå ensam.

Hon tackade och vi följdes åt. Jag hade på förmiddagen lyft en summa pengar för min sista kondition och var vid briljant humör. Hon likaså. Och vi skrattade och pratade som två gamla bekanta, ehuru vi aldrig förr hade talat med hvarandra.

Det var till följd af en tillfällighet som hon befann sig ensam på gatan. Hon hade gjort upp med en väninna att besöka dramatiska teatern, men denna hade fått förhinder, och därför skulle hon nu gå hem.

Vädret var utmärkt vackert. Det var månljust. Stjärnorna tindrade. Snön knarrade under fötterna.

»Nu är jag snart hemma,» sade hon plötsligen.

»Sådan skada,» utbrast jag sorgset. »Men här kommer en släde. Låtom oss njuta af det vackra vädret och först åka litet. Bara en liten, liten stund!»

»Hvad tänker ni på? Inte går det an! Det skulle kompromettera mig!»

Men hur det var, så lyckades jag att övertala henne och få henne i släden. Hon drog väl för sitt flor, och vi åkte till Nackanäs. Hon har inte något hufvud, men hon pratade oförskräckt ändå och var så vacker där hon satt tätt bredvid mig i den trånga släden att jag var riktigt betagen då vi kommo fram till värds-
huset.

Jag beställde, tokig som jag var, den allra finaste supé som kunde åstadkommas med ostron och champagne och rhenskt vin. Och mat åt kusken också! Jag var som i sjunde himmeln! Vi hade enskildt rum i öfra våningen.

Hon var mycket nådig och fortfor att prata och skratta. Jag kände mig alltmera yr i hufvudet, då jag såg henne sitta midt emot mig vid det lilla bordet och då och då med en graciös åtbörd ordna en liten lugg i pannan som var ostyrig, men förmodligen mest för att få visa sina

fina ringar och armband. Hon bar ganska dyrbara briljantörhängen också.

Som jag nyss nämnde, har hon inte något hufvud och har ej fått någon bildning, men hon hade den där så pikanta stockholmsjargonen och sammanvaron med de fina karlar hon umgåtts med hade gifvit åt hennes sätt och åtbörder en viss om jag så får säga förnäm polityr, ehuru hennes rätta natur dock förrådde sig genom de »grodor», som då och då kommo fram ur hennes allra som sötaste lilla mun.

Jag var hänryckt, förtjust, jag hade blifvit kär öfver öronen. Men min lycka och min glädje skulle mycket snart få ett rysligt snöpligt slut.

Jag skulle just fylla hennes glas igen med champagne, då jag plötsligen erinrade mig, att jag bytte om rock då jag gick ut och hade glömt plånboken hemma. Till råga på olyckan hade jag ingen klocka på mig heller. Den hade kommit i olag och var hos urmakaren. Jag var utan pengar på ett värdshus där jag aldrig förr hade satt min fot! Och jag hade beställt en dyr supé, så dyr som möjligt, för att riktigt fra den sköna, som jag nog kunde förstå hade blifvit bortskämd med besked.

Mätte åkarn ha pengar, tänkte jag och kalkvettades. Jag kalkulerade om och om igen med allt större förfäran hur mycket ungefär supén kunde gå till. Och så drickspengarna! Ju mer jag räknade, desto klarare blef det för mig att åkarn nog inte hade så mycket pengar på sig,

att det skulle förslå. All min glädje var nu gången. Jag satt som på nålar, orolig, fåordig. Hon märkte det och smålog. Hon trodde, att jag hade blifvit kär i henne och satt och klämde på förklaringen. Med den nådigaste blick drack hon mig till.

Men då inte ens denna ynnest lyckades lifva mitt mod och göra mig språksam, så förändrade hon sitt sätt mot mig. Förmodligen kände hon sig sårad. Hon blef mycket fåordig och satt och petade med ett visst förakt i maten som låg på hennes tallrik. Slutet på supén blef lika tråkigt och stelt som början hade varit glad och uppsluppen.

Plötsligen reste hon sig och rätade på sig med mycken *grandezza*.

»Jag känner mig trött,» förklarade hon kyligt, då uppasserskan frågade, om hon fick servera kaffe.

»Låt mig få räkningen,» sade jag åt uppasserskan och försökte se så obesvärad ut som möjligt.

Uppasserskan lämnade rummet för att gå efter den fördömda räkningen. Josephine ställde sig framför spegeln och började ta i tu med det viktiga arbetet att sätta på sig sin lilla nätta hufva.

»Förlåt, att jag lämnar er ensam ett ögonblick,» sade jag, i det jag lätt bugade mig.

»Det är just inte artig,» svarade hon spetsigt. »Men lika godt. Genera er inte.»

Jag hade fallit i onåd. Hon ansåg mig vara en tölps i jämförelse med hennes grefvar och baroner. Jag kan inte beskrifva hur orolig jag kände mig den stunden. Utan öfverdrift sagdt, jag skulle ha gifvit år af mitt lif för att i detta ögonblick finna en hundralapp i ena västfickan. Men jag visste gu nås allt för väl, att det aldrig hade legat några hundralappar i mina västfickor. Mekaniskt kände jag dock efter för säkerhetens skull. Åkarn höll på att svälja i galen strupe den extrasup han rekvirerat på min bekostnad, så förbluffad blef han, då jag i en som jag trodde mycket nonchalant ton frågade honom hur mycket pengar han hade på sig. Allt hvad han hade var tre kronor och sjuttiofem öre. Och utaf den summan var femtioöringen falsk.

Jag hade icke något annat val nu än att gå fram till disken i stora salen på andra botten och försöka arrangera saken. Mina tinningar bultade, mina ben darrade; jag tyckte golfvet gungade under mina fötter. Till slut var jag framme vid disken, där en gäst stod och tände en cigarr. Vid ett bord i närheten sutto två äldre herrar och drucko toddy. Alla sågo på mig, då jag närmade mig disken.

»Jaså, herrn kommer för räkningen,» utbrast frun förbindligt. »Förlåt, den blir strax i ordning. Hur mycket har åkarn ätit för, Annette?»

Jag försökte mig på att skizzera ett angenämt leende och att så ogeneradt som möjligt berätta, att den lilla malheuren händt mig, att

jag hade glömt min plånbok hemma och gaf mitt ord på att skulden redan följande morgon skulle bli betald.

Den förbindliga frun spärrade upp ögonen och ruskade lätt på sig, som om hon fått oförohappandes en iskall dusch. Hon lade ifrån sig pennan och kastade en blick på Annette, uppapperskan, och på herrn vid disken som nu hade tändt sin cigarr och på de två gubbarne som fortforo att dricka toddy, och till alla tycktes den blicken säga: »Hvad tycks?»

Och alla sågo intresserade ut. Den ene gubben började torka sina glasögon. Och den andre knep ihop läpparna och såg barsk ut. Herrn vid disken gick däremot i den försmädliga genren. Då nu värdinnan märkte att alla voro i ordning att höra på, så utbrast hon i icke ohöflig ton, men mycket mera sårande ironiskt:

»Jag har inte råd att bjuda herrar och deras dulcineor på supéer. Herrn får lof att betala mig.»

»Naturligtvis. Och jag ger frun mitt hedersord på, att innan klockan tolf i morgon förmiddag skall frun vara betald.»

»Med hedersord är jag inte betald. Herrn måste betala med pengar. Mina furnissörer nöja sig inte med mitt hedersord för sina varor. De vilja ha pengar.»

»Men jag har ju inga i afton.»

»Ah, var så god och tag fram dem nu! Inte kan väl herrn anse mig vara så enfaldig, att jag

tror, att en herre kommer utåkande hit med ett fruntimmer och beställer den finaste supé, som kan åstadkommas, utan att ha pengar att göra rätt för sig. Var så god och fram med pengar.»

»Men, min bästa fru, jag har inga. Jag har ju glömt min plånbok hemma, har jag sagt.»

Frun kastade en blick på sitt auditorium, som fortfarande såg mycket intresserad ut. Gubbarne glömde till och med bort att klunka. Då fortsfor hon:

»Nå, har herrn någon klocka, som det är något bevändt med?»

»Nej, olyckligtvis har jag inte den heller på mig.»

»Jaså, herrn har glömt den också. Herrn måtte vara mycket glömsk af sig. Förlåt, hvad är herrn?»

»Kandidat.»

Frun kastade åter en blick på sitt auditorium och upprepade i försmädlig ton:

»Jaså, kandidat! Hvad för slags kandidat, om jag får lof att fråga? Det finns ju så många olika.»

»Jag är jurist.»

»Nå, då måtte herrn väl veta, att det inte är rätt att på det här sättet vilja lefva gratis på en fattig kvinnas bekostnad. Jag får släpa dag ut och dag in, jag, för mitt och de minas bröd och för att kunna göra rätt för mig. Jag har inte råd hvarken att äta ostron eller dricka champagne, jag. Hvarför skulle herrn just utse mig

till sitt offer: Hvarför kunde herrn inte lika gärna ha farit till Lidingöbro eller Stallmästaregården? Hvad ondt har jag gjort herrn? Jag känner ju inte herrn?»

»Min bästa fru, nu är det ju inte frågan om, att frun skall förlora något på mig.»

»Betalar herrn då.»

»Ja, naturligtvis i morgon!»

»Nej, herrn skall göra det nu med detsamma. Jag tar hellre det säkra för det osäkra, jag! Fastän vi bo på landet, så skall herrn inte tro att vi låta tussa med oss hur som helst. Neej! Om inte herrn har något att sätta i pant, så har väl herrns fruntimmer. Hon har ju briljantörhängen, såg jag då hon gick uppför trappan. Såvida de äro äkta. Jag tar dem i pant, så kunna ni få fara sedan! Och herrn får komma och lösa ut dem, då herrn har pengar.»

»Min bästa fru, det är alldeles omöjligt för mig att kunna be henne om att sätta dem i pant.»

»Jaså. Känner hon herrn på det viset, att hon inte vågar ha det förtroendet för herrn. Men jag, som inte känner herrn, jag skulle ha det, jag! Nej, hör herrn, nu måste vi ha slut på det här. Gå upp till henne och tala med henne. Om inte herrn är nere igen med örhängena inom fem minuter, så går jag själf upp och talar med henne. Ja, seså, det är inte värddt att stå här och advocera längre. Jag har annat att göra än att stå och prata, jag! Seså, hvad jag har sagt, det har jag sagt!»

Jag hade icke något annat val än att gå upp igen. När jag lämnade salen, hörde jag, hur man där började tala om mig. Då jag kom in i vårt rum, var Josephine färdigklädd och drog nervöst på sig ena handsken. Hon var ond, men sade ingenting. Först då hon började draga på sig äfven den andra handsken, sade hon i mycket kylig ton:

»Hvarför klär ni inte på er? Jag för min del vill fara nu. Men om ni vill stanna kvar, så för all del genera er inte, jag ber.»

Jag höll just på att börja den svåra bikten för henne, då hörde jag tunga steg närma sig. Dörren öppnades och värdinnan kom in i rummet.

»Nå, är det klart nu?» sporde hon.

Josephine såg förvånad först på värdinnan och så på mig.

»Åhja, jag tål nog att titta på,» menade värdinnan.

»Jag vill fara,» utbrast Josephine nervöst och närmade sig dörren.

Värdinnan ställde sig i vägen.

»Förlåt. Först skall räkningen betalas.»

»Är den inte betald!» utropade Josephine häpen.

»Neej! Herrn har inga pengar.»

Josephine kastade på mig en blick. Åh, om jag lefver i hundra år, så glömmer jag aldrig den blicken, så föraktfull var den. Därpå förde hon handen till sin klädningsficka.

»Och inte har fruntimrets herre någonting att sätta i pant heller. Ingen klocka, ingenting!»

»Så förargligt! Jag har glömt min börs hemma. Men se här!»

Josephine ryckte af sig handsken och drog af ena fingret en dyrbar ring som hon räckte åt värdinnan.

»Jaha, ringen är nog vacker, men . . . är den äkta?»

Josephine hänskrattade.

»Tror ni att jag bär någonting oäkta? Jag! Se här! Se här! Se här!»

Med tårarna i ögonen och darrande läppar ryckte hon af sig sina ringar och armband och lade dem på bordet framför värdinnan.

»Jag ser att det är guld. Herre Gud, det här är mer än tillräckligt, snälla fruntimret. Nej, för all del, inte skall fruntimret spolia sig och plocka af sig allting. Nej, för all del behåll örhängena på. Det säger jag, jag tar inte emot dem! Neej, det gör jag inte! Hvad som nu ligger på bordet är mer än tillräckligt, söta fruntimret! Var så god och far nu om herrskapet vill. Jag ber fruntimret så mycket om ursäkt. Men hvad skulle jag göra? Jag känner ju inte herrn!»

»Kommer ni nu?» snäste Josephine i dörren åt mig, som stod som bedöfvad.

Därpå gingo hon och värdinnan ur rummet. Jag skyndade sätta på mig min öfverrock och

följde. Då jag kom ned i förstugan på nedra botten, väntade Josephine och värdinnan i porten på att åkarn skulle köra fram. Vid dörren till salen stodo de två gubbarne och den försmädlige herrn med cigarren. Annette hade tagit plats vid trappan för att icke undgå sina drickspengar.

»Ni skall få drickspengar i morgon,» mumlade jag till henne.

»Åh, Herre Gud, då herrn inte kan betala supén, så kan jag naturligtvis inte pretendera att få något för mitt besvär,» svarade hon näbbigt.

Värdinnan hörde dessa ord och vände sig till henne:

»Den saken skall jag arrangera. Annette skall inte bli utan. Adjö, söta fruntimret. Förlåt!»

Josephine steg upp i släden, innan jag hann fram att hjälpa henne. Jag stod dröjande vid släden och var tveksam, om jag borde göra henne sällskap eller låta henne fara ensam.

»Nå, skall ni inte stiga upp?»

»En tête-à-tête nu, efter hvad som händt, förefaller er kanske outhärdlig? . . .»

»Som ni vill. Kusk, kör!»

Hon gjorde en lätt böjning på hufvudet och for. Värdinnan neg. Snart var släden ur sikte. Då lämnade jag också Nackanäs, men innan jag kom därifrån hörde jag Annette säga åt de andra:

»Det var en tarflig herre! Men hon var stilig! Det var rätt åt honom.»

Jag gick från Nackanäs ända till Linnégatan, där jag då bodde. Jag gick och grät. Aldrig har jag känt mig så olycklig som den aftonen.

Följande morgon var jag ute på Nackanäs igen. Jag löste ut sakerna och gaf Annette hederliga drickspengar. Både värdinnan och hon voro nu mycket höfliga och bådo att jag snart skulle komma igen med den söta fröken. Därpå for jag till Josephine med hennes nipper.

»Fröken är opasslig och tar inte emot,» underrättade hennes jungfru, då jag lämnade från mig sakerna och bad henne höra efter hur mycket fröken lagt ut för åkarn.

Jungfrun gick in för att höra efter och lät mig under tiden vänta i tamburen.

»Fröken sa', att hon bjuder på åkningen,» blef svaret.

Jag gaf jungfrun en tia, och gick.

I närmaste blomsterhandel köpte jag en bukett och skickade den till Josephine med ett bref, i hvilket jag på det bevekligaste bad henne att få tala med henne och framföra mina ursäkter. Jag uppgaf min adress i hopp om att få svar. Jag fick igen både mitt bref och buketten. Det var hennes svar. Nu har jag sagt hvarför jag så ogärna vill besöka fröken Lööf.

»Det kan inte hjälpas,» skrattade öfverkonstapeln och stannade spårvagnen vid Hamngatshörnet. De stego ur och gingo till Norra Smedjegatan.

»Häradshöfdingen får lof att följa med mig. Vi måste vara två. Vi polismän få icke vara så där känsliga, som häradshöfdingen tycks vara. Det där lilla äfventyret har hon nog glömt nu. Tiden läker alla sår!»

»Inte en kvinnas sårade fåfånga.»

Jägarne och villebrådet.

Då polismännen ringde på Josephines dörr, stodo hon och Sjöberg i tamburen. Josephine var nu färdigklädd att gå ut och Sjöberg packade ned sina kläder i den stora kofferten. Han hade nyss börjat, så att kofferten var i det närmaste tom.

Då polismännen kommo in i tamburen, tog häradshöfdingen till ordet:

»Jag ber fröken om ursäkt att jag kommer hit, ehuru jag alltför väl vet, att min åsyn inte är behaglig för fröken. Men jag såg en annons i dagens tidning, att fröken önskar hyra ut sin våning, och som min vän här, godsägaren herr Lundholm från Dalarna, önskar vistas i Stockholm några månader med sin hustru, som är sjuklig och behöfver läkarevård, så tänkte jag, att jag kunde vara er båda nyttiga.»

Josephine såg först litet häpen och förargad ut, men visade nu alla sina hvita tänder och försäkrade mycket nådigt att hon inte hyste det ringaste agg till honom utan tvärt om vore tacksam för att han hade tänkt på henne.

Hon bad dem stiga in i salen och ämnade just sätta sig och leka artig värdinna, då hon fick sig en af de andra obemärkt blick från Sjöberg, som erinrade om att hon genast borde gå ut.

De hade nyss förut haft en liten dispyt. Josephine ville vara hemma och själf visa sin våning för dem som hon trodde skulle komma att vilja hyra den. Men Sjöberg tog för gifvet att polisen skulle göra ett besök under dagens lopp för att höra efter Lönngren, och som han icke hyste stort förtroende för Josephines själfbehärskning och slughet, så fruktade han att hon möjligen kunde förledas till något oförsiktigt yttrande, som skulle väcka misstankar. Han hade därför öfvertalat henne, att det bästa hon kunde göra vore att hvarken visa sig hemma eller i boden under dagens lopp och gifvit henne pengar att lösa ut sina pantsatta nipper och köpa hvad hon ansåg sig nödvändigt behöfva för resan.

I stället för att sätta sig sade hon därför:

»Jag ber herrarne om ursäkt att jag måste lämna er, men jag står på resande fot och har mycket att uträtta. Min kusin, ingenjör Sjöberg, har nog godheten visa herrarne lägenheten och göra upp om vilkoren. Vill du det?»

»Ja mycket gärna.»

»Då herrarne tala med honom, så är det precis detsamma som om herrarne talade med mig. Förlåt. Adjö.»

Hon log sitt förbindligaste leende, gaf härads-höfdingen en nådig blick och lämnade de något snopne polismännen ensamma med Sjöberg.

Då Sjöberg hade stängt tamburdörren, vände han sig till polismännen som följt med till salsdörren, för att därigenom hindra att Josephine och Sjöberg skulle tala med hvarandra.

»Vi börja väl med början då. Som herrarne se så är här tamburen. Den där dörren leder till köket.»

»Det var en präktig koffert, den där,» anmärkte öfverkonstapeln.

»Ja, den är så stor att jag kunde få rum i den,» instämde häradshöfdingen leende.

»Hvar kan man få köpa en så där bra koffert?»

»Jag har köpt den i Amerika. Jag tror inte att de gör sådana här koffertar i Sverige.»

»Nej, inte har jag sett maken till den!»

»Här är salen med en väggskänk.»

»Går det an att få se den?» frågade öfverkonstapeln.

»Ja, var så god. Som brukspatronen ser så är det hyllor för glas och porslin och linne och lådor för silfver och andra saker man vill lägga dit.»

»Det var en präktig skänk det där!»

»Nu gå vi in i salongen,» sade Sjöberg och gick in i salongen, följd af öfverkonstapeln. Häradshöfdingen dröjde sig kvar i salen och tittade hastigt under soffan.

I salongen stod äfven en soffa.

»Finns det ingen garderob här?» frågade öfverkonstapeln och såg sig noga omkring.

»Nej, det gör det inte. Men i sängkammaren finns det en stor garderob, men den är mörk. Var så god.»

»Åh, jag ber. Var så god och gå först.»

Sjöberg gick först in i sängkammaren och så öfverkonstapeln. Häradshöfdingen kom efter sedan han kastat en blick under salongssoffan.

I sängkammaren dröjde de en stund. Öfverkonstapeln synade den mycket noga i synnerhet sängen, som refs upp för att visa resårerna. Till slut gick han in i garderoben med ett tändt ljus.

Därpå kommo de till toalettrummet. Häradshöfdingen passade på att äfven i sängkammaren se efter om något var gömdt under sängen.

I toalettrummet var äfven en garderob, i hvilken öfverkonstapeln steg in. Från duschapparaten drog han undan förhängena. Han kastade äfven en blick i kabinettet.

I jungfrukammaren fanns icke någon garderob, utan ett skåp. Det öppnades. I köket stod också ett skåp, som äfven visades för öfverkonstapeln. Häradshöfdingen kastade en blick under sängen i jungfrukammaren och drog undan förhänget till köksbordet.

»Är det vedlåren?» frågade öfverkonstapeln då de åter kommit ut i tamburen. Utan att vänta på svaret öppnade han locket. I låren lågo endast några vedträn.

Därpå gingo de in i salen.

»Den här våningen är ju ganska komfortabel,» sade öfverkonstapeln, »och väl möblerad är den också, men finns det källare och vindskontor till den, ty vi ämna ha eget hushåll?»

»Ja, det gör det. Präktig källare och ett stort vindskontor.»

»Går det an att få se dem?»

»Mycket gärna. Jag skall säga åt madamen att hon visar dem för herrarne.»

Sjöberg gick till det öppna tamburfönstret och ropade:

»Madam Olsson, madam Olsson! Kom upp genast!»

Därpå läste han upp tamburdörren och gick in i salen, där alla satte sig.

»Hvad är priset?» frågade öfverkonstapeln.

»Ett hundra sjuttiofem kronor i månaden, som betalas i förskott.»

»Det var väl mycket det. Jag hade inte ämnat ge mera än på sin höjd hundra tjugufem i månaden.»

»Åh, det är för litet för den här våningen. Men tages den för lång tid, så kunna vi kanske pruta litet.»

»Förlåt att jag gör den indiskreta frågan om hyran är betald för det här kvartalet?»

»Ja, naturligtvis. Jag skall visa brukspatron hyreskontraktet.»

Sjöberg gick efter hyreskontraktet och visade det för öfverkonstapeln.

»Allting är i sin ordning, ser jag,» sade öfverkonstapeln artigt och lämnade tillbaka hyreskontraktet.

I samma ögonblick öppnades dörren till tamburen och madam Olsson kom inrusande i salen. Hon var häftigt upprörd och slog sig gråtande ned på en stol.

»Hvad kommer åt madam?» sporde Sjoberg barskt.

»Åh, Herre Jesus! En sådan olycka! Åh, Herre Jesus! Värden har blifvit mördad!»

»Mördad!» utropade de tre herrarne.

»Ja, fru Lindvall har varit här. Hon gick nyss och hon har talat om alltihop för mig. Hon kom direkt från polisen, sa' hon. Lönngren har blifvit mördad, sa' hon. Han har inte varit hemma sedan i går förmiddag, då han gick hit, sa' hon.»

»Det där är nog bara prat, kära madam,» invände Sjoberg i ogenerad ton, ehuru han kände att de båda herrarnes blickar voro fästa på honom. »Herr Lönngren har väl varit ute och luftat litet. Det är just inte ovanligt här i Stockholm att då en ungskarl är ute på vift han försenar sig och inte kommer hem förrän dagen därpå,» tillade han leende och vände sig till öfverkonstapeln.

»Åhja, nog kan det hända!» instämde herrarne och småskrattade.

»Nej, ingenjörn! . . . Han har blifvit mördad! Det är säkert det, sa' fru Lindvall. Men polisen är redan och snokar efter mördarne, sa' hon. Det har hon bestyrt om, sa' hon. Herre Gud, att det skulle gå så med honom. Han dog kanske inte som en kristen en gång. Tänk, jag såg ju honom i går, jag, då han ringde på hos fröken.»

»Ja seså, nu skall madam visa herrarne vår källare och vindskontoret,» afbröt Sjöberg.

»Och det sista jag hörde honom säga,» fortfor madam Olsson, utan att röra sig från stolen, »det var, att jag skulle stå och vänta på honom i porten till dess han kom ned, för att han ville tala med mig. Och det gjorde jag. Men han kom aldrig! Jag fick aldrig se honom mera, jag!»

»Tror madam han flög ut genom fönstret härifrån?» inföll Sjöberg nervöst. Han började känna sig besvärad af herrarnes blickar, som oaf-låtligt voro fästa på honom.

»Nej, Herre Gud, det vet jag väl att han inte flög ut genom fönstret — men nog måste ingenjören medge att det är bra underligt, att då jag står nere i porten och väntar på honom jag inte ser till honom då han går ut. Jag väntade och väntade, men han kom inte. Till slut gjorde jag mig ett ärende upp till fröken, jag! Tamburdörrn var oläst, och jag gick in i salen,

jag! Och då hörde jag att fröken talade sakta med någon inne i sängkammaren. Och Lönnngrens hatt låg på salsbordet.»

»Det var min hatt!» inföll Sjöberg hastigt. »Och det var jag som var inne i sängkammaren och talade med fröken. Hur kan madam tro att fröken tillåter herr Lönnngren komma in i hennes sängkammare?»

»Åh, Herre Gud, underligare saker har man väl sett. Jaså, det var ingeniörn som var där. Men ingeniörn sa' ju åt mig då jag gick ut vid tretiden och vi möttes i porten, att ingeniörn hade gått ut tidigt på morgonen och inte hade varit hemma på hela förmiddagen.»

»Jag var hemma ett ögonblick vid ett-tiden för att hämta några papper, som jag hade glömt, då jag gick ut. För resten behöfver jag väl inte göra reda för madam om jag är hemma eller borta! Och hvad det beträffar att madam säger, att hon stod i porten hela tiden, så tror jag inte på det, ty jag mötte herr Lönnngren strax utanför porten. Och när jag kom upp så talade fröken om att han nyss hade varit där och fått sin hyra och suttit en stund och pratat med henne och druckit litet konjak och vatten.»

»Jag var bara inne ett ögonblick i bagarestugan för att se efter flickstackarn som var ensam där.»

»Det var väl just då, som han kom ner. Och när han inte såg till madam, så gick han. Han tycktes ha brådtom. Men vi glömma ju

alldeles bort för madams prat att visa herrarne lägenheterna. Madam Olsson skall följa med och visa herrarne källaren och vindskontoret som höra till våningen. Ja, jag skall förresten själf följa med.»

»Nej, det kan jag inte tillåta,» invände öfverkonstapeln artigt men bestämdt. »Vi ha redan gjort så mycket besvär. Nej, som sagdt, det tillåta vi icke.»

Sjöberg gaf då madamen nycklarna, och hon tände en lykta för att lysa nere i källaren. Då polismännen kommo dit, synade de den noga.

»Vet madam om herrskapet har någon stor lår?» frågade öfverkonstapeln plötsligt.

»Neej, det ha de inte. Om de hade någon så skulle jag veta af det.»

»Finns det kanske någon annan stans här i huset någon lår, som jag kunde få låna? Jag har mycket böcker som jag skulle vilja packa i den för att få hit.»

»Nej, det hvarken finns eller har funnits i huset någon lår. Det vet jag alldeles bestämdt.»

Från källaren gingo de till vindskontoret. Där funno polismännen heller ingenting, som väckte deras misstankar.

»Hvem tillhöra de här vindskontoren?»

»Mig och de andra hyresgästerna.»

»Hvilka äro de?»

»För närvarande finns det inga i huset. Ena våningen står outhyrd, därför att Lönngren ville ha för hög hyra. Och den andra hyresgästen,

enkefru Lundstedt och hennes döttrar, flyttade ut till landet för en månad sedan och ha inte satt sin fot här se'n!»

»Tar den här nyckeln upp dörrarna till alla vindskontoren?»

»Nej, det gör den inte. Det är olika lås till hvar vindskontor. Och hvar hyresgäst har sin nyckel.»

»Låtom oss pröfva på om man inte med den här nyckeln kan öppna de andra vindskontoren också. Låt mig få nyckeln.»

Öfverkonstapeln profvade nyckeln i de andra låsen, som voro fullkomligt oskadade. Men han lyckades icke öppna någon dörr.

»Jag vill öfvertyga mig om att de andra hyresgästerna inte kunna komma in i mitt vindskontor,» sade han, då han gaf henne tillbaka nyckeln. »Apropos, det var ju en bedräfflig händelse med värden. Om det verkligen är så att det har hänt honom något.»

»Han har blifvit mördad. Det är alldeles säkert. Fru Lindvall som städar åt honom har sagdt det. Men polisen är redan efter mördarne, sa' hon. Och det ha vi henne att tacka för, sa' hon. Och då bli mördarne fast, sa' hon. Ty polisen i Stockholm är minsann inte att leka med nu för tiden sedan den fått de där plommonburkarne på hufvudet på sig, sa' hon. Och det tror jag med!»

»Är det madam som är portvakterska här?»

»Ja, jag skulle väl vara det förstås om det fanns något portvaktsrum. Men det gör det inte. Jag bor med min man och min flicka i ett kyffe in på gården. Det är min man som håller gård och gata ren. Men på de två sista veckorna har han inte varit här hemma utan på Sundbyberg på ett extra arbete.»

»Nå, det tycker väl madam är tråkigt att inte ha honom hemma hos sig?»

»Ja, det kännes tomt ibland, förstås. Men i går voro vi och hälsade på honom, min flicka och jag.»

»Jaså, i går?»

»Jaa. Ända från klockan litet öfver tre och till sent på aftonen. Vi kommo inte hem förrän klockan elfva.»

»Nå, hvem såg efter huset under tiden?»

»Det fick se efter sig själft! För resten var fröken Lööf hemma och ingeniören. Det lyste i deras fönster då jag kom hem. Ja, längre fram på natten lyste det också. Fröken var sjuk i natt, sa' hon i morse, då jag var uppe där som vanligt för att städa.»

»Jaså, det är madam som städar åt dem?»

»Ja, det är bara tillfälligt. Fröken har både mamma och piga annars, men de kommo i gräl här om dagen, så ingeniörn körde bort dem båda två.»

»Ingeniörn! Hvad är han för ingeniör?»

»Jo, ingeniörn är ingenting. Och därför vill fröken att han skall kallas för ingeniör.

Han bor hos fröken. Hon är så tokig i honom så! Ja, det är en vacker karl, en riktig bjässe. Men har han druckit, så skall man inte gå i vägen för honom, det skall jag säga herrarne. Han har riktigt tråkigt ölsinne.»

»Har han ingen sysselsättning? Gör han ingenting?»

»Mig veterligen gör han ingenting annat än pussar och klappar om fröken. Hon är då också så galen i honom. Han kan göra med henne precis hvad han vill. Men vacker karl är han. Och starkt byggd!»

»Ja, men det kan man ju inte lefva på?»

»Jovars, han lefver mycket bra han! De lefva så godt så. Det finaste som finnes i sta'n i matväg köper fröken och proppar i honom. Och champagne och konjak och alla möjliga slags viner. Jo han lefver riktigt *bon* han! Fröken har samlat!»

»Det vill säga han lefver på henne?»

»Ja, oss emellan sagdt så tror jag det. Men Gud nåde herrarne om herrarne tala om det, ty då blir jag olycklig. Och det är för resten synd att säga något om fröken för hon är så snäll både mot mig och min flickunge. Jaa, det är hon. Men fröken vill förstås inte att man skall tro att ingeniörn lefver på henne. Hon har sagdt mig att ingeniörn har enskild förmögenhet. Hans pappa har lämnat pengar efter sig, sa' hon.»

»Hvad var han?»

»Han var bara vaktmästare och prosade tillsammans med Lönngren, värden.»

»Jaså. Nu få vi lof att gå ned. Apropos, tror madam att herr Lönngren kunde komma ut ur huset under det där lilla ögonblicket som madam sprang in i bagarestugan?»

»Mig förefaller det som om han inte kunde ha gjort det, men han kunde väl det, eftersom han inte mer finns här.»

Polismännen hade nu fått veta allt som de kunde få upplysning om. De lofvade Sjöberg att komma tillbaka följande förmiddag för att ge bestämdt svar om våningens hyrande.

Då Sjöberg stängde tamburdörren efter dem, såg han fundersam ut.

»Josephine kände den ene herrn,» mumlade han. »Men han sade inte hvem han var. De synade allt här så noga att jag skulle vara frestad tro att det mera var frågan om en husundersökning än att hyra våningen. Skulle de vara detektiver? Fördömdt att käringen pratade! Bäst är att vi ge oss af så snart som möjligt, innan *han* upptäcket därborta!»

Därpå gick han ned till passbyrån för att få passen. Hans oro ökades då han där fick besked att passen icke kunde lämnas förrän dagen därpå vid middagstiden.

»I morgon dag reser jag med eller utan pass,» mumlade han, då han åter kom ut på gatan.

Polisens spaningar efter den försvunne upphöra.

Då polismännen kommo ned på gatan, lyste öfverkonstapelns ögon af glädje.

»Vi ha dem!» jublade han. »Det gick ju raskt.»

»Fröken Lööf är fullkomligt oskyldig,» invände härads höfdingen lifligt. »Hon har sina fel, stora fel till och med, men att mörda, det tror jag henne inte om. Såg hon inte bra ut?»

»Nej, det tycker jag visst inte. Men det hör inte hit. Kommer inte Lönngren till rätta i dag så klämmer jag efter den där göken däruppe och det med besked. Se här är en droska. Sitt upp. Kusk, till Stallmästaregården och fort! Saken är klar,» fortfor han lågmäldt, så att kusken icke kunde höra hvad han sade, »brottslingarne... de äro flera, det är jag öfvertygad

om . . . hade reda på att Lönngren i går skulle lyfta trettiotvå tusen kronor, förmodligen för att utbetala beviljade lån i dag på morgonen hemma hos sig. De beräknade att han skulle besöka Lööf för hyran antingen då han gick till banken eller från den. Sökte han Lööf tidigt, innan han gick dit, skulle han finna hennes dörr stängd, och när han då kom dit igen efter att ha varit i banken skulle han bli insläppt. Lööf har begagnats som lockfågel frivilligt eller utan att veta af det. De ha lagt något bedöfvande medel i den dryck hon bjöd honom på för att hindra att han skulle skrika. Och så ha de strypt honom, ty jag kunde icke upptäcka spår af blod någonstans. Då de funno att han inte hade pengarna på sig, har en af dem skyndat hem till honom men blifvit skrämmd af städerskan, då han skulle öppna dörren med Lönngrens nyckel.»

»Men liket?» anmärkte härads höfdingen.

»Det ha de uslingarne bortfört i den där stora kofferten som stod i tamburen. Det skedde på eftermiddagen medan portvakterskan hälsade på sin man på Sundbyberg. De hade alltså flera timmar på sig och kunde vara tillbaka med kofferten igen innan hon kom hem.»

»Men om det har gått till på det viset, så kunna vi ju lätt få reda på hvilka som hjälpt till att forsla kofferten?»

»Ja, om de ha varit så dumma att begagna åkare och stadsbud. Men det tror jag inte. Den där göken såg mig ut att vara en listig

krabat. De ha förmodligen hyrt ett åkdon utan kusk och de ha hjälpts åt att bära ned kofferten. Och så ha de kört utom någon tull, förmodligen Roslagstull eller Norrtull och där ha de gömt liket någonstans i skogen. Den där spåkvinnan sade ju, att han hade dött nära stora träd, det stämmer! Norra Smedjegatan ligger inte långt ifrån Kungsträdgården. Och att man skall finna hans lik i närheten af stora träd. Det skall också stämma. Det skall stämma! Det skall jag vara man för, » utbrast öfverkonstapeln häftigt.

»Spåkvinnan! Tror öfverkonstapeln på spådomar?» frågade härads höfdingen häpen.

»Jag både tror och inte tror på dem. Hvad är det väl för märkvärdigt i att jag skulle sätta någon tro till spådomar? Nog vet väl härads höfdingen att både magnetismen och tankeläsningen räkna sina troende. Äfven i Sverige har man ju i dessa fall varit vittne till högst märkliga tilldragelser, hvilka till och med vårt samhälles mest framstående män ha förklarat icke vara humbug. Men nog om det nu. Ingeniörn . . . som han kallas . . . är en af mördarne. En karl som lefver af en kvinna kan man tro vara i stånd till allt.»

»Det har öfverkonstapeln fullkomligt rätt i,» medgaf villigt härads höfdingen, som kände sina kinder bränna, då han tänkte på hur bra ingeniörn hade det hos fröken Lööf.

»För resten var portvaktarskans vittnesmål mycket graverande. Hans motsägelser om han

varit hemma eller borta, hatten som låg på bordet, osannolikheten att Lönngren kunnat komma ut ur huset på den korta tiden hon var inne i bagarestugan, allt detta vittnar mot honom! Och så resan! Det förefaller misstänkt, att de vilja resa samma dag som Lönngren försvann. Enligt min tro är han en af brottslingarne. Men de andra... De andra! De måste sökas bland Lönngrens närmare bekanta, som ha reda på hans förhållanden och vanor. De där tre karlarne, som skulle äta middag med honom på Stallmästaregården? Hvarför skulle inte de kunna vara med i komplotten? Den där vaktmästaren Nilsson, som städerskan talade om, är en stor lymmel, som har haft flera fula streck för sig. Men de skola inte komma undan. Inte en enda af dem.»

Då polismännen kommo fram till Stallmästaregården, sågo de flera personer stå på ångbåtsbryggan; de gingo dit. Två karlar draggade.

»Har någon fallit i sjön?» frågade öfverkonstapeln.

»Javars,» svarade en karl, »och det reelt ändå. Han har inte kommit upp än. Jag har stått här i öfver två timmar och sett på hur de ha draggat.»

Polismännen gingo då in i källaresalen. Där fingo de veta, att två köksor hade dagen förut sett en herre gå och läsa en tidning på bryggan. Och han hade gått ända till kanten. Och då hushållerskan strax därefter skulle se efter honom,

så var han försvunnen. Han hade fallit i sjön och troligen fått slag. Ingen hade hört något skrik eller några nödrop. Man hade hittat i dag på morgonen strax under bryggan hans hatt och käpp.

»Får jag lof att se dem?» bad öfverkonstapeln.

Det fick han. Hatten var märkt med initialerna *J. L.* På käppen var inristadt ett monogram *J. G. L.*

»Den där käppen är hans,» anmärkte häradshöfdingen. »Jag känner igen den.»

»Hvilken hans?» frågade öfverkonstapeln.

»Lönngrens! Åtminstone är den mycket lik hans käpp. Och bokstäfverna stämma: Johan Gustaf Lönngren.»

»Skulle det vara möjligt?» mumlade öfverkonstapeln och ett moln drog sig öfver hans panna.

Därpå vände han sig till värdinnan och bad att få låna hatten och käppen på några timmar för att visa dem i Stockholm för en person, som med bestämdhet kunde säga, om de tillhörde en viss person, som han trodde vara den omkomne.

»Hvem då?» frågade värdinnan nyfiken.

»Husägaren Lönngren.»

»Jaha, det stämmer. Tre herrar hade stämt möte med honom här för att äta middag klockan fyra. Pigorna såg en herre gå och läsa på bryggan vid tre kvart på fyratiden. Det var bestämdt han.»

»Kände pigorna honom?»

»Nej. Men de sa att de tyckte, att det var en äldre herre. Han gick något framåtlutad, då han läste, och de sågo honom bara på ryggen. Han hade kommit tidigare än de andra herrarne och då fördrifvit tiden med att gå och läsa. Herre Gud, att det skulle sluta så för honom, rika karlen!»

Polismännen åkte med hatten och kappen till Lönngrens bostad. Städerskan kände genast igen dem. De voro Lönngrens.

»Han har alltså fallit i sjön vid Stallmästaregården,» snyftade hon. »Nå, nu se herrarne själfva, hur sant fröken Sandberg sa. Han har dött i närheten af höga trån, sa hon. Nå, har inte det slagit in? Jag ser en lår, sa hon. Det är bryggan. Det ligger något öfver liket, sa hon. Det är vattnet och bryggan. Och man skall finna hans lik i närheten af höga trån, sa hon. Allt stämmer ju! Herre Gud! Nå, när få vi se testamentet, go'a herrarne? Si, min dotter ska ärfva och...»

»Ja, det är bra,» svarade öfverkonstapeln kort. »Säg mig en sak: Var herr Lönngren svag för det täcka könet?»

»Som jag redan har sagt, go'a herr kommissarien, så voro han och jag förr...»

»Det var då det! Men nu menar jag. Vet frun om han om förmiddagarna brukade gå och hälsa på fruntimmer?»

»Det har han aldrig talat om för mig. Nog kan väl det hända.»

»Vet frun, om han hade någon viss bekant, som han vanligen brukade gå till?»

»Neej, det vet jag inte. Men det tror jag inte. Lönngren var så rysligt flyktig, så!»

»Jaså. Adjö.»

»Förlåt, men testamentet...»

»Frun skall vidare få höra af oss. Adjö!»

Då de kommo ned på gatan såg öfverkonstapeln förstämnd ut.

»Saken är klar,» sade han under viss sorgenhet. »Då Lönngren gick från fröken Lööf mötte han på vägen ned till banken någon kvinna, som han följde med och hos hvilken han försenade sig, så att han for direkte i spårvagn till Stallmästaregården. Så här går det alltid med mig! Jag blir aldrig någon bra polisman!»

»Öfverkonstapeln anses ju med rätta vara en af våra allra förnämsta.»

»Jag är för het. Mitt omdöme löper bort med min fantasi. Saken är klar. Lönngren har fallit i sjön och drunknat. Fröken Lööf såg verkligen mycket bra ut,» tillade han och gjorde ett försök att le.

»Ja, jag visste väl, att öfverkonstapeln skulle till slut öppna ögonen och tycka, att hon ser utmärkt bra ut. Hon är charmant!» utbrast härads höfdingen eldigt. »Men hur kan hon tycka om den där matfriarn?» tillade han mycket mindre entusiastiskt.

»Ju mer man lär känna kvinnorna, desto mindre klok blir man på dem,» förklarade öfverkonstapeln. Och efter en paus tillade han:

»Men om ett brott här har blifvit begånget, så är en kvinna inblandad i det, och då kommer det säkert att förr eller senare bli upptäckt?»

»Hur så?»

»Därför att kvinnan kan inte tiga!»

10.

Resan.

Dagen därpå erhöll Sjöberg passen på passbyrån. Josephine hade lyckats öfvertala sitt biträde i boden att tillåta en gammal rik grosshandlare att få intressera sig för henne. Biträdet öfvertog både boden och våningen och gaf på hand Josephine ett tusen kronor kontant. Resten skulle betalas hvar sjetten månad.

För dessa tusen kronor växlade Josephine sig till franska sedlar och lade dem i en liten tunn sidenväska, som hon sydde åt sig att bära närmast kroppen. Alla sina nipper hade hon löst in. Från Stockholms förnämsta modesömmerska och modist erhöll hon i sista stund en elegant grå reskostym och den näpnaste toque till reshatt. I sin portmonnä hade hon något öfver två hundra kronor, då hon lämnade sitt hem.

Sjöberg hade icke köpt resekreditiv, emedan han fruktade, att det kunde väcka misstankar. Han hade endast växlat två tusen kronor i utländskt mynt. I sin plånbok hade han fem tusen kronor i sedlar. Det var deras förmögenhet då de i första klass lämnade Stockholms Centralstation den 4 juli med kurirtåget och biljett till Paris.

Då de passerat Liljeholmen och Nybodatunneln tog Sjöberg fram aftontidningarna han köpt som reslektyr. De hade båda två haft så mycket att göra under dagens lopp, att de ej gifvit sig tid att läsa morgontidningarna. Sjöberg gaf den ena tidningen åt Josephine och började själf läsa den andra.

Plötsligen ryckte Josephine till och visade Sjöberg på ett ställe i tidningen, som hon räckte åt honom:

»Genom olyckshändelse omkom i förgår den 2 dennes vid Stallmästaregårdens ångbåtsbrygga en i olika kretsar i hufvudstaden mycket bekant personlighet, kommissionären J. G. Lönngren. Han afled ogift och anses efterlämna en betydlig förmögenhet.»

»Tänk du!» mumlade Josephine häpen. »Så eget!»

»Han har väl gått och drullat sig i sjön...» svarade Sjöberg kallblodigt och såg på de två andra medpassagerarne. Apropos, se här är en utförligare notis om honom i den här tidningen.»

Med största lugn läste han högt:

Dödsfall.

J. G. Lönngren †. Den 2 dennes afled genom olyckshändelse vid 52 års ålder husägaren i Stockholm, *Johan Gustaf Lönngren*. Den af lidne hade öfverenskommit med några vänner att äta middag med dem på Stallmästaregården klockan fyra eftermiddagen för att fira en födelsedag. Då vännerna anlände till stället funno de ej Lönngren där. Detta förvånade dem, ty Lönngren var den personifierade punktligheten. De visste icke att Lönngren hade kommit till Stallmästaregården, punktlig som vanligt, en hel kvart före dem, och för att fördrifva tiden han tagit upp ur sin ficka en tidning som han gick och läste. Lönngren var en af dessa rastlösa naturer, som aldrig kunna sitta stilla med händerna i kors. Fördjupad i läsningen af den intressanta tidningen (det var vårt morgonnummer för i förgår) gick han ned på ångbåtsbryggan. Han går och går, han kommer till kanten af bryggan, han tar ännu ett steg och — faller i Brunnsviken. Han skrek icke. Han sjönk. Han hade fått slag.

Just då tidningen skall läggas under pressen återkom en af våra notismeddelare, som vi utskickat till olycksstället. Man hade då ej ännu återfunnit liket. Hans död är alltså otvifvelaktig.

Förmodligen har Lönngren sjunkit ned i den dyiga sjöbotten och ligger under bryggan. Det draggades efter honom både i går och i dag.

Hans hatt och käpp ha blifvit tillvaratagna. De hittades strax under bryggan i går morse af ångslupskalle. Både hatt och käpp voro försedda med den afidnes initialer och ha af hans städerska blifvit igenkända såsom tillhöriga honom.

Johan Gustaf Lönngren var en *selfmade* man. Hans mor var städerska på slottet. I sina yngre dagar tjänstgjorde Lönngren som hoflakej hos konung Oskar I, men han lämnade snart hofluften för att inandas affärslivets friskare fläktar.

Som affärsman har Lönngren utöfvat en flitig verksamhet. Lönngren var obestriddigen Stockholms förnämsta och mest anlitade kommissionär af såväl hög som låg — af öfverklassen som genom honom lånade pengar och af underklassen som genom honom lånade ut pengar. Denna bankirrärelse bedrefs i mycket stor skala, och då provision lämnades Lönngren både af låntagare och långifvare, så är det lätt förklarligt, att Lönngren skulle lämna en stor förmögenhet eftor sig, och detta af så mycket mera skäl, som Lönngren var en flärdlös man, enkel i sina vanor och sitt lefnadssätt.

Lönngrens efterlämnade förmögenhet uppgår, enligt hvad vi från fullt tillförlitligt håll erfarit, till nära en half million kronor, och icke en million kronor, som en morgonkollega här på platsen med sin vanliga beställsamma öfverdrift oriktigt uppgifvit.

Lönngren efterlämnar ett testamente i fullt laga form. Förutom åtskilliga donationer och

gåfvor till aflägsna släktingar och några andra personer, för hvilka han i lifstiden mera speciellt intresserade sig, har *stockholmsbarnet* Lönngren ihågkommit sin födelsestad med en storartad donation på *två hundra tusen (200,000) kronor*, som skall utgöra grundplåten till en fond, ställd under Stockholms stadsfullmäktiges förvaltning, och som skall bära namnet *Johan Gustaf Lönn-grens minne*. Hälften af årliga räntan af denna fond lägges för hvarje år till fonden, som så-lunda så småningom växer till en svindlande höjd och med den andra hälften bekostas fattiga fader- och moderlösa stockholmsbarns uppfostran att taga studentexamen.

Johan Gustaf Lönngren hade under sin lefnad rykte om sig att vara nidsk och kunna taga för sig. Men när en man tar med ena handen under det han lefver, för att då han är död ge med den andra handen ifrån sig hvad han tagit, då kan man med fog säga till en hvar: Gack och gör sammaledes! Ty hvad Stockholm behöfver, det är mecenater. *Johan Gustaf Lönn-grens minne* skall lefva!»

»Det där var ju riktigt grant,» anmärkte Sjöberg hånfullt. »Mycket mer än den där procentarepatron förtjänte.»

Josephine svarade ingenting utan fortsatte läsa sin tidning.

Då de kommo nära Södertelje, frågade den ene af medpassagerarne den andre:

»Är det här Södertelje?»

»Nej, det är Igelsta.»

Josephine ryckte till och kastade en betydelsefull blick på Sjöberg. Men han såg ogenerad ut och tände en cigarr.

I Katrineholm, där kurirtåget gjorde uppehåll, stego de ur för att taga förfriskningar. Sjöberg löste ut den lilla kappsäcken med Lönngrens kläder, som han dagen förut skickat från Södertelje. De togo därpå plats i sofakupén och fortsatte resan till Malmö utan några äfventyr.

Då de kommo om bord på ångbåten, frågade Sjöberg Josephine, om hon ville ha mat. Men hon var icke hungrig, utan föredrog att sitta på däck. Sjöberg gick ned i matsalongen och stannade där nära tre kvarts timme. Då han något upprymd kom upp igen på däck, märkte han, att Josephine hade gråtit.

»Hur är det fatt?» frågade han. Jag tror du har gråtit?...

»Ja, jag känner mig så beklämd. Nu får jag inte mer återse Sverige.»

»Sitter du och gråter för det?»

»Ja, nu har jag ju lämnat mitt nätta hem och mamma och alla mina vänner där.»

»Seså, Jossan, krya upp dig,» tröstade Sjöberg. »Du har ju mig!»

II.

Ett reseäfventyr.

Resan fortsattes utan afbrott till Köln. Där stannade Sjöberg och Josephine öfver natten. Följande morgon reste de vidare till Paris.

Då de kommo till franska gränsen, visiterades deras smärre reseffekter och passen. Under det de väntade på tågets afgång, gingo de in i matsalongen för att förfriska sig. De satte sig vid ett bord där de voro för sig själfva och talade ogeneradt om likgiltiga saker. En elegant klädd herre gick några gånger förbi dem och lyssnade till hvad de sade.

När de stego upp i kupén, tog äfven denne herre plats där. De voro endast tre i denna vagn. Den främmande herrn uttryckte artigt på svenska sin glädje öfver att träffa svenskar och presenterade sig som baron Stjernhjelm. Då

han märkte, att Sjöberg såg något förvånad ut, tillade han hastigt:

»Stjernhjelmiska släkten är utdöd i Sverige, men den lefver ännu med friskt lif i Finland.»

»Jaså, baron är finne.»

»Ja. Jag har varit vid finska gardet och är nu possessionat.»

»Baron talar svenska så utan all brytning att baron skulle kunna tagas för en genuin stockholmare.»

»Jag har vistats mycket i Sverige. Jag uppfostrades där.»

Sjöberg presenterade nu sig själf som brukspatron Sjöberg från Värmland och omtalade, att han och hans fru ämnade besöka världs-expositionen i Paris. »Vi komma att stanna längre tid utomlands,» tillade han.

»Vi ämna oss till Italien,» upplyste Josephine. »Se Neapel och sedan dö!»

»Det vore skada,» anmärkte baron artigt.

Josephine svarade ingenting, men visade alla sina hvita tänder och gaf honom en tacksam blick. Sjöberg kom snart i så lifligt samspråk med baron, att denne ej kunde sysselsätta sig med Josephine. Då hon märkte detta kände hon sig sömrig och somnade.

Sjöberg och baron stego ur vid nästa station, där det var några minuters uppehåll för att förfriska sig. De läto slå upp en butelj champagne, som de togo med sig i vagnen. Josephine sof fortfarande, och som de tyckte det

var synd att väcka henne, så drucko de ur den ensamma. Sjöberg beskref för honom sina bruks- och skogsegendomar i Värmland och Dalarna med en sammanlagd areal af öfver 20,000 har. Baron hade bara cirka 15,000 har, men största delen var grof timmerskog.

Vid nästa station sprang baron ur och köpte en butelj champagne. Josephine vaknade förskräckt vid smällen, då den slogs upp, men hon lugnade sig snart och drack med dem. Till sin förvåning hörde hon nu de båda herrarne tala med hvarandra som om de vore gamla vänner sedan många år tillbaka. Baron titulerade Sjöberg för 'bror Emil' och Sjöberg kallade ogeneradt baron för 'hör du, Axel'!

Baron visade sig nu mycket älskvärd mot Josephine och kallade henne så ofta som möjligt för hennes nåd. Denna titulatur hade nyhetens behag för Josephine och gaf henne ett godt intryck om barons belevnhet och världserfarenhet.

»Har herrskapet bestämt sig för något visst hotell i Paris?» frågade baron, då de kommo till Compiègne.

»Nej,» svarade Sjöberg.

»Då är det kanske bäst att telegrafera härifrån. Det lär vara mycket ondt om rum i Paris, har man skrivit till mig.»

»Vi taga väl in på samma hotell?» föreslog Sjöberg. »Hvar ämnar du bo?»

»På Hôtel de Bade. Det är ett första klassens hotell och ligger vid Boulevard des Italiens.»

»Ack ja! Boulevard des Italiens! Tag det!» bad Josephine.

»Ja, vi göra väl det,» medgaf Sjöberg. »Hör du, Axel, telegrafera du om rum för oss allihop.»

»Hur många rum vill du ha?»

»Hur många? Ett!»

»Söta du, inte går det an,» inföll Josephine. »Vi måste ha en salong också. Vi som ha så många bekanta i Paris. Vi måste ha en salong att ta emot i, då de komma på visit till oss.»

»Ja, det har du rätt i. Jag kom inte att tänka på det.»

Baron telegraferade efter rum och när de på aftonen anlände i en omnibus till hotellet, så erhöilo de en salong och två sängkammare i andra våningen. Baron bad artigt Josephine välja hvilketdera sofrummet hon föredrog.

Baron som uttryckte sig tämligen ledigt på franska förde ordet nere på hotellkontoret angående rummen. Just då Sjöberg och Josephine lämnade kontoret, sade baronen till hotelldirektören:

»Vi ämna taga privatlogis. Så vi komma endast att bo här ett dygn.»

Dessa ord hörde hvarken Sjöberg eller Josephine.

Därpå superade de gladeligen tillsammans och skildes som mycket goda vänner.

Följande morgon knackade Sjöberg på barons dörr och bjöd honom att äta frukost med dem klockan elfva. Baron antog bjudningen med vilkor att själf få bjuda dem på middag samma dag på Café des Ambassadeurs vid Champs Elysées. Efter middagen var det meningen att lyssna en stund på därvarande varietéteaters prestationer och så tillbringa aftonen i den närliggande cirkus.

Under frukosten, som intogs i hotellet berättade baron åtskilliga historier om tjuvarne i Paris som både Sjöberg och Josephine funno vara mycket roliga. I synnerhet skrattade Sjöberg, då baron talade om att en finurlig engelsman hade hyrt i närheten af expositionslokaler ett hotell, där han etablerade sig för säsongen. Så snart en resande trädde in i sitt rum, fann han på väggen ett stort tryckt anslag, som varnade för ficktjuvar och i hvilket de resande underrättades, att värden endast ansvarade för de pengar och dyrbarheter som de resande mot kvitto anförtrodde åt värden att förvara åt dem under deras vistelse i hotellet. På detta sätt erhöll värden en mängd depositioner, och en dag, då han hade 60,000 francs kontant i kassan, som tillhörde de resande i hotellet, så tog han afsked *à l'anglaise* från Paris och de resande fingo ej se en skymt af sina pengar.

»Hur kan man vara så dum och lämna från sig sina pengar,» anmärkte Sjöberg.

»Det är så riskabelt att bära pengar på sig här i Paris,» inföll baron.

»Prat. Jag har aldrig blifvit bestulen och har ändock varit i Amerika. De amerikanska ficktjufvarne äro de förnämsta i världen.»

»Mycket riktigt. Men det vimlar i Paris af amerikanska ficktjufvar. De hålla vanligen till utanför bankerna. Då någon lyfter en större summa i banken, bruka de passa på honom vid dörren, när han skall gå ut och komma då brådskande emot honom. De stöta ihop, be om ursäkt och — stölden är gjord. Rofvet lämnas ögonblickligen åt en medhjälpare, som afdunstar, så att om den bestulne genast märker stölden och gör alarm, så finner han inte sin plånbok eller klocka hos den han tror vara tjufven och måste då göra ödmjuka ursäkter på köpet i vittnenas närvaro, för att han vågat framställa en så vanärande förmodan och anklagelse. Den bestulne går från denna affär snopen och med nedsänkt hufvud, tjufven däremot sätter näsan i vädret. Ficktjufvarne ha nu för tiden en otrolig färdighet att i ett nafs klippa af en urkedja och draga upp klockan ur västfickan på en person, som för tillfället befinner sig i någon trängsel.»

»Ja, det kan väl vara. Men man skall ha ögonen öppna äfven då.»

»Hvad vill du göra mot två skälmar, af hvilka den ene kittlar dig lätt med ett strå på örat, så att du tror, att det är en insekt och på ett ögonblick lyfter handen till örat, under

det den andre passar på och just då utför operationen att bestjåla dig?»

»Hur skall man då bära sig åt för att inte bli bestulen?» inföll Josephine kokett. »Vi stackars fruntimmer som ha så opraktiska fickor.»

»Man skall inte bära mera pengar på sig än man behöfver för dagens utgifter. Så brukar jag göra. Mina pengar och nipper har jag i mina kappsäckar, litet i hvar och en af dem. Till dessa mina två kappsäckar har jag utmärkta patentlås. Så bär jag mig åt. Och jag råder dig, bror Emil, att göra detsamma, så vida du har bra lås till dina kappsäckar.»

»Utmärkta. Äkta dyrkfritt amerikanskt till min stora koffert. Hör du, Axel, det var ingen dum idé.»

Då frukosten var slutad foro de först att växla åt Sjöberg två tusen kronor i franskt mynt. Baron såg då, att Sjöberg hade i sin plånbok ytterligare tre tusenkronorsedlar. Därefter besöktes en modesömmerska och en modist, där Josephine beställde kläder samt äfven några andra furnissörer, som erhöillo beställningar af både henne och Sjöberg. Därpå tillbragte de ett par timmar i expositionen och gjorde därefter en promenad i vagn i Boulognerskogen. Vid halffemtiden föreslog Josephine att fara hem. Hon ville kläda om sig till middagen.

»Inte behöfver du kläda om dig?» invände Sjöberg.

»Joo,» förklarade Josephine.

»Du är bra som du är.»

»Neej!»

De foro till hotellet. Josephine gick upp för att kläda om sig och satte på sig sina dyrbaraste nipper. Herrarne stannade nere i kaféet och drucko absint.

Vid halfsextiden föreslog baron att också de skulle gå upp på sina rum. Han hade pengar på sig, som han ville lägga i sin kappsäck. Sjöberg erinrade sig nu, att också han bar mycket pengar på sig. Han följde det råd, baron gifvit honom och lade en tusenkronsedel i ena kappsäcken, en annan i Josephines kappsäck och den tredje i kofferten. Han läste väl till låsen och stoppade nyckelknippan på sig.

Därpå foro de till *Café des Ambassadeurs* vid Champs Elysées, där de togo plats på öfre verandan med utsikt åt trädgården och varieté-teatern. Baron beställde en läcker middag med fina viner och skickade ett bud till den närliggande cirkus för att köpa biljetter till aftonens föreställning. Då budet kom tillbaka, gaf baron Sjöberg två biljetter och behöll själf den tredje. Sjöberg ville betala sina biljetter, men det fick han icke.

Då klockan var nära tre kvart till sju och de hade ätit ett par rätter, utbrast baron plötsligen:

»Förlåt, jag ser därnere i trädgården en person, som för några månader sedan då jag var

i Paris lurade af mig en större summa pengar, och sedan dess hållit sig undan för mig. Det är den där herrn i grå, höga hatten som just nu är på väg att gå ut. Ser ni honom? Den där just vid dörren. Ursäkta att jag lämnar er ett ögonblick. Men jag skulle bra gärna vilja ha tag i honom.»

»Hör du, Axel, om du generar dig för oss, så blir jag arg. Kila i väg och tag fast skojar!»

»Men hennes nåd tycker kanske...?»

»Nej, för all del. Var så god och gå. Vi väna här naturligtvis.»

»Och äta och dricka under tiden, det kan du vara säker på. Skål på dig! Kila i väg!»

Baron bugade sig för Josephine, som log förbindligt, nickade åt Sjöberg, som drack honom till, och försvann.

Strax utanför porten stod den omtalade herrn i höga, grå hatten och tände en cigarr. Men baron låtsade ej se honom utan skyndade fram till Champs Elysées, tog där första täckta droska för två hästar, som han fick tag i och lät köra sig i raskt traf till Hôtel de Bade. Där tog han nycklarna till sitt och Sjöbergs rum och packade i största hast ned Sjöbergs och Josephines saker, som lågo framme, i sin ena kappsäck. Hans andra kappsäck var redan packad. Så ringde han och befallde uppässaren att genast föra ned de fyra kappsäckarna och kofferten till den stora droskan, som höll utanför hotellporten. Därpå gick han ned till kontoret och talade om

för direktören, att de fått logis hos en bekant i n:r 57 Rue Lafayette. Han betalade deras utgifter i hotellet och fick kvitterad räkning och så gaf han drickspengar och for sin väg under allas bugningar och artigaste småleenden.

Kusken hade af portiern fått order att köra till n:r 57 Rue Lafayette, men när droskan kom till den gatan, ropade baron åt kusken att köra gatan fram till norra bangården. Dit kom han i sista stund men lyckades hinna köpa biljett och få sakerna registrerade till Bryssel. Fem minuter därefter hade baron lämnat Paris.

Under tiden läto Sjöberg och Josephine sig väl smaka den läckra middagen och de fina vinerna. Men till slut började de finna underligt, att baron ej kom tillbaka, och då Sjöberg druckit kaffe med åtskilliga konjaker och måste betala den dyrbara festen, så blef Josephine förargad öfver barons ohöflighet. Sjöberg tog saken mera lugnt och ursäktade baron så godt han kunde. I cirkus tillbragte de hela aftonen, men väntade förgäfvets, att baron skulle komma dit. Vid toltiden kommo de till hotellet, där deras ankomst väckte uppståndelse bland hotellpersonalen.

Sjöberg kunde icke franska, men fick på engelska klart och tydligt redogjort för sig, att deras rum redan voro tagna i besittning af andra resande och att deras bagage ej mera fanns i hotellet. Sjöberg började väsnas och ville tala med direktören, men denne höll sig undan eller

var icke i hotellet. Åtminstone fick Sjöberg ej syn på honom. Han fick hålla till godo med öfverkyparen och portiern och de fingo höra hur det lät när han var ond. Han svor på svenska, han svor på engelska, ja han försökte till och med att tota till en svordom på franska, men ingenting hjälpte. Han bagage var och förblef borta. Baron hade tagit alltsammans med sig, då han lämnade hotellet.

Öfverkyparen urskuldade hotellet först och främst med att räkningarna hade blifvit betalda och drickspengar lämnade. Vidare att herrskapet hade telegraferat tillsammans om rum i barons namn, anländt tillsammans i en omnibus, hela tiden varit tillsammans, och att då baron tagit rummen i besittning, han genast tillkännagaf, att vistelsen i hotellet endast skulle vara ett dygn.

»Herrskapet har råkat ut för en bagagetjuf,» tröstade öfverkyparen. »Ny intressant tjufspecialitet. Läste här om dagen i tidningen en notis att en person som talar hackig franska, hade narrat resande, han gjort bekantskap med på järnvägen, att slå sig tillsammans med honom i samma hotell. Och så for han sin väg med allt bagaget. Det är visst samme man. Det var högeligen intressant att ha fått se honom med egna ögon. Saken bör anmälas för polisen.»

»Javisst,» instämde Josephine, som var mycket ond.

Sjöberg var också först med om det. Men han ändrade strax åsikt.

»Vi skola göra det i morgon. Alltid får man tag i den där!» sade han. »Ge oss nu rum.»

I hela hotellet fanns ej annat rum ledigt än ett litet rum i femte våningen inåt gården. De togo det.

»Hvarför ville du inte anmäla stölden för polisen?» frågade den förargade Josephine.

»Lönngrens kläder ligga ju i den ena kappsäcken. Och hans bröstknappar och kråsnål i den andra.»

»Och mina nipper och mina spetsar och mina kläder . . . och mitt fotografialbum!» jämrade sig Josephine.

»Hur kunde jag vara ett sådant nöt, ett sådant ärkefä att inte göra mig af med hans saker innan vi kommo hit . . .?»

»Ja, hvarför? Hvarför . . .?»

»Jag skulle vara så listig, gud bevars. Min mening var att pantsätta dem hos olika pantlånare här i Paris, i diktadt namn, och tappa pantsedlarna här och där på gatorna. De som då hittade dem skulle skynda att lösa ut sakerna, som ju äro värda mer än hvad man får låna på dem, och på det sättet skulle vi för alltid vara af med bekymret för det där skräpet.»

»Det var nog knepigt uttänkt, men det går inte alltid efter beräkning,» filosoferade Josephine.

»Och jag mitt fä, som kunde ta honom för baron.»

»Han, baron! Jag tyckte hela tiden, att han såg ut och uppförde sig som en uppklädd betjänt. Men jag ville inte säga något.»

»Det skulle du ha gjort.»

»Nej, ni voro ju så goda vänner.»

»Jag känner ju inte karlen. Hör på, Josephine, reta mig inte, för då så ...»

»En sådan skojare!»

»Skojare, sa' du. Nej, säg skälm...! Skurk...! Bof...! Niding! Tänk bara, tänk, så fräckt att bestjåla mig. Mig...!»

»Stackars Putte!»

Spelhuset i Monte Carlo.

»**C**ud, så vackert!» utbrast hänryckt Josephine, då hon för första gången kastade en blick ut genom deras fönster på Grand Hôtel de Paris i Monte Carlo.

»Ja, det var tusan så vackert!» instämde Sjöberg.

De sågo framför sig det magnifika spelpalatset, den undersköna trädgården, bakom den Medelhafvet och öfver alltsammans en kornblå himmel utan en molnfläck. Luften var mättad af de ljufvaste vällukter från trädgården.

De hade rest från Paris direkt till Monte Carlo och hade mycket litet bagage. Både Josephine och Sjöberg hade inskränkt sina toalettuppköp i Paris till det allra nödvändigaste, men hvad de hade var elegant och väl gjordt. Då Sjöberg kom till hotellet i Monte Carlo

bestod hela hans kassa af endast något öfver 2,000 francs. Josephine bar fortfarande på sig de franska sedlar hon växlat till sig i Stockholm och om hvilkas tillvaro Sjöberg icke hade någon aning.

Två tusen francs är ej någon stor summa att göra förmögenhet med, men Sjöberg var spelare, och en spelare förlorar aldrig hoppet så länge som han har kontanter i fickan. Stölden i Paris hade varit ett hårdt slag, men Sjöberg ansåg ännu ingenting vara förloradt, han måste blott iakttaga den största försiktighet i sitt spel, så skulle snart den stulna summan inspelas. Han var vid briljant humör. Han hade alltid längtat att en gång få försöka sin lycka i Monaco. Nu var han där. Och med en så vacker och elegant väninna.

Josephine var mindre sangvinisk rörande Sjöbergs kommande spellycka, och hon erinrade honom om att han ju jämt hade förlorat i Stockholm.

»Det är en helt annan sak,» förklarade Sjöberg, »att spela med vänner och bekanta än vid en spelbank. Spelar jag med bekanta, så blir följdén den att när pointen blifvit uppdyrkad, så får jag inte betaldt om jag vinner, ty jag vinner då summor, som ingen af dem jag spelar med kan betala. Men förlorar jag i början och kan betala, så blir jag af med dessa pengar innan pointen har hunnit upp i höjden och får då aldrig mer se en skymt af dem, äfven om

jag samma kväll vinner på ord tusentals kronor, sedan jag förlorat kontant några hundralappar. Vid en spelbank får jag däremot betaldt. Då jag vinner, kan jag sluta när jag vill och hålla på hur länge jag vill inom en viss bestämd tid, som jag vet på förhand, då jag sätter mig vid spelbordet. Och så spelas det ärligt vid spelbanken. Intet fusk kan där komma i fråga. Allt det där, ser du Jossan, är kolossala fördelar för en spelare som jag.»

Josephine hyste dock sina tvifvel, men ville ej vidare tala om dem, utan önskade honom så hjärtligt hon kunde all möjlig lycka.

Då de ätit frukost, gingo de till spelhuset, hvars spelsalar öppnas klockan tolf förmiddagen. Sjöberg anmodades vid ingången att lämna sitt visitkort och skref in sig i anmälningsboken som »herr och fru Sjöberg, godsägare, Sverige». Nu mötte icke vidare något hinder för dem att komma in i spelsalarna. I första ögonblicket kände de sig nästan bländade af deras prakt och de gingo långsamt och beundrande igenom alla tre spelsalarna. Men klingandet af pengar drog snart Sjöberg till ett af rouletteborden i mellersta rummet. Han slog sig ned vid det och inbjöd Josephine att sätta sig bredvid honom. Han växlade en hundrafrancssedel och erhöi en rulle på tjugu femfrancsstycken i silfver. Han gaf några af dem åt Josephine och började själf spela. Rouletten var en gammal bekant för honom. Han hade spelat roulette många gånger

på spelhusen i New York och Saratoga. Men där hade rouletten två *zéro* och till och med »*United States Star*», som när kulan föll på den, gaf banken rätt att anamma allt som var utsatt på rouletten, lika godt hvar. Här i Monte Carlo hade rouletten blott en enda *zéro*, och Sjöberg fann alltså bankens fördelar öfver de spelande vara i Monaco mycket mera begränsade än i Amerika. Han beskref välvilligt roulettspelet för Josephine.

»Rouletten har som du ser, trettiosex nummer och en *zéro*! När *zéro* kommer ut, tar banken allt hvad som är utsatt på numren. Sätter du på rödt eller svart, udda eller jämnt, de aderton första eller de aderton sista numren, så får du om du vinner lika mycket som du har satt ut. Och dubbelt om du sätter på tolf nummer, fem gånger så mycket på sex nummer, åtta gånger så mycket på fyra, elfva gånger så mycket på tre, sjutton på två och trettiofem gånger så mycket på ett nummer. Försök din lycka! Var inte blyg. Genera dig inte. Här äro vi alla lika goda. För resten har du ju mig att försvara dig.»

»Hvar skall jag sätta?» frågade Josephine tveksam.

»Sätt hvar du vill. Det händer ofta, att den som aldrig förr spelat roulette, vinner första gången, om han eller hon sätter på numret, som anger åldern. Sätt på tjugusexan. Du är ju tjugusex år.»

»Bara tjugufem,» protesterade Josephine lifligt.
 »Nå, sätt på tjugufemman då,» uppmuntrade Sjöberg godmodigt under det han ordnade sina femfrancsstycken i små staplar framför sig.

Josephine satte på tjugufemman, men hon var nervös och darrade på handen, så att hennes femfrancsstycke kom ej midt på rutan utan vidrörde äfven tjugusexan.

Cylindern hade under tiden blifvit satt i rörelse och elfbenskulan snurrade hastigt omkring i den. Josephine märkte, att hon icke placerat riktigt sitt mynt för tjugufemman, och ville rätta, men hejdades af en närsittande *croupier*, som med sin långa raka i handen höll ordning å bankens vägnar vid nedra ändan af bordet.
 »För sent, madame!» sade han i bestämd men artig ton på franska.

Josephine rodnade och såg generad ut. I samma ögonblick föll kulan ned i en af cylinderns små spiltor.

»*Vingt-six, noir, pair et passe!*» utropade med hög röst *croupiern*, som tjänstgjorde vid cylindern.

»Djekeln i det!» utbrast Sjöberg glädtigt.
 »Du har vunnit, Jossan!»

»Nej, hvad säger du?» mumlade Josephine förbluffad.

»Var det inte det jag sa'. Hvarför satte du inte på tjugusexan, då du är tjugusex år?»

»Jag är inte mer än tjugufem,» rättade Josephine som mycket noga höll på de få principer

hon hade. Och bland dessa var den, att aldrig göra sig äldre än hon var. Och som hon bara var tjugufem år, elfva månader och tjugutre dagar, så räknade hon sig bland tjugufemåringarna.

En *croupier* sköt åt Josephine en stapel på sjutton femfrancsstycken.

»Seså, sköt dig nu själf,» sade Sjöberg och reste sig från sin plats.

»Går du?»

»Ja, roulette är ett spel för fruntimmer. Vi storspelare,» tillade han drygt, »vi spela *trente-et-quarante* vil! Du kan roa dig med mina femfrancsstycken också om du vill.»

»Åh. Jag skall väl inte ens spela bort alla mina som jag har,» invände Josephine, som hade sina ryck, då hon kunde vara om sig.

»Ja, gör som du vill. Här har du emellertid slantarna. Jag går in i innersta rummet, där det spelas *trente-et-quarante*. Där träffar du mig.»

Josephine kastade en blick efter honom. Då hon icke mer såg till honom, räknade hon ihop tjugufemfrancsstycken och bad på hackig franska den närsittande *croupiern* att ge henne en hundrafrancssedel för dem. Han uppfyllde artigt hennes begäran, och då hon fått sedeln skyndade hon att gömma den i sin portmonnä. Och då portmonnän gled ned igen i hennes klädningsficka, så gaf hon den ett lätt slag, liksom hon velat säga: där ligger du och kommer inte vidare upp igen.

Därpå fortsatte hon spelet med växlande lycka. En gång lyckades hon vinna på ett nummer trettiofem gånger sin insats och begärde då åter att få sedlar. På detta sätt stoppade hon under spelets lopp tre hundrafrancssedlar i sin portmonnä. Då det var gjordt, spelade hon med otur, men när hon slutligen steg upp från bordet för att söka rätt på Sjöberg, så höll hon i sin lilla hand fem tjugufrancsstycken i guld.

Då hon kom in i innersta spelrummet såg hon Sjöberg sitta vid spelbordet blossande röd och med tindrande ögon. Framför sig på bordet hade han en liten hög af guldmynt.

Hon ställde sig bakom honom och klappade honom på axeln.

»Hur går det för dig, Putte?» frågade hon.

»Åhjo, det knallar och går. Men jag skulle ha vunnit ännu mera än jag gör om jag inte hade den där fördömda käringen i röda peruken midt framför mig. Jag har hela tiden suttit och trott, att hon skulle bringa otur med sig, och därför har jag spelat alldeles för försiktigt. Ty ser du, jag kan spela jag!»

»Jag hör musik utanför. Skola vi inte gå ut?»

»Åh nej, låt mig sitta här nu litet till? . . .»

»Det är så rysligt varmt här inne.»

»Nå, som du vill.»

Sjöberg reste sig och växlade sig till sedlar för sitt guld. Han sträckte på sig, vred mustascherna och satte i högra ögat en lorgnett, som han hade köpt i Paris. Men hans öga var ännu

ovant vid att på detta sätt bli aristokratiserad och släppte lorgnetten igen. Han bjöd då Josephine artigt sin arm, och de gingo ut i trädgården att höra den utmärkta konserten.

När konserten var slut, ville Sjöberg åter gå in och spela. Men Josephine föreslog, att de i stället skulle fara ut och åka. Sjöberg var vid så briljant humör, att han genast gaf efter för hennes önskan. De togo ett åkdon och foro den utmärkt vackra vägen till Menton.

Vid sextiden voro de åter i sitt hotell för att kläda om sig till middagen, som de åto i hotellet och sköljde ned med ett par buteljer finaste vin. Då Sjöberg druckit kaffe och några konjaker var han i mycket animerad sinnesstämning.

»Nu gå vi och spela!» sade han i bestämd ton.

»Vore det inte skäl att första lägga ifrån dig litet pengar?» föreslog Josephine.

»För att bli bestulen igen?» hånskrattade Sjöberg.

»Men tänk, om du i afton spelar bort alltsammans? ...»

»Tar du mig för ett barn? ...»

De gingo in i spelsalarna. Där var nu mycket mera folk än på förmiddagen, i synnerhet fruntimmer som trängdes omkring de upptagna borden. Sjöberg försökte skaffa Josephine en sittplats, men det lyckades icke.

Då gingo de in i konsertsalen. Men Sjöberg stannade blott för att höra ett nummer, och

så lämnade han Josephine för att gå in i innersta spelsalen och spela *trente-et-quarante*. Alla platser voro upptagna. Men han stod och spelade. Ändtligen blef en stol ledig, och han satte sig att spela med mera eftertryck.

Då Josephine efter konsertens slut kom dit in, såg han henne redan i dörren och märkte att hon hälsade mycket bekant och förbindligt på någon, som satt och spelade på samma sida af det långa bordet som han själf, men som han icke kunde se.

Strax därefter stod Josephine bakom Sjöbergs stol och klappade honom på axeln.

»Du har vunnit, ser jag,» sade hon.

»Öfver fyra tusen francs. Men ser du, jag kan spela jag!» skrällde Sjöberg.

»Kom, låt oss gå då . . .?»

»Kör till! Man skall vara måttlig i sina pretentioner i början och inte vilja ta af dem ljuskronorna första dagen.»

Sjöberg reste sig långsamt och stoppade pengar, sedlar och guld om hvartannat, i alla sina fickor. Han hade nu växt flera tum och var så hög, så hög. Ett par starkt sminkade damer, som hållit sig i hans närhet, gånge honom betydelsefulla ögonkast och ljufva leenden. Josephine märkte det och blef ond.

»Att de släppa in här hvad kvinnor som helst,» klagade hon. Och så tog hon Sjöberg under armen.

De skulle just lämna salen, då Sjöberg plötsligen stannade.

»Hvem hälsade du på nyss?» frågade han,

»Jag?»

»Ja. Hvem var det?»

»Åh så...!»

»Nå...?»

»Grefve Rehnclou.»

»En sådan där grefve som baron Stjernhjulm?» hånade Sjöberg.

»Prat. Grefve Rehnclou är ju vid husarerna och en af Sveriges rikaste män. Kors att han är här.»

»Hur känner du honom?» frågade hastigt Sjöberg, men bet sig i detsamma i läppen, då han tänkte på, så dum den frågan var.

»Jo, han har ätit middag hos mig några gånger under den tiden, då grefve Stolpe hade sina spelpartier hemma hos mig. De äro kusiner och ha nyligen blifvit svågrar. Grefve Stolpe är gift med grefve Rehnclous syster, änkefriherrinnan Märta Lindencrantz.»

»Jaså. Nå, då kunna vi ju slå oss i slang med honom.»

»Räkna inte på det, kära du. Grefven är...»

»Är... är! Hvad är han...?» afbröt stött Sjöberg, som blef allt högre och högre. »Anser han inte mig vara nog fint sällskap, hä?»

»Inte precis det, men ser du, sådana där fina karlar...»

»Fina...! fina! Än jag då? Är jag inte tillräckligt fin, jag? Kostar inte den här kostymen två hundra fyrtio francs? Och mina blankläderskor fyrtiofem? Och...»

»Söta du, nu skola vi inte bråka om det där. Vi få se... kanhända... Man kan inte veta... Om det lämpar sig så. I alla händelser skall han taga första steget. Så förändrad han har blifvit! Han har fått grå hår. Och så sorgsen han ser ut. Han som var så glad förr. Det är nog af sorg för hans grefvinnas död. Tänk du, Putte, de voro inte gifta fullt ett år och så dog i våras både grefvinnan och lilla grefven, då han kom till världen.»

»Inte kan jag hjälpa det,» hånade Sjöberg.

»Och folket sa' att han sörjde så, att han fruktade att han skulle mista förståndet. Så skola karlarne vara! Skulle du sörja mig så, Putte, om jag dog ifrån dig, och de lade din Jossa på bår...? Nej, ser du, så högt han spelar. Flera tusenfrancssedlar i taget. Och så han vinner!»

»Är han ledsen, så gör han rätt i att spela. Då man spelar, glömmar man alla sorger. En spelare tänker då han spelar blott på spelet. Allt annat glömmar han. Så gör jag!»

»Glömmar du mig, då du spelar? Fy, Putte.»

»Seså, nu gå vi och förfriska oss.»

De lämnade spelhuset och satte sig utanför det närliggande kaféet. Sjöberg var vid briljant humör. Han förfriskade sig om och om igen och beskref med allt större talförhet för

Josephine, hur han skulle vinna och hur magnifikt de skulle lefva då han »plockat banken in på bara knotorna», som han utlät sig.

Josephine gaf enstaka svar. Grefve Rehnclous åsyn hade gjort henne både glad och sorgsen. Den påminde henne om förra dagar, då hon var fjäsad af Stockholms elegantaste och mest belevade världsmän. Och nu...! tänkte hon, och hennes kropp skälfdes som af en frossskakning.

»Sitter du och fryser midt i värmen!» anmärkte Sjöberg. »Du dricker ingenting. Tag dig en konjak, som jag gör. Skål på dig! Och se glad ut. Dagen är till spillo gifven!»

Likets upptäckande.

Då baron Stjernhjelm kom till belgiska gränsen, omtalade han för tulltjänstemännen, att han hade förlorat sin nyckelknippa, och anhöll, att hans saker på hans bekostnad och under tullens kontroll skulle föras ombord å svenska ångbåten, som låg och lastade i Antwerpen. Så skedde. Barons saker fördes ombord på ångbåten, som skulle afgå till Göteborg följande dag och han hann i Antwerpen få nya nycklar till de två kappsäckarna och kofferten, som han hade annekterat från Sjöberg. Han hade dessutom äfven två andra ganska stora kappsäckar, som han hade stulit från en finsk familj i Paris.

Baron fann det vara en både lättskött, roande och lönande affär att på järnvägståg mellan franska gränsen och Paris göra bekanskap med svensk-talande resande, som voro ovana vid franska

språket och förhållandena i Paris, samt taga af dem deras bagage. Men baron insåg att denna affär endast kunde bedrifvas då och då med långa mellantider, och han beslöt därför att gästa Sverige.

Baron anlände med ångbåten på kvällen till Göteborg och fortsatte följande morgon med järnväg resan till Stockholm.

I Hallsberg serverades middag. Bland de resande på tåget fann baron då två lefnadsfriska fruntimmer, af hvilka det ena, en lång, mager men ganska vacker blondin, gladt utropade:

»Nej se Håkansson!»

»Åh sjutton! Hulda!

»Reser Håkansson också med tåget?»

»Javisst.»

»Och jag som inte har sett Håkansson. Vi stego på i Falköping. Vi ha kommit med Jönköpingståget.»

»Ja, jag har heller inte sett till Hulda, för då kunde Hulda vara säker på att jag krupit in i samma vagn som Hulda.»

»Håkansson är sig lik, ser jag. Slå sig nu ned vid vårt bord och servera oss, så är Håkansson snäll. Får jag lof att presentera min kusin, fröken Pettersson och herr Håkansson. Apropos, är Håkansson fortfarande med grefve Rehnclo?»

»Neej.»

»Ja, tänk så mycket vi ha att tala om! Men ge oss mat nu. Vi få prata sedan. Vi äro ensamma i vår vagn.»

Håkansson serverade damerna med den lätthet, som gjorde heder åt hans vanor, och bjöd dem på champagne. Han tog en butelj till med sig in i deras vagn, så att det skulle bli riktigt gladt och festligt.

När de sutto i vagnen, där de voro för sig själfva, utbrast Hulda:

»Gud så roligt det är att se Håkansson! Håkansson har vuxit till sig. Mustascherna, som Håkansson har lagt sig till, klä' Håkansson. Eller hvad tycker du, Lydia?»

»Åh, söta du...!»

»Vi behöfva inte alls genera oss för min kusin, skall jag säga Håkansson. Lydia har varit dramatisk artist vid Kungsholmsteatern i Stockholm. Men nu hvilar hon sig på sina lagrar och lefver på sina räntor.»

»Så du pratar. Tro henne inte, herr Håkansson...»

»Och nu är hon med mig som sällskap. Min gubbe vill att jag skall ha någon, som ser efter mig och då valde jag henne.»

»Huldass gubbe...»

»Ja, Herre Gud, har jag inte talt om för Håkansson att jag är gift. Jag är ju gift!»

»Åh katten!»

»Ja bevars, alldeles riktigt gift med präst och alltihop. Bröllopet stod på *Freden* i Stockholm. Det är nu tre veckor sedan. Lydia var en af tärnorna.»

»Ja, det var så roligt bröllop, så...!»

»Kors, har Hulda gått och gift sig?»

»Ja, hvad skulle jag göra, då Håkansson inte brydde sig om att hålla sina löften mot mig.»

»Vi hade för litet pengar att gifta oss på. Men på det viset är ju jag inte längre förlovad med Hulda nu?»

»Nej, det är slut det, förstås.»

»Så lustigt!» utbrast f. d. dramatiska artisen vid Kungsholmsteatern. »Herr Håkansson trodde sig vara förlovad och är det inte, hi, hi, hi!»

»He, he, he!» instämde Hulda.

»Ha, ha, ha!» gapskrattade Håkansson. »Det få vi lof att dricka på. Skål!»

»Skål, kära Håkansson. Tack för allt roligt vi ha haft tillsammans.»

»Likaledes, Hulda! Har den äran, fröken Pettersson.»

»Herr Håkansson!»

Då de tömt glasen i botten, frågade Håkansson:

»Nå, hvem är den lycklige?»

»Jo han är brukspatron och heter Rylander.»

»Åh fanken!»

»Han rår om ett glasbruk i Småland. Och där bo vi. Han har det riktigt bra, han! Och jag har redan gjort sådan effekt i socken, må Håkansson tro.»

»Ja, det kan jag ledigt föreställa mig.»

»Jag lyckades rädda undan rätt bra af grefvinnans garderob, då hon dog, så fruntimren i vår ort bli både gula och blå i ansiktet af afund, då de se mina toaletter.»

»Du förstår dig också så bra på att bära upp dem stiligt, söta Hulda,» anmärkte f. d. dramatiska artisten vid Kungsholmsteatern, som var bjuden på resan.

»Nå, hur i all världen blef Hulda bekant med sin brukspatron?»

»Jo, genom en annons i Dagens Nyheter. Gubben annonserade han, och jag svarade, jag! På skoj bara, förstår Håkansson. Men gubben, han flammade riktigt upp, han, då han fick sig efter några bref min fotografi. Och då kom han till Stockholm. Och jag hade inackorderat mig hos Lydias mamma, som ser riktigt fin ut, när hon vill. Och det var min moster förstår Håkansson. Ja, förresten så är hon det verkligen. Och gubben fick komma och hälsa på och bjuda oss allihop på teatern och på Hasselbacken och hos Berns och att fara ut och åka och så där! Gubben var så tokig i mig, han, så! Men jag höll honom riktigt stramt, jag, förstår Håkansson. Och då blef det giftermål af. Jag sa' honom naturligtvis inte, begriper Håkansson, att jag hade varit kammarjungfru hos grefvinnan, utan jag sa' att jag hade varit hennes sällskapsdam. Och det gick så bra i honom. Apropos grefvinnan, nog var det synd att hon skulle dö.

Jag kan inte med fruntimmer i allmänhet, men hon hade verkligen mina sympatier, vet Håkansson.»

»Ja, hon var rätt bra,» instämde Håkansson.

»Och grefven! En sådan stilig karl! Han gaf mig en tusenlapp, då jag flyttade.»

»Det har Hulda aldrig talat om för mig.»

»Nej, för då hade kanske Håkansson velat haft den. Tänk så kär grefven var i grefvinnan. Han riktigt afgudade henne.»

»Ja. På begrafningsdagen räddade jag grefvens lif, vet Hulda.»

»Nej, hvad säger Håkansson.»

»Jo. Då grefven kom tillbaka från grafven, så gick han in i sitt skrifrum. Och då jag kom in dit en liten stund efteråt, så satt han vid skrifbordet och hade framför sig grefvinnans och lilla grefvens porträtt, som blef taget af dem då de lågo i kistan. Och ena skrifbordslådan var utdragen. Och en pistol låg på skrifbordet. Och när då grefven märkte att jag hade kommit in så lade han hastigt en tidning öfver pistolen, så jag inte skulle se den, förstår Hulda. Men vet Hulda hvad jag gjorde då?»

»Neej.»

»Jo, jag föll på knä och sa' si så här: Nådig grefve, sa' jag, förlåt min djärfhet att lägga mig i grefvens privatangelägenheter, men betänk, herr grefve, sa' jag, att om nådig grefvinnan nu lefde, så skulle grefvinnan inte gilla, att grefven

gjorde hvad grefven nu funderar på att göra sa' jag.»

»Sa' Håkansson verkligen det?»

»Jaa, det gjorde jag, hvart eviga ord.»

»Nå, hvad gjorde grefven då?»

»Jo, han såg på mig först, som om han trodde att jag hade blifvit tokig, och så sa' han . . . ja, det kan ju göra detsamma hvad han sa'. Nog af, jag har räddat hans lif, jag! Och så reste vi till Paris tillsammans.»

»Nå, hvad gjorde ni i Paris? Roade ni er bra där?»

»Ja jag, men inte han. Grefven lefde som om han inte vore riktigt slug. Han gjorde dag till natt. Han steg inte upp förrän ett, två om dagarna och då satt han och grät för sig själf några timmar. Och så red han ut i Boulognerskogen. Och så kom han hem igen och jag klädde honom till middagen. Och den åt han aldrig i hotellet. Och så såg jag inte till honom förrän fem, sex om morgnarna?»

»Var han hos fruntimmer?»

»Neej. Han såg inte åt fruntimmer en gång. Han spelade om nätterna i klubbarna. Han ville försöka glömma, förstår Hulda.»

»Det är riktigt roligt att se en karl lida så där för en kvinnas skull. Det är kärlek, det! Tycker inte du det också, Lydia?»

»Joo. Det är riktigt romantiskt.»

»Hur kom Håkansson att skiljas från honom?»

»Jo vi blefvo osams. Ja, vi grälade inte.»

»Det kunde ju inte komma i fråga.»

»Nej. Men han påstod en dag att han hade haft en tusenfrancssedel i sin ena västficka en morgon då han kom hem. Och den såg han inte till vidare. Och då han frågade mig om den, så råkade jag säga att jag inte hade sett till den. Och när jag en gång hade försagt mig på det viset, så måste jag hålla i mig, förstår Hulda. Jag hade ju intet annat val. På det sättet kom jag att lämna grefvens tjänst. Det var ganska förargligt, för grefven var generös och jag hade nästan ingenting att göra.»

»Och nu ämnar Håkansson slå sig ned här i Sverige?»

»Ja, jag funderar på att bli bankir i Stockholm.»

»Jo, jag tackar, jag. Har Håkansson så mycket pengar?»

»Neej. Men att göra affärer, det är ju att röra sig med andras pengar. Jag har hittat på ett sätt som jag tror skall dra bra. Ett slags kombination, förstår Hulda, som jag kommer att förtjäna multum på. Den är baserad på flitig annonsering i landsortstidningarna.»

»Håkansson tänker kugga bondtupparne? . . .»

»Inte precis det, men . . .»

»Narra bara inte in min gubbe i sina affärskombinationer, det säger jag Håkansson.»

»Neej, det kan inte komma i fråga . . . gamla vänner som Hulda och jag äro! Apropos, skall Hulda till Stockholm?»

»Nej, bara till Södertelje. Jag skall bada. Jag bad först vår doktor, en ung, hygglig karl . . . att ordinera västkusten åt mig. Men den ville min gubbe inte höra talas om, för det är så många löjtnanter där, sa' han. Utan han föreslog i stället att vi skulle köpa ett badkar och bada hemma. Men jag gaf inte tappt, förstår Håkansson, ty inte har jag gift mig för att bli kuschrerad af en bondknöl. Men gubben är snål och var rädd att badresan skulle kosta så mycket. Då jag märkte att det var sjukan, hvarför han inte ville att vi skulle resa och bada, så föreslog jag, att vi kunde ju få respengar om han sänkte arbetspersonalens aflöning med tio procent.»

»Hulda har då alltid varit full med sjutton!»

»Seså, smickra nu inte, Håkansson. Jag är praktisk, det är alltihop. Nå, det tog skruf på gubben. Han sänkte arbetslönerna med tio procent. Och nu skall festas!»

»Nå folket? . . . Grufsade inte de?»

»Jovisst. Det skulle bli strejk, gubevars. Och nu strejka de. Men hvad vilja sådana där stackare göra? De måste ju ha mat. Och mister man en, så kan man få tio andra. Det går så bra så. Antingen de vilja eller inte, så få de ta skeden i vackra hand, he he.»

»Hi, hi, hi,» skrattade f. d. dramatiska artisten vid Kungsholmsteatern. »Är hon inte knepig, herr Håkansson?»

»Det har hon alltid varit. Skål, Hulda!»

»Skål, Håkansson! Skål, Lydia!»

»Och nu skall Hulda vara i Södertelje?»

»Jaha, hela säsongen. Gubben känner till Södertelje. Han var där själf förra året för att få sig en fru, förstår Håkansson. Men han lyckades inte få tag i någon som han tyckte passa sig. Han kommer efter dit i nästa vecka. Han törs inte låta mig vara ensam där, he, he.»

»Gubben är inte så dum, han,» anmärkte f. d. dramatiska artisten vid Kungsholmsteatern.

»Men han kommer inte dit förrän i slutet af nästa vecka. Han skall först arrangera slut på strejken och så måste han göra en affärsresa till Göteborg. Håkansson kan gärna stanna några dagar i Södertelje med oss. Alltid hinner Håkansson bli bankir.»

»Blir Hulda snäll då?»

»Så indiscret Håkansson är! Är inte jag alltid snäll?»

I Katrineholm bestyrde Håkansson om att hans saker skulle aflämnas i Södertelje i stället för i Stockholm. De togo in i Centralhotellet. Damerna fingo rum i öfra våningen och Håkansson ett rum på nedra botten. Men allt hans bagage fick icke plats i hans lilla rum, han måste därför låta kofferten stå i förstugan vid hans dörr.

De spelade tillsammans. Under det de väntade på den beställda maten fick Håkansson syn på *Gripen*, som låg på matbordet.

»Tänk,» sade han, »jag har inte läst någon svensk tidning sedan jag reste utrikes i april.»

»Då har ju allt nyhetens behag för Håkansson. Läs tidningen. Genera sig inte för oss. Och läs högt om det står något roligt i den.»
Håkansson ögnade i tidningen.

»De ha hittat ett lik här,» sade han.

»Så intressant!» utbrast f. d. dramatiska artisten vid Kungsholmsteatern.

»Vill ni höra?»

»Javisst.»

Hemskt fynd.

I Igelstaskogen voro sistlidne lördag förmiddag två gossar och en flicka för att plocka blåbär. Då de kommo till en rishög, kände de en obehaglig lukt. Den kom från högen. Nyfikna som barn äro, røjde de undan riset och funno till sin förskräckelse två stora säckar, i hvilka en mansperson utan kläder var instoppad. De sprungo det fortaste de kunde till staden och anmälde saken på polisvaktkontoret. Vår nitiske stadsfiskal drog genast försorg om likets forslande till bårhuset. Det var oigenkänligt och spred en olidlig stank omkring sig.

Liket låg till allmänhetens beskådande hela söndagen, med undantag af gudstjänsttimma och vissa tider måste kö bildas, så stort var tilloppet af folk. Men ingen kunde ge upplysning om liket, som fotograferades. I går morse jordades detta lik, som icke bär spår efter yttre våld, i nya kyrkogården, i närvaro af en stor mängd människor.

Hvem den döde i lifstiden var, är en gåta. Han hade inga kläder på sig, inga nipper, ingenting, som kan ge minsta ledning för vår så energiska polis att finna ut, hur dessa två säckar med den oklädde mannen kommit i Igelstaskogen under en rishög.

Denna händelse har i vår goda stad väckt stort och berättigadt uppseende. På danssoarén i societetssalongen i lördags kväll talades ej om något annat än detta hemska fynd. Som vår enskilda åsikt tveka vi icke att uttala vår förmodan att här föreligger ett mystiskt brott.

Polisens spaningar återupptagas.

Då öfverkonstapeln Bergqvist i detektiva polisen följande dag läste denna notis i en morgontidning, sade han till häradshöfding Hallgren:

»Nu ha vi fått tag i Lönngren. Det vill säga, jag tror, att vi äro på god väg att få reda på honom.»

I trots af flitiga dragningar vid Stallmästaregården hade Lönngren icke blifvit funnen. Men nu vaknade åter till lif herr Bergqvists misstankar mot Sjöberg och han genomgick i minnet än en gång sina samtal med Sjöberg, portvakterskan madam Olsson och städerskan fru Lindvall. Han begärde och erhöll tillåtelse att få låta gräfva upp det funna liket, som hade blifvit jordadt i Södertelje nya kyrkogård.

Dagen därpå kom herr öfverkonstapeln, åtföljd af häradshöfding Hallgren, docenten vid Karolinska institutet doktor Sandberg samt fru Lindvall och madam Olsson till Södertelje, där vederbörande voro dem till mötes vid stationen. Liket uppgräfdes. Det var uppsväldt och oigenkänligt. Hvarken de båda kvinnorna eller häradshöfdingen vågade med bestämdhet säga, att det var Lönngren, de sågo framför sig. Men håret och polissongerna liknade hans. Docenten lofvade att försöka att inom fyra à fem veckor få kroppen återställd i dess normala proportioner, genom att låta den ligga i vissa syror. Han lät föra liket till Karolinska institutet och följde själf med det.

De öfriga gingo till Centralhotellet för att äta middag. På gården stod drängen-borstaren och skrattade. Då fru Lindvall fick se honom, stannade hon plötsligen och fattade häftigt tag i madam Olssons arm.

»Aj, aj, hvad är det?» utbrast madam Olsson.

»Ser inte madam? Den där har precis samma kläder som Lönngren hade på sig, då han gick hemifrån för sista gången.»

»Jaha, han är klädd som Lönngren var, då han ringde på hos fröken. Herre Jestanes!»

»Hvad är det?» frågade öfverkonstapeln.

Kvinnorna talade då om att borstaren bar kläder, som voro så märkvärdigt lika Lönngrens, att de kunde nästan svära på att det var hans. Öfverkonstapeln slog sig i språk med borstaren

och lockade snart ur honom, att han dagen förut fått kläderna af en resande, som bodde på hotellet, och som kläderna voro för små åt.

»Vi skola taga reda på den där resanden,»
hviskade öfverkonstapeln till stadsfiskalen.

De gingo in i den långa förstugan och ämnade sig uppför trappan till öfre våningen där matsalen är belägen, då öfverkonstapeln fick syn på den stora kofferten vid Håkanssons dörr.

»Den där kofferten tycker jag mig ha sett förr,» sade han.

»Jag med,» instämde häradshöfdingen.

»Herre Gud, det är ju ingenjörns!» utbrast madam Olsson förbluffad.

»Nå, nu börjar det arta sig,» sade öfverkonstapeln och hans ögon tindrade. »Hur länge har den där resanden varit här?» frågade han borstaren.

»Sedan i förgår afse.»

»Är han ensam?»

»Nej, två fruntimmer äro med honom.»

»Hur se de ut?»

»Jo, den ena ser inte illa ut. Ja, den andra är inte ful heller.»

»Det är inte det jag menar. Är den där herrn hemma nu?»

»Han är med fruntimren i matsalen, tror jag. Atminstone gick han nyss upp dit.»

Då öfverkonstapeln med sitt sällskap kom in i matsalen fann han till sin stora missräkning

hvarken Sjöberg eller Josephine där. Vid ett bord sutto Hulda och f. d. dramatiska artisen vid Kungsholmsteatern. Håkansson stod vid smörgåsbordet. Några andra gäster funnos ej för tillfället i matsalen.

Fru Lindvall hviskade till öfverkonstapeln, att herrn vid smörgåsbordet bar Lönngrens guldruckedja. Hon kände igen de två berlockerna. Madam Olsson tyckte också att det var Lönngrens kedja.

Öfverkonstapeln gick då fram till Håkansson och anhöll artigt om ett samtal på hans rum. Håkansson gjorde invändningar, men öfverkonstapeln upprepade sin begäran i så bestämd ton, att Håkansson anade oråd.

»Hur ha de kunnat få reda på hvad jag har gjort?» undrade Håkansson, då han lämnade salen efter att ha gifvit en afskedsblick åt Hulda.

»Hvilka voro de där herrarne?» frågade Hulda uppapperskan.

»Den ene var stadsfiskalen. De andra vet jag inte hvilka de äro.»

»Håkansson har bestämdt gjort något fuffens, som vi inte veta af,» hviskade Hulda.

»Tänk så bra för dig, söta Hulda, att du inte ha något med honom att göra.»

»Ja. Men jag har haft en viss klockarekärlek för honom.»

»Det råar man inte för, söta du.»

Då Håkansson kom in i sitt rum, blef han häktad.

»Det är något oförlåtligt misstag,» väsnades han. »Hvad ondt har jag gjort?»

»Mördat husägaren Lönngren den 2 juli,» svarade öfverkonstapeln kort.

Håkansson, blef förskräckt och bedyrade varmt sin oskuld. Hans saker undersöktes då: I ena kappsäcken fann man briljantbröstknaparna, som fru Lindvall ögonblickligen kände igen såsom varande Lönngrens. För öfrigt funno de Sjöbergs och Josephines kläder samt deras pass och prästbetyg.

Häradshöfdingen kände sig mycket sorgsen. Han ville så gärna tro att Josephine var oskyldig, men de mest klara bevis funnos ju för hennes brott. Då borstaren fick se hennes och Sjöbergs porträtt, som öfverkonstapeln tagit ut ur Josephines fotografialbum, kände han genast igen dem såsom varande de två personer, hvilka hade åkt till Igelsta med den stora kofferten. Åkaredrängen, som lämnat dem åkdonet, kände äfven igen dem. Och i anmälningsboken stod för den 2 juli deras uppgifna namn: »brukspatron Sellholm med fru, Värmland».

Huru det gick med Sjöberg.

Sjöberg vann äfven andra dagen han var i Monte Carlo. Han spelade blott en stund på förmiddagen och sista timmen på aftonen, ty Josephine hade önskat göra med honom en utflykt till Nizza.

Från och med tredje dagen fick spelpassionen makt öfver Sjöberg och då vände lyckan honom ryggen. Han spelade oafbrutet från det spel-salarna öppnades klockan tolf förmiddagen till dess de stängdes klockan tre kvart till elfva på aftonen. Han gaf sig knappt tid att äta middag. Följden blef att han förlorade. Han började då spela mera försiktigt, men det hjälpte icke. Han fortfor att förlora dag efter dag. Hade han tur en stund under dagens lopp, så gick dock både vinsten och en del af hans egna pengar innan han ändtligen kunde förmå sig att lämna spel-

bordet. Detta ständiga spelande gjorde honom mycket nervös.

Josephine älskade fortfarande Sjöberg, men han försummade henne så mycket. Hela dagen spelade han och om aftonen var han så lättretlig och bråkig, då han sökte tröst i glaset. Josephine var icke road af att spela. Hon hade gjort sitt bästa att förströ sig med att spela roulette, men dels förlorade hon, hvilket förargade henne, och dels gjorde spelet henne, liksom så många andra nervösa och hysteriska naturer, opasslig.

Josephine skulle ha funnit vistelsen i Monte Carlo outhärdlig, om icke greve Rehnclou hade närmat sig henne.

Då greve Rehnclou lämnade Sverige till följd af sin makas död, sade han till sig själf:

»Jag måste glömma, annars blir jag tokig.»

Greve Rehnclou hade varit djupt nedslagen under dessa månader som gått. Hans sorg tyngde honom så mycket mer som skälet till den var obotligt. Han hade gift sig för att bli lycklig och kände sig nu olyckligare än han någonsin förut varit.

Greve Rehnclou hade i Paris spelat som en vanvettig och förlorat en högst betydlig summa. Han reste då till södra Frankrike och under sina irrfärder hit och dit kom han äfven till Monaco. Där började han åter att spela och spelade med sådan tur, att han snart kände leda vid spelet. En spelare tröttnar fortare på att

vinna än att förlora. Åtminstone går han mycket förr från spelbordet när han har vunnit än då han förlorar.

Då grefve Rehnclou först såg Josephine med Sjöberg gjorde han sitt bästa att undvika dem. Han hade ingenting emot Josephine. Tvärt om. Men att konversera med hennes man, låg icke för hans röst.

Men när grefve Rehnclou märkte hur Josephine negligerades af sin man och irrade ensam och utledsen af och an i spelhuset och trädgården, ständigt utsatt för närgångna blickar och leenden, så tyckte han att det var synd om henne. Då närmade han sig och de voro tillsammans.

En dag då de åhörde konserten på aftonen, kom Sjöberg in i konsertsalongen och satte sig bredvid dem. Josephine presenterade då sin man för grefven, som visade sig höflig, men från första stund höll Sjöberg på stor distans.

Sjöberg kände sig sårad af grefvens köld mot honom. Men å andra sidan befriade grefvens sällskaplighet med Josephine Sjöberg från hennes efterhängsenhet och ständiga böner och förebråelser att icke lämna henne så mycket ensam. Af två onda ting föredog Sjöberg då att Josephine lät honom i lugn och ro spela så mycket som han ville. För öfrigt misstänkte han icke Josephine att missbruka den frihet han gaf henne. Hon var ju så kär i honom.

Josephine var verkligen trogen honom. Hon tillbragte nästan hela dagarna i grefvens sällskap och gjorde utflykter med honom än hit än dit, men hennes dygd kom därigenom ej i ringaste fara. Grefven tyckte att hon var vacker, och förr skulle han nog, om hon icke varit hans väns, grefve Nils Stolpes, väninna, ha gjort sitt bästa att vinna hennes ljufvaste favörer. Men nu var det en annan sak. Oafsedt sin djupa sorg, på hvilken han dock mindre tänkt de sista dagarna, så fann grefven hennes man var för simpel. Det föreföll honom motbudande att dela en kvinnas gracer med en karl, som han hyste så stort förakt för. Grefven gjorde därför icke minsta försök att locka Josephine från dygdens stig för att bryta sina äktenskapsplikter.

En dag märkte grefven, då han stod på terrassen med Josephine, att bland de resande som kommo ut från järnvägsstationen var äfven en förnäm svensk familj, med hvilken han var något befryndad. De hade bagage med sig och grefven tog därför för afgjort att de ämnade stanna några dagar i Monaco. Grefven ville icke att de skulle se honom där och gjorde med nästa tåg en utflykt till den italienska sidan af Rivieran. Han lofvade Josephine att komma tillbaka om ett par dagar.

De dagar som grefven var borta föreföllo Josephine synnerligen långa och tråkiga. Grefven hade förstrött henne och den djupa sorg, som hon visste att han led af, hade gjort honom så

intressant i hennes ögon. Hon började åter plåga Sjöberg med sin efterhängsenhet, hvilken kom desto mer oläglig, som han nu spelade om sina sista fyrkar. Han bad, han besvor henne att låta honom ostördt få spela, annars skulle allt vara förloradt. Hon lät honom då vara ensam och irrade med förtviflan i hjärtat omkring i spelhusets salar, konsertsalongen, läsrummet och trädgården. Men ingenstädes fann hon ro. Hon hade knappast satt sig förrän hon steg upp igen, och snart stod hon åter i närheten af Sjöberg och betraktade honom sorgset under det han spelade. Han kände instinktmässigt när hon kom in i spelsalen, hennes blickar brände honom, hans händer darrade då ibland af otålighet och vrede. Plötsligen drog han en suck af lättnad. Hon hade gått sin väg och irrade åter omkring, ensam, uttråkad, trött och sorgsen och förföljd hvart hon styrde sina steg af närgångna blickar och leenden.

Tre dagar hade på detta sätt gått och grefve Rehncloou syntes ej till. På fjärde dagen sade Sjöberg åt Josephine att hon skulle lämna honom de pengar som hon ännu hade kvar af sin spelvinst från första dagen. Hon räckte honom stillatigande sin portmonnä. Den innehöll 203 francs 15 centimer. Sjöberg tog 200 francs och lät henne behålla resten. Därpå gick han till spelhuset. Där förlorade han några guldmünt på förmiddagen. Efter middagen gick han åter dit. Josephine stannade i hotellet. Hon mådde ej väl.

Då Sjöberg kom in i spelsalarna, slog han sig ned vid ett roulettbord. Hans pengar räckte ej till att spela *trente-et-quarante*, där minsta insatsen är tjugu francs. Han spelade med omväxlande tur och otur och hade vunnit några hundra francs, då en ung engelsk lord, åtföljd af två aktriser från en boulevardteater i Paris, satte sig midt framför honom vid bordet. Lorden var en lång, ful, rödlätt man, men de båda aktriserna, som satte sig på hvardera sidan om honom, voro desto vackrare. Lorden var korrekt klädd i svart frack och hvit halsduk, gardenia i knapphållet och lorgnett i ögat. Aktriserna voro öfverdrifvet elegant utstyrda, gnistrade af juveler och ädelstenar och spredo den ljufvaste vällukt omkring sig. Alla tre hade ätit middag tillsammans och voro betydligt upprymda. Lorden lämnade vårdslöst en bunt sedlar åt den närsittande *croupiern* och begärde att få guld för dem. Sedlarna räknades af croupiererna. Det var 10,000 francs.

Från denna guldhög, som aktningsfullt af croupiererna sköts till lordens plats togo de båda aktriserna med fulla händer och strödde mynten härs och tvärs öfver hela bordet. Och så skratade de och så pratade de och så skrattade de igen. Båda hade mycket vackra tänder. Lorden själf spelade icke. Omkring detta bord slöt sig snart en stor krets åskådare. Än vunno aktriserna, ännu oftare förlorade de, men det gjorde detsamma. De skrattade och hade lika roligt

antingen de förlorade eller vunno. Lorden tycktes också vara mycket nöjd både med sig själf och dem.

Under tiden satt Sjöberg och spelade med ett femfrancsstycke för hvar gång. Då kastade plötsligen den vackraste af de två aktriserna en blick på honom och strax därefter en till. Hon fortfor att skratta, hon fortfor att spela, men hon fortfor också att med en viss enträgenhet betrakta Sjöberg, som började vrida på sina mustascher och se på henne igen. Då tog hon med båda händerna i lordens guldhög och kastade guld det öfver bordet på svart alldeles framför Sjöbergs plats. Några mynt rullade ned på golvet, men det fäste de spelande sig icke vid. Sjöberg höll just i det ögonblicket ett femfrancsstycke i handen för att anspråkslöst utsätta det på sex nummer, då den tanken slog honom, hur fattig han borde förefalla den där vackra kvinnan, som lagt märke till honom. Att sitta och spela om bara fem francs, då hon med båda händer strödde guld omkring sig! Och utan att vara riktigt herre öfver hvad han gjorde, sköt han då i ett raskt drag alla sina pengar på svart, där den vackra aktrisens guld låg och blänkte så vackert. Ögonblicket därefter ångrade han sig och ville taga tillbaka en del af sina pengar, men aktrisen, som sett hvad han gjort, gaf honom en så bedårande blick och ett så förföriskt leende, att han blef yr i hufvudet och kom sig ej för att draga tillbaka pengarna. I samma ögonblick föll elfbenskulan ned i en af cylinderns små spiltor.

»*Trois, rouge, impair et manque!*» utropade croupiern som tjänstgjorde vid cylindern. Svart hade förlorat.

Aktrisen visade skrattande alla sina små hvita tänder och kastade åter en handfull guldmynt på svart framför Sjöberg, i det hon gaf honom en utmanande blick och ett uppmuntrande leende. Men Sjöberg reste sig från sin plats. Han hade ej mer några pengar. Kallsvett fuktade hans panna. Han hade svårt att gå, hans knän dartrade. Han tyckte att golfvet gungade under hans fötter.

För de par, tre francs han hade kvar i sina fickor drack han absint i kaféet. Då han kom hem var han berusad, Josephine sof. Han kastade sig påklädd på soffan och somnade snart, äfven han.

Följande morgon, då han vaknade, sof ännu Josephine. Han klädde om sig tyst och stilla för att icke väcka henne. Och så tog han hennes nipper och gick med dem till en pantlånare för att få pengar.

Då Sjöberg en stund därefter kom tillbaka var Josephine uppstigen och hade börjat kläda sig. Hon stod vid fönstret och grät. Då hon hörde honom komma in, vände hon sig om.

»Hvarför tog du mina nipper?» sade hon sorgset. »Det har gjort mig så ondt, så rysligt ondt. Om du hade bedt mig om att få dem, så skulle jag ha gifvit dig dem, ty hvad jag har är ju ditt. Men att du, under det jag sof, tog

dem ifrån mig och smög dig bort med dem som en tjuf, det är... det... är...»

Sjöberg ämnade säga henne, att han behöfde dem för att få pengar, men så kom den tanken på honom att hon var en sådan ryslig börda för honom.

Hade Josephine visat sig häftig och ond, skulle det ha bekommit Sjöberg mindre, men denna mildt förebrående ton, denna undergifna sorgsenhet förödmjukade och retade honom. Vore jag fri, tänkte han, skulle jag kunna rädda mig, men med henne om halsen går jag under.

Han visste hvilken makt han hade öfver henne. Vore ej denna makt äfven så stor, att han kunde förbjuda henne att längre älska sig... döda hennes kärlek... och bli fri? tänkte han.

Han betraktade henne stadigt. Hon såg först något förvånad på honom och strök en lock ur pannan. Men så blef hennes hållning stel och stram. Hon stod orörlig framför honom och stirrade frånvarande.

Då sträckte Sjöberg plötsligen ut sina händer framför hennes panna. Hon drog en djup suck, tillslöt ögonen och lutade sitt hufvud mot hans bröst.

»Hvarför älskar du mig ej mer, otacksamme?» sade hon i mildt förebrående ton. »Jag ber dig, jag besvär dig, var inte elak mot mig. Jag älskar dig af hela min själ. Betänk att du är för mig allt, min herre, min Gud! Älska mig! Älska mig!»

Sjöberg kände en vällustig rysning öfver det välde han hade öfver henne. Denna vackra

kvinnas, som så många åtrått var hans slafvinna, hans sak, som han kunde göra med hvad han ville, frambringa i hennes själ ljufva eller rysliga bilder, väcka eller försänka henne i djupaste dvala. Aldrig förr hade han varit älskad med sådan ömhet, sådan själfuppoffring utan gräns.

»Låtom oss aldrig lämna hvarandra,» hviskade hon, under det hon sakta smekte hans hår, »och alltid älska hvarandra, hör du, alltid! Alltid! Jag begär ingenting annat än din kärlek. Ja, jag vill ha din kärlek, hela din kärlek. Jag vill, att du är min, som jag är din, med kropp och själ. Jag skall göra allt för att behaga dig.»

Hon räckte honom sin mun, men han sköt henne sakta ifrån sig, utan att säga ett ord. Han tvekade ett ögonblick, hur han skulle göra. Men så tänkte han på hvilken börda hon var för honom i hans bekymmerfulla belägenhet, och han fattade sitt beslut.

»Nej, jag vill det inte,» sade han, och hans ögon fingo ett hårdt uttryck. »Det måste bli slut oss emellan: slut för alltid!»

Han sträckte häftigt ut handen på Josephines panna. Hon vacklade, utstötte ett svagt skri och föll. Han hann endast något hejda hennes fall.

Josephine låg nästan liflös på soffan, blek som en död.

Sjöberg lade sin högra hand på hennes bröst. Hjärtat klappade ännu, men mycket långsamt och svagt.

Han visste att i trots af denna orörlighet, denna dvala, kunde hon dock både höra honom och begripa.

Han lade sig på knä, tog den ena af hennes kalla händer emellan sina.

»Josephine,» sade han, »hör noga på. Hvad jag nu säger är min uttryckliga, bestämda vilja, och du måste lyda. Hör du, du *måste* lyda! Jag vill att vi skola skiljas. Jag vill, att du inte längre älskar mig. Jag vill att du hädanefter hyser fullkomlig likgiltighet för mig. Jag har älskat dig. . . jag älskar dig ännu. Men allt är förloradt, om jag inte nu lyckas rädda mig. Och jag kan inte rädda dig, om du är med mig. Förstår du?»

Han ville nu väcka henne. Men han lyckades icke. Ju mer han såg, att hans ansträngningar att väcka henne voro fruktlösa, desto mer kände han hur hans vilja undslapp honom, denna vilja som nu mer än någonsin var så nödvändig för honom. Josephine låg fortfarande på soffan, blek, orörlig, en bild af döden. Stöten hade varit för häftig, sinnesrörelsen för stark.

»Skall hon dö här, dö för mig,» tänkte Sjöberg, och kallsvett fuktade hans panna.

Han såg framför sig ett lik och ju mer rädd han blef, desto mer maktlös vardt han äfven.

Rysliga, ångestfulla tankar hvirflade omkring och jagade hvarandra i hans hjärna.

»Jossan, vakna! Vakna!» bad han och vred förtviflad sina händer.

Nej, hon låg fortfarande orörlig och likblek.

Han öppnade då hennes ögonlock; ögat var matt och utan blick.

»Vakna, Jossan, vakna, lilla, söta Jossan, vakna!» jämrade han sig.

Men hon låg orörlig. Då talade han till henne som om hon vore död.

»Farväl, Jossan, farväl. Förlåt din Putte. Jag har kanske inte alltid varit snäll mot dig. Men jag har tyckt om dig, Jossan, ja, jag har riktigt älskat dig. Om det finns en värld efter denna, så skola vi återse hvarandra. Och då skola vi lefva så lyckliga, lilla Jossan! Farväl, farväl för alltid!»

Han lutade sitt öra mot hennes hjärta. Det klappade så sakta, så sakta.

Han sprang upp och ringde häftigt.

»En läkare! Fort, en läkare,» sade han till den inträdande uppassaren.

Då läkaren anlände, låg Josephine fortfarande i samma djupa dvala.

»Det är ingen fara,» förklarade läkaren. »Hon kommer sig snart. Vi skola lämna henne ensam. Det är det bästa vi kunna göra. Allt hvad vi annars skulle göra är olämpligt, ty hon bör vakna af sig själf. När hon vaknar, känner hon sig hvarken sjuk eller trött. Om vi däremot väcka henne, så riskera vi en både lång och farlig kris. Kom, låt oss gå.»

Sjöberg kastade ännu en blick på Josephine och så följde han läkaren.

»Jag skall komma igen senare på dagen,» sade doktorn, »ehuru jag tror, att min närvaro är alldeles öfverflödig.»

En stund därefter gjorde Josephine en rörelse. Hon drog en lång och djup suck. Så öppnade hon ögonen och såg sig omkring. Hon kände sig så underlig i hufvudet. Men denna känsla försvann snart. Då reste hon sig upp och började fullborda sin klädsel.

Sjöberg hade gått till spelhuset. Där hade han vunnit. Men han spelade ej lång stund. Han gick till pantlånaren och löste för största delen af sin vinst åter ut Josephines nipper.

»Hon skall bli glad att få igen dem,» tänkte han och gick raskt till hotellet.

Då han kom till deras rum, stannade han ett ögonblick och lyssnade. Han hörde Josephines lätta steg i rummet och frasandet af hennes klädning. Han tillslöt ett ögonblick ögonen och kände sig rörd. Hans hjärta klappade häftigt, och han erfor samma behagliga känsla som man erfar, då en älskad kvinna ändtligen kommer, efter att ha låtit länge vänta på sig.

Han öppnade dörren och steg in i rummet.

»Här har du dina nipper igen,» sade han vänligt och räckte henne dem.

»Tack, lägg dem där på bordet,» sade hon i likgiltig ton och började ordna sitt hår framför spegeln.

Sjöberg såg förvånad på henne. Denna Josephine var ej hans Jossa, som han hade vant sig att kunna behandla efter behag.

»Ge mig en kyss,» sade han i vek ton efter en paus och ville fatta henne om lifvet.

»Nej, hindra mig inte nu,» svarade Josephine och gjorde en afvärjande rörelse.

»Jag vill ha en kyss,» utbrast Sjöberg häftigt. »Hör du, jag vill!»

Josephine svarade ingenting utan fortfor att ordna sitt hår framför spegeln.

»Jossan lilla,» bad han då så bevekligt, »ge mig en kyss. Ge mig den för att visa, att du inte är ond på mig. Glöm den där dumma befallningen jag gaf dig för en stund sedan. Du vet ju, att jag älskar dig. Du vet ju, att jag vill lefva för dig... endast för dig! Ge mig en kyss!»

Josephine smågnolade, utan att vända sig om. Hon var för alltid förlorad för honom! Han hade upprest mellan dem ett hinder som han icke kunde undanrödja. Hans instinkt sade honom att han ej längre hade något välde öfver henne, men ändock försökte han samla all sin vilja och intelligens i ett sista försök. Han vände henne mot sig och utsträckte handen mot hennes panna.

»Jag vill att det blir oss emellan, som det förr har varit,» sade han brådskande, feberaktigt, »Jag vill det! Jag vill det!»

Josephine höjde lätt på axlarna och vände sig åter smågnolande mot spegeln.

Sjöberg kände sig då förödmjukad, förtviflad, så som han aldrig förr känt. Hans kropp skälfdes af sinnesrörelse, och tårarna kommo honom i ögonen. Han ville icke visa Josephine hur upprörd han var och lämnade rummet.

Då han kommit ut i det fria gick han direkt till spelhuset att söka tröst i spelet. Han vann. Men hans tur gjorde honom icke glad.

»Tur i spel, otur i kärlek,» mumlade han sorgsen.

Efter att ha spelat nära två timmar erinrade han sig plötsligen att det var Josephines födelsedag. Det förargade honom att han ej förr tänkt på det.

»Och hon har inte låtit märka något,» tänkte han, »inte ens då jag tog nipperna af henne. Men nu skall jag göra henne glad!»

Han lämnade spelhuset och gick till blomsterhandeln. Josephine tyckte om blommor, och skära rosor voro i synnerhet hennes favoriter. Sjöberg lät i största hast binda en magnifik bukett af små, söta, skära rosenknoppar och i midten några »förgät mig ej». Och så hastade han med buketten till hotellet.

Då han skulle gå uppför trappan, hejdades han af portiern.

»Frun har nyss lämnat hotellet,» sade portiern.

»Jaså,» svarade Sjöberg lugnt. Han trodde att hon hade gått att söka honom.

»Här är ett bref till herrn från henne.»

»Bref. . . till mig!» stammade Sjöberg oroligt, och slet upp kuvertet.

Brefvet innehöll en 500-francssedel och följande ord:

»Farväl för alltid!

ƒ.»

»Hvart har hon tagit vägen?» skrek Sjöberg.

»Hon lämnade hotellet med hotellomnibussen för tio minuter sedan. Räkningen är betald.»

I samma ögonblick hördes en hvissling från järnvägen.

»Nu kör Mentontåget, som går till Nizza, in på stationen. Det är nog med det tåget frun far.»

Sjöberg kastade ursinnigt ifrån sig buketten och sprang som en galning genom trädgården ned till stationen.

Vid ingången till perrongen stod som vanligt en karl för att märka de resandes biljetter.

Sjöberg hade ingen biljett, men ville ändå rusa in på perrongen. Då karlen sökte hindra honom, slängde Sjöberg undan honom med sådan våldsamhet, att karlen snurrade rundt om ett hvarf, innan han föll omkull. Men han reste sig igen och började, blek af vrede, att springa efter Sjöberg.

Vagnsdörrarna hade redan blifvit stängda. Stationsinspektoren gaf signal till affärden. Tåget

rörde på sig, satte sig i gång. Sjöberg hoppade upp på steget af en vagn i det långa tåget och tittade in i vagnen. Nej, där var ingen Josephine. Sjöberg ledde sig då till nästa vagn, en reserverad första klass kupé. Där sutto ensamma Josephine och grefve Rehnclou.

Utom sig af vrede sökte Sjöberg att öppna dörren, hvilkens fönster var uppdraget. Han lutade sig ned för att lyfta af klinkan, som höll dörren stängd. Tåget hade ökat farten, och järnvägsbetjäningen sprang hotande och hojtande bredvid honom, men han sparkade från sig med ena benet för att hålla dem på afstånd. Han lyckades lyfta af klinkan och tog nu i dörrhandtaget. Men han lyckades ej få upp dörren som häftade.

Tåget var nu helt nära ingången till tunneln. Järnvägsbetjäningen skrek åt Sjöberg att hoppa af. Han hörde det ej. Med båda händerna fattade han tag om dörrhandtaget och gjorde ett häftigt ryck. Dörren flög upp, och han for mot väggen till tunneln som tåget kom in i. Nästa ögonblick var Sjöberg krossad under vagnshjulen.

Josephine och grefven hade ingenting märkt af allt detta. De hade sett ut genom fönstret åt andra sidan för att kasta en sista blick på Monacos gamla fursteborg.

Hemresan.

Då Sjöberg lämnade Josephine, fulländade hon sin klädsel och gick ut i trädgården. Där mötte hon grefve Rehncloou, som på morgonen hade kommit tillbaka från sin utflykt.

Josephine vardt mycket glad, då hon fick se grefven, men denna glädje blef ej lång. Grefven omtalade, att han hade beslutit sig för att redan samma eftermiddag lämna Monaco och resa till Sverige.

»Min permission är snart slut,» förklarade grefven, »och för öfrigt börjar jag längta tillbaka till Sverige.»

»Ack, Sverige,» suckade Josephine. »Den som vore så lycklig att vara där.»

Det ena ordet gaf det andra, och inom fem minuter hade Josephine omtalat att hon var olycklig, att hon icke var gift och att hon så

gärna skulle vilja följa grefven till Sverige, om han ville förbarma sig öfver henne och taga henne med sig.

Grefven tvekade ett ögonblick, men det var kort. De kommo öfverens att Josephine genast skulle packa in sina saker och utan att taga afsked af Sjöberg fara med nästa tåg. De skulle träffas vid bangården.

Så skedde. Josephine packade in sina saker i sin kappsäck och skref biljetten till Sjöberg, i hvilken hon lade en 500-francssedel af de pengar hon växlat sig till i Stockholm och hvilka hon hela tiden hade lyckats dölja för honom. Så betalade hon hotellräkningen och for. Vid bangården träffade hon grefven, som hade reserverat en kupé för dem ensamma till Marseille. Och de lämnade Monaco utan att ha en aning om hvad som händt Sjöberg.

I Marseille stannade de öfver natten och fortsatte följande dag resan till Paris. Där ville grefven uppehålla sig några dagar, men Josephine, som var mycket nervös, påskyndade hemresan. Hon drefs af en hemlighetsfull och oemotståndlig makt att så fort som möjligt återkomma till Sverige.

Då de anlände till Malmö, föll hon i gråt.

»Ack Sverige,» snyftade hon. »Ändtligen är jag här igen. Jag skulle aldrig ha lämnat Sverige!»

Grefven var liknöjd om att resa med Josephine till Stockholm och föregaf ett svepskäl

för att stanna i Skåne ett par dagar. Men hon bad så vackert att de skulle göra sällskap ända fram, att han icke hade hjärta att säga nej. Och de reste tillsammans från Malmö i en kupé, som han reserverat åt dem.

Följande morgon, då de voro nära Södertelje, såde grefven:

»Det är onödigt att hela Stockholm får reda på att vi ha rest tillsammans. Jag stiger därför ur i Södertelje och sätter mig i en annan vagn.»

»Nej, nej, gör inte det,» bad hon så bevekligt.

Hon hade hela morgonen varit så nervös och upprörd, att grefven tyckte att det var synd om henne och gaf än en gång efter.

Då tåget lämnade Södertelje började Josephine stirra ut genom vänstra fönstret. Plötsligen brast hon ut i hysterisk gråt.

»Hvarför gråter du?» frågade grefven deltagande.

»Där! Där!» hviskade hon och pekade åt Igelstaskogen. Hon var mycket blek och darrade af sinnesrörelse.

»Hvad är det? . . .»

»Liket!»

»Hvilket lik? . . .»

»Hans! Lönnrens!»

Och så fick hon en nervattack. Grefven gjorde sitt bästa att lugna henne, och när de anlände till Liljeholmen hade hon talat om för honom, att Sjöberg hade mördat Lönnren och

dolt liket i Igelstaskogen. Hon hade af en slump fått reda på detta brott.

Grefven kände sig obehagligt berörd af denna bekännelse. Resan med Josephine hade icke varit så angenäm, som grefven föreställt sig att den skulle bli. Josephine var mycket vacker och gjorde sitt bästa att i allo behaga grefven, men hon var till den grad nervös och hysterisk att grefven ett par gånger frågat sig själf, om hon var riktigt klok. Han hade emellertid fäst sig vid henne och lofvat arrangera hennes tillvaro i Stockholm på komfortablaste sätt. Men denna historia var högst oangenäm. Att Josephine talat sanning och var fullkomligt oskyldig betviflade han icke, men det föreföll honom synnerligen obehagligt att hans nya väninna hade blifvit inblandad i en så ruskig sak.

»Så snart du kommer till Stockholm måste du genast anmäla hos polisen hvad du vet om detta brott,» sade grefven. »Det är din plikt att göra det.»

»Jaa.»

»Det är ju riktigt sant allt hvad du talat om för mig?»

»Ja. Allting.»

»Jag telegraferade i Katrineholm efter vagnar åt oss, som äro nere vid Centralstationen, då vi komma dit. Tag in på hotell Continental tills vidare till dess vi hinna få i ordning en våning åt dig. Låt vagnen vänta medan du gör din toalett och äter frukost och åk sedan genast till

poliskammaren och begär att få ett enskildt samtal med polismästaren. Säg honom allt hvad du vet och dölj ingenting. Du blir sedan inkallad som vittne, men det är ett obehag som gunås inte kan undvikas.»

De stämde möte att träffas på eftermiddagen i nämnda hotell och togo hjärtligt afsked af hvarandra i kupén innan de skildes vid Centralstationen.

Grefven åkte hem till sig, klädde i hast om sig och for sedan till sin vän och svåger, statsrådet grefve Stolpe. Då grefven steg ur vid hans port, afskedade han kusken.

Grefve Stolpe var hemma, likaså grefvinnan. Men hon kunde ej genast ta emot, emedan hon höll på att låta kläda sig.

Grefve Stolpe uttryckte hjärtligt sin glädje öfver att den gamle vännen åter börjat krya upp sig.

»Du frukosterar naturligtvis med oss. Märta kommer strax.»

»Nå, hvad nytt?» frågade grefve Gösta och slog sig bekvämt ned i en länstol. »Jag har inte läst en svensk tidning på Gud vet när.»

»Just ingenting. Här går allt sin gilla gång. Jo, det var sant, en sak har inträffat, som speciellt för mig har varit mycket obehaglig,» tillade grefve Nils, och ett moln lade sig öfver hans panna.

»Hvad då?» frågade grefve Gösta delta-
gande,

»Jo, Josephine har blifvit inblandad i en mycket ruskig mordhistoria och är nu i hvar mans mun.»

»Josephine Lööf?» stammade grefve Gösta bestört.

»Ja, gunås. Lyckligtvis vet man inte hvar hon är.»

»Lyckligtvis? . . .»

»Ja, lyckligtvis, säger jag, ty får polisen tag i henne, så får hon listids fängelse.»

»Åh, Herre Gud!» stönade grefve Gösta.

»Du kan lätt förstå sådant grymt slag det skulle vara för mig. Om jag bara hade en aning om hvar hon är, så att jag kunde få henne öfver till Amerika eller Australien.»

»Jag vet hvar hon är! . . .»

»Du!» utbrast grefve Nils häpen. »Du vet hvar Josephine är, men så säg då, säg . . .»

»Hon är i Stockholm.»

»Nej, det är hon inte.»

»Jo, sedan i morse. Hon kom hit med mig.»

»Tack skall du ha!» utfor grefve Nils utom sig. »Tack skall du ha för det. Gud . . . att . . . att . . .»

»Men? . . .»

»Begriper du då inte att det är listidsfängelse du fört henne i. Eller åtminstone åratals straffarbete.»

»Hon är oskyldig.»

»Javisst är hon oskyldig. Men hon är till den grad grymt komprometterad att det finns

inte en på hundra, ja på tio tusen, som inte tror att hon var närvarande då procentar Lönngren mördades. Hvar är hon? Men så svara då?»

»På Continental... eller hos polismästaren. Jag rådde henne att tala med honom.»

»Allt bättre och bättre, åh... att... att...»

Grefve Gösta svarade ingenting. Blek, utom sig af sinnesrörelse, ryckte han till sig sin hatt, störtade på dörren och rusade till Continental.

Han kom för sent. Josephine hade redan lämnat hotellet. Portiern upplyste att hon befallt kusken köra till poliskammaren.

Grefve Gösta återvände förtviflad till sin svåger. Han träffade nu sin syster, som försökte trösta de båda grefvarne så godt hon förmådde.

I första uppbrusningen ville de vidtaga åtskilliga mer eller mindre olämpliga åtgärder, men den kloka grefvinnan lyckades snart att få dem till att taga reson.

»Se så, lugna er och tag inte den här saken så rysligt häftigt. Låtom oss öfverlägga tillsammans hvad som bör göras, så vida ni tillåta mig få vara med er i ert förbund. Jag får vara med, ser jag! Nå, då föreslår jag att ni iakttaga en afvaktande hållning. Hon är förmodligen i det här laget häktad, och för ögonblicket kunna ni ingenting göra. Om Nils, som han nämnde nyss, låter inkalla sig som vittne och i onödan talar om att han har hypnotiserat damen i fråga... i parentes sagdt, kära Gösta, så har han också försökt hypnotisera mig, men det gick

inte... så kommer folk att få mycket roligt öfver det. Och du, kära Gösta, gör dig också grymt löjlig om det blir bekant, att du, tre månader efter sedan Amelie dog, och då du visade dig så otröstlig, kommer tillbaka i sällskap med en mörderska.»

»Mörderska!» protesterade grefvarne. »Hon är oskyldig.»

»Javisst är hon oskyldig,» medgaf grefvinnan lätt ironiskt. »En dam, som har haft den äran att vara älskad af både min man och min bror, kan naturligtvis inte vara en mörderska.»

»Älskad!» invände grefve Nils. »Det var blott en kapris, ett flyktigt tycke jag hade för henne. Förrän jag älskade dig, visste jag inte hvad verklig kärlek är,» tillade han artigt och tryckte hjärtligt hennes hand.

Grefvinnan gaf honom en varm blick.

»Och jag,» invände grefve Gösta, »jag har älskat salig Amelie, så att jag trodde att jag skulle bli tokig. Och då jag nu verkligen lyckades inte bli det och fick den här bekantskapen för att något skingra min djupa sorg, så är det bra hårdt att detta skulle inträffa och att jag kanske får lof att taga afsked både från regementet och hofvet. Medge det, Märta, medge det!»

»Ja, kära Gösta. Men låtom oss nu vara kloka. Uppbjud all förmåga att rädda henne, men betala inte med edra personer så vida det inte blir alldeles nödvändigt. Då först, då kan

ju Nils låta inkalla sig som vittne och intyga att hon är en kvinna utan viljekraft, som kan ledas af främmande inflytelser till både hvad som är godt och ondt. Och du, Gösta, kan väl du då också vittna, att hon är en hysterisk, öfverspänd natur. Men om hon kan räddas utan dessa vittnesmål — så obehagliga för oss litet hvar — så är det ju bäst och klokast att undvika dem?»

Följden af öfverläggningen blef att grefve Gösta samma förmiddag besökte vice härads-höfding Fundin, en af Stockholms erfarnaste och slugaste jurister, och som åtog sig att blifva Josephines rättegångsbiträde. Och grefve Nils hade ett långt samtal med medicine doktor Nordeman, den celebre nervläkaren och hypnotisören.

Huru det gick med Josephine.

Då Josephine kom till hotell Continental, gjorde hon i hast toalett, drack en kopp choklad och satte sig därpå i den väntande hyrkuskvagnen.

»Till poliskammaren!» sade hon till kusken.
»Men kör Drottninggatan och öfver Norrbro.»

Den utmärkt vackra anblicken af Stockholm då tåget rusade fram ur Södermalmstunneln, till Centralstationen, hade gifvit henne lust att så fort som möjligt få återse Stockholms finaste gata och torg.

Allting var sig likt i Stockholm. I en och annan boddörr på Drottninggatan stodo Josephines fournissörer, på Fredsgatan mötte hon sin gamle beundrare, corps diplomatique's doyen, elegant som vanligt, utanför hotell Rydberg solade sig några officerare, och på Norrbro och Mynt-

torget åkte hon förbi den ene ämbetsmannen efter den andre, som med allvar, tronadt på pannan, och med en pappersrulle under armen, vandrade sin väg fram för att hålla ordning på ett älskadt fosterland.

Alla kände Josephine igen och på alla hälsade hon så gladt och hjärtligt. Också de hälsade tillbaka, men sågo då så häpna, så bestörta, så generade ut, att den började artiga hälsningen mycket knapphändigt afslutades. Men det märkte icke Josephine i sin glädje att åter vara i Stockholm.

»Stockholm är ändå Stockholm, säga hvad man vill,» jublade hon. »Så förvånade alla se ut.»

Och så skrattade hon och så nickade hon så gladt och hjärtligt, liksom hon ville skrika till en hvar:

»Ja, det är jag! Tro edra ögon! Det är verkligen Josephine! Nu ha ni mig här igen hos er, go' vänner. Ack, hvad det är roligt att åter vara i Stockholm!»

Men så kom hon att tänka på Sjöberg. Ett moln drog sig öfver hennes panna, läpparna knepos tillsammans, och hennes ögon fingo ett hårdt uttryck, då hon erinrade sig alla lidanden han orsakat henne. Hon knöt krampaktigt ihop händerna och hennes sinne var uppfylldt af bitterhet och hat, då hon trädde i poliskammarens förmak för att angifva som mördare sin f. d. älskling.

»Herr polismästaren är upptagen,» svarades henne, då hon begärde att få tala med honom.

»Lämna honom mitt kort, så får jag nog tala med honom,» svarade hon då och gjorde en liten stolt knyck på nacken.

Det fick hon. Polismästaren talade med henne. Några minuter därefter erhöll Josephines kusk tillsägelse att fara hem. Vagnen behöfde ej vänta. Josephine hade blifvit häktad.

* * *

I början tog Josephine sitt öde ganska lugnt. Hon ansåg, att hennes häktning blott var en tom formalitet och att hon snart skulle frigifvas. Hon åt och drack hvad hon ville i fångelset och firades på alla möjliga sätt af en mängd entusiaster af båda könen. Så till exempel erhöll hon af dem flera hundra buketter och bref, sylter och bakverk, två giftermålsanbud och sju poem, i hvilka hon förhärligades för sin berömliga gerning att ha tagit lifvet af en procentare. I ett åttonde poem, som var skrifvet med fruntimmerstil, liknades hon vid *orleanska jungfrun*, och ett nionde skaldestycke, som äfven var skrifvet med fruntimmersstil, skildrade på ett för Josephine mycket smickrande sätt *sankt Görans strid med draken*.

Åtskilliga tidningar utkommo med hennes porträtt, och landsortstidningarnas korrespondenter i Stockholm täflade om att författa och

kungöra hennes biografi. Hon var allmänna samtalsämnet från Ystad till Haparanda för att icke säga öfre Torneå. Och i Stockholm fanns det knappast någon s. k. bättre karl, som icke på ett mer eller mindre mystiskt sätt antydde att han känt henne eller åtminstone hennes mamma.

Den häktade och för mordet på Lönngren anklagade Håkansson bevisade lätt att han den 2 juli var i Paris, och han blef endast straffad för att ha innehaft tjufgods. Josephine uppträdde ej som målsägare mot honom.

På officiell väg ankom underrättelsen att Sjöberg hade omkommit vid Monte Carlo järnvägsstation. Höga rättvisan hade sålunda endast Josephine att hålla sig till.

Som hon var öfverbevisad om att ha varit i sin våning då mordet där begicks på Lönngren och att ha deltagit i likets döljande i Igelstaskogen, så erkände hennes försvarare, vice härads höfdingen Fundin, allt detta. Hans ansträngningar att rädda henne mynnade ut i påståendet att hon hade blifvit hypnotiserad och var otillräknelig.

Domstolen anmodade då professor Svensson, f. d. elev af den världsberömde läkaren för närvsjukdomar, doktor Charcot i Paris, att undersöka Josephines hälso- och sinnestillstånd.

Hans utlåtande skadade försvaret. Professor Svensson förklarade att enligt hans åsikt var Josephine ansvarig för sina handlingar, åtmin-

stone till en viss grad. Han ville icke påstå att man skulle göra rätt i att hugga hufvudet af henne, men hon förtjände att straffas.

Vice häradshöfding Fundin anmärkte då, att Josephine ej kunde erinra sig något af hvad som hade förefallit vid mordets begående, ehuru hon faktiskt då var närvarande, och omnämnde denna omständighet såsom ett bevis på att hon vid detta tillfälle hade varit hypnotiserad. Han begärde att också å försvarets vägnar få inkalla en vetenskapsman, en allmänt känd och ansedd läkare, och att denne inför sittande rätt skulle experimentera med Josephine för att visa domstolsledamöterna om och hur hennes vilja kunde behäskas. Domstolen biföll denna anhållan.

Vetenskapsmannen, den ansedde läkaren, som vice häradshöfding Fundin tillkallade, var medicine doktor Nordeman, som studerat för doktor Bernheim i Nancy. Doktor Nordeman hade nyligen återkommit till Stockholm, men redan gjort sig vida känd i Sverige för sin märkliga förmåga att kunna hypnotisera och genom hypnotism bota folk från åtskilliga sjukdomar.

De domstolsledamöter, läkare och tidningsmän som voro närvarande vid denna doktor Nordemans séance — den första i sitt slag som uppförts i en svensk domstolssal — torde länge minnas de scener, de då till sin häpnad blefvo vittne till.

Innan Josephine inkallades i domstolssalen, begärde rättens ordförande några upplysningar och förklaringar af doktor Nordeman.

Doktor Nordeman yttrade då ungefär följande ord:

»En hvar af oss har i vårt samhälle, i vårt societetslif sett dessa vanlottade varelser, som icke äro helt och hållet beröfvade all intelligens, men som äro angripna af hvad jag skulle vilja kalla instinktmässig fjollighet, för att icke säga fånighet. De fula bland dem kläda sig som om de vore unga, och alla bära modets livré äfven om det förlöjligar dem och kommer dem att förefalla rent af vanskapliga. Men de sakna därför icke all intelligens, de kunna pladdra med en viss jargon och gifva mindre skarpsynta personer illusionen att de äga ett verkligt värde. De utföra skenbart väl sina sociala plikter, återgifva med punktlig noggrannhet skyldighetsvisiter, kunna dansa med grace, sjunga, spela, kokettera och föda barn. De förefalla under stundom till och med mycket förståndiga och visa prof på både list, förställningskonst och ihärdighet i utförandet af vissa planer de upp-gjort. De äro icke tokiga, men deras moraliska känsla är som förtvinad. De sakna vilja och moralisk motståndskraft, de äro som rö för vinden; främmande inflytelser leda deras vilja och styra deras handlingar.

Vi läkare och för öfrigt hvilken skarpsynt observatör som helst igenkänna lätt dessa

kvinnor, äfven då de söka förställa sig. De kunna icke dölja en viss, egen, fånig blick, som då och då skymtar fram.

Dessa kvinnor känna sig dragna, liksom at en oemotståndlig, hemlighetsfull makt, till vissa karlar, hos hvilka den moraliska känslan också är förtvinad. Dessa karlar få ett oinskränkt välde öfver dem och kunna förmå dem till att utföra de mest förnedrande, de mest vanärande, de mest onaturliga handlingar.

Enligt min åsikt är Josephine Lööf en at dessa kvinnor, som äro angripna af instinktmässig fjollighet, fånighet. Som bekant har hon gjort sig skyldig till handlingar, som vittna om att hon saknar hvad vi kalla moral. Innan hon ännu var utbildad öfverlämnade hon sig åt sina instinkter och andras inflytande öfver henne. Hon tycktes icke ha någon aning om det rysliga i sitt brott, hon hyser inga samvetsqual öfver det och hon är förvånad öfver att hon fortfarande hålles häktad. Hon är i högsta grad mottaglig för främmande inflytelser, och som hon saknar moral så var så att säga terrängen väl förberedd för att emottaga en brottslig ingifvelse.

Jag påstår bestämdt att det är möjligt att genom ingifvelse förinta sedlighetskänslan äfven hos ett föremål, som har denna känsla utvecklad, och förleda det att begå ett brott, och det införlifvar sig då med kropp och själ i den rol man ingifvit det att spela. Man kan icke på detta sätt inverka på hvem som helst. Men jag upp-

repar än en gång, att man kan göra det med föremål, som äro mycket känsliga, nervösa och hysteriska. Och enligt mig åsikt är Josephine Löf just en sådan kvinna.»

Dessa ord gjorde märkbart intryck på alla, och domstolens ordförande befallde nu, att Josephine skulle föras in. Under andlös tystnad och största uppmärksamhet inträdde Josephine i salen. Sällan hade hon varit så vacker som i denna stund. Fängelseluften hade gjort hennes hy nästan genomskinlig, och det vemodiga, sorgsna skimmer, som låg utbreddt öfver hennes ansikte, klädde henne synnerligen väl.

Experimenten med henne började genast. Till allas häpnad visade doktor Nordeman att han kunde helt och hållet beröfva Josephine hennes vilja och behärska den både då hon var i sofvande och vaket tillstånd, ja till och med skriftligen. Han lät Josephine tro, säga och utföra de mest svåra, ansträngande och under vanliga omständigheter omöjliga kroppsställningar.

Då Josephine slutligen utfördes ur salen, förklarade den förbluffade domstolsordföranden, att målet uppsköts på åtta dagar.

Domstolen befann sig nu i mycket brydsam belägenhet. Å ena sidan var den anklagade öfverbevisad om att hon hade varit närvarande då mordet begicks och att hon deltagit i likets döljande och sålunda vore straffbar. Å andra sidan hade det till fullo blifvit ådagalagdt, att den anklagade kunde med största lätthet beröfvas

sin viljekraft och förmås till att göra hvad som helst. Och följaktligen var hon icke tillräknelig för sina handlingar.

På detta bryderi gjorde Josephines uppförande i fängelset snart slut. Då hon fick klart för sig, att hennes häktning icke var någon tom formalitet, så fattades hon af den rysligaste ängslan och fruktan. Hvar gång hon hörde steg utanför sin celldörr, så började hon skrika af förskräckelse och be att man icke skulle föra henne till schavotten. Fängelseläkaren intygade snart att Josephine icke var vid sina sinnens fulla bruk.

Då föll domen. Hon ställdes under »framtidens dom» och fördes till V** hospital för sinnessjuka.

Mången tror att Josephine ännu är kvar därstädes. Men det är hon icke. Jämt på dagen en månad efter sedan hon blef insatt på V** hospital erhöll hon genom grefve Stolpes bemedling tillfälle att i största tysthet och försedd med riklig reskassa lämna Sverige.

Josephine befinner sig nu i högönsklig välmåga i Amerika och har nyligen blifvit gift med en f. d. svensk, som förvärfvat stor förmögenhet på tomtspekulationer i Chicago.

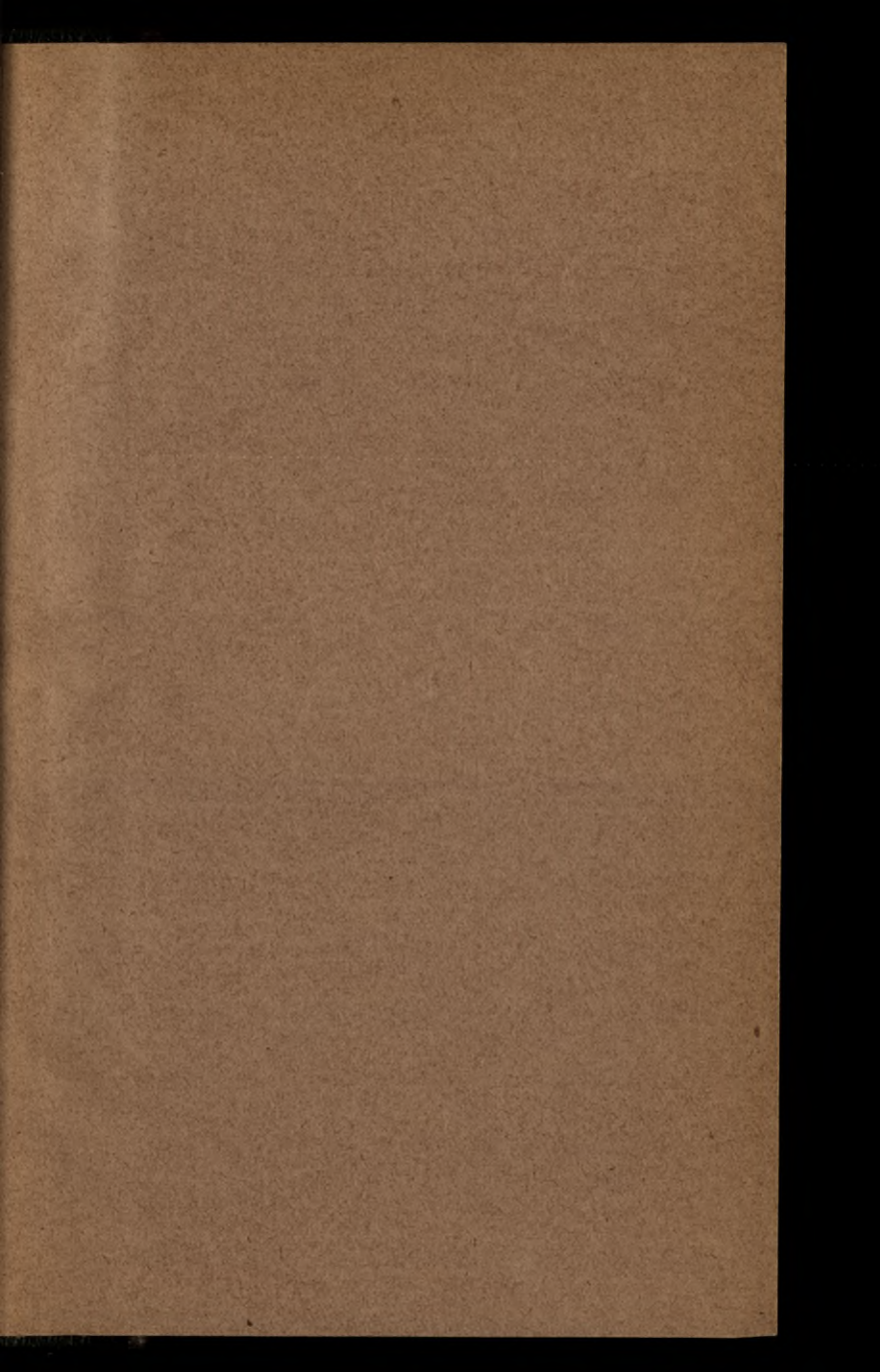

Innehåll:

1.	Josephine Lööf	1.
2.	Första timmen efter brottet	19.
3.	I den dödes hem	28.
4.	Hatten	33.
5.	Likets döljande	38.
6.	Anmälan hos polisen	46.
7.	Polisens spaningar efter den försvunne	57.
8.	Jägarne och villebrådet	72.
9.	Polisens spaningar upphöra	85.
10.	Resan	93.
11.	Ett reseäfventyr	99.
12.	Spelhuset i Monte Carlo	112.
13.	Likets upptäckande	124.
14.	Polisens spaningar återupptagas	136.
15.	Huru det gick med Sjöberg	141.
16.	Hemresan	158.
17.	Huru det gick med Josephine	167.

Rättelser.

Sid.	1 rad	7	nedifrån	står	sin	läs	min
"	5	"	5	"	"	april	" juli
"	40	"	2	"	"	kör	" hör
"	41	"	23	"	"	rullar	" sedlar
"	44	"	13	"	"	eller	" och
"	63	"	14	"	"	andra	" nedra
"	133	"	5	"	"	spelade	" superade
"	137	"	14	"	"	skrattade	" krattade

6000212178

Göteborgs universitetsbibliotek

